

DEBORAH LEVY

LAPTE FIERBINTÉ

Roman finalist la Premiul Man Booker

cpt

DEBORAH LEVY

LAPTE FIERBINTE

Roman finalist la Premiul Man Booker

Carte
Pentru
Toți

Deborah Levy este o romancieră, poetă și autoare de teatru britanică. A scris șase romane: *Beautiful Mutants* (1989), *Swallowing Geography* (1993), *The Unloved* (1994), *Billy & Girl* (1996), *Înotând spre casă* (*Swimming Home*, 2011), finalist la Premiul Man Booker și la Jewish Quarterly Wingate Prize, *Lapte fierbinte* (*Hot Milk*, 2016), finalist la Premiul Man Booker și la Premiul Goldsmiths, și *The Man Who Saw Everything* (2019), nominalizat la Premiul Booker. Deborah Levy este, de asemenea, autoarea unui volum de povestiri, *Black Vodka* (2013), finalist la BBC International Short Story Award și la Frank O'Connor International Short Story Award. A scris pentru Royal Shakespeare Company și BBC.

DEBORAH LEVY

LAPTE FIERBINTE

Traducere din limba engleză și note
ADRIANA BĂDESCU

LITERA
București
2020

Hot Milk

Deborah Levy

Copyright © 2016 Deborah Levy

Toate drepturile rezervate

Carte Pentru Toți este parte a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro

Lapte fierbinte

Deborah Levy

Copyright © 2018, 2020

Grup Media Litera

pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mariana Petcu

Corector: Cătălina Călinescu

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LEVY, DEBORAH

Lapte fierbinte / Deborah Levy; trad. din lb. engleză: Adriana Bădescu. – București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-6031-2

ISBN EPUB 978-606-33-5659-9

I. Bădescu, Adriana (trad.)

821.111

Depinde de tine să o rupi cu vechile circuite.

Hélène Cixous, „Râsul Meduzei“

2015. ALMERÍA. SUDUL SPANIEI. AUGUST

Azi mi-am scăpat laptopul pe pardoseala de beton a unui bar de pe plajă. Îl țineam la subsuoară și a alunecat din mapa lui din cauciuc negru (care arată ca un plic), aterizând cu ecranul în jos. Ecranul este spart, dar cel puțin funcționează încă. Laptopul acela îmi cuprinde viața întreagă și știe despre mine mai multe decât oricine altcineva.

Deci, ceea ce vreau să spun este că, dacă el e terminat, la fel sunt și eu.

Ca screen saver am o imagine cu un cer nocturn violet, presărat cu stele și constelații precum Calea Lactee, al cărei nume provine din latinescul *lactea*. Mama mi-a spus cu ani în urmă că așa trebuie să scriu Calea Lactee – γαλαξίας κύκλος – și că Aristotel obișnuia să privească dâra lăptoasă din Halkidiki, la vreo cincizeci și cinci de kilometri de actualul Salonic, orașul în care s-a născut tata. Cea mai bătrână stea are vârsta de treisprezece miliarde de ani, dar stelele de pe ecranul laptopului meu au numai doi ani și au fost fabricate în China. Tot acest univers este distrus acum.

Și nu pot face nimic în privința asta. Se pare că există un internet-café în următorul oraș mai răsărit și că proprietarul mai remediază uneori mici probleme la computere, dar ar trebui să comande un ecran nou și va dura o lună până ce-l va primi. Voi mai fi eu oare aici peste o lună? Nu știu. Depinde de mama, care e bolnavă și care doarme în camera alăturată, sub o plasă de țânțari. Se va trezi și va striga „Adu-mi apă, Sofia“, iar eu îi voi aduce și va fi, ca de fiecare dată, apa care nu trebuie. Nu mai știu bine ce înseamnă de fapt „apă“, dar îi voi aduce ceea ce înțeleg eu prin apă: dintr-o sticlă care nu a stat la frigider, din ceainicul în care a fost fiartă și lăsată la răcit. Când mă uit la puzderia de stele de pe ecranul laptopului, de multe ori pierd noțiunea timpului într-un mod cât se poate de bizar.

E doar unsprezece seara și aș putea pluti cu fața în sus pe mare, privind cerul adevărat al nopții și Calea Lactee adevărată, dar mi-e teamă de meduze. Ieri după-

amiază m-a urzicat una și mi-a lăsat o urmă violacee, ca o plesnitură de bici, pe brațul stâng. Am fost nevoită s-o iau la fugă pe nisipul fierbinte spre punctul sanitar din capătul plajei, ca să capăt puțin unguent de la studentul (bărbos) a cărui treabă este să stea acolo toată ziua și să-i trateze pe turiștii urzicați. El mi-a spus că în Spania meduzelor li se spune *medusas*. Eu știam că Meduza era o zeiță greacă, devenită monstru după ce a fost blestemată, și că privirea ei puternică îi transforma în stană de piatră pe toți cei care o priveau în ochi. Și atunci, de ce fuseseră botezate meduzele după ea? Tânărul mi-a spus că aveam dreptate, dar bănuia că tentaculele lor semănau cu părul Meduzei, care în picturi e înfățișată mereu cu o încâlceală de șerpi zvârcolitori în loc de plete.

Văzusem desenul cu Meduza imprimat pe stegulețul galben de avertizare din fața punctului sanitar. Avea colți în loc de dinți și o sclipire smintită în ochi.

– Când e ridicat steagul cu Meduza, e preferabil să nu intri în apă. Totul depinde însă de tine.

Mi-a badijonat urzicătura cu un tampon de vată înmuiat în apă de mare încălzită și mi-a cerut apoi să completez un formular care arăta ca o petiție. Era o listă cu toți oamenii de pe plajă care fuseseră urzicați în ziua aceea. Trebuia să-mi scriu numele, vârsta, ocupația și țara de origine. Cam multe informații la care să te gândești când brațul ți-e plin de bășici și te ustură. Studentul mi-a explicat că era nevoit să-mi ceară să completez formularul, pentru a putea menține punctul sanitar deschis în perioada de recesiune din Spania. Dacă turiștii n-ar avea motive să apeleze la serviciile lui, el ar rămâne fără slujbă, așa că tânărul era, evident, bucuros de prezența meduzelor. Ele îi asigurau pâinea zilnică și benzina pentru scuter.

Am aruncat o privire pe formular și am văzut că vârsta turiștilor urzicați de meduze varia de la șapte la șaptezeci și patru de ani și că majoritatea proveneau din diverse regiuni ale Spaniei, dar câțiva erau din Marea Britanie și o persoană venise din Trieste. Întotdeauna îmi dorisem să merg la Trieste, fiindcă numele seamănă bine cu *tristesse*, care mie mi se pare un cuvânt senin, deși în franceză

înseamnă tristețe. În spaniolă se spune *tristeza*, care e mai apăsătoare decât tristețea franțuzească, mai mult un geamăt decât o șoaptă.

Eu nu văzusem nici o meduză în timp ce înotasem, dar studentul mi-a explicat că tentaculele lor erau foarte lungi, așa că puteau urzica de la distanță. Arătătorul îi era lipicios de la unguentul cu care îmi freca brațul. Părea bine informat cu privire la meduze. Care sunt transparente fiindcă trupul lor e apă în proporție de 95 la sută, așa că se pot camufla ușor. Și unul dintre motivele pentru care sunt atât de multe în oceanele lumii este pescuitul excesiv. Foarte important era să am grijă să nu scarpin bășicile. Era posibil ca în piele să mai fi rămas celule ale meduzei, care prin scărpinare ar elibera și mai mult venin, dar unguentul lui special le dezactiva. În timp ce vorbea, îi vedeam buzele roz și moi pulsând ca o meduză în mijlocul bărbii. Apoi mi-a dat un ciot de creion și m-a rugat să completez formularul.

Nume: Sofia Papastergiadis

Vârsta: 25

Țara de origine: Marea Britanie

Ocupația:

Meduzei nu-i pasă de ocupația mea, așa că ce rost are s-o scriu? Este un detaliu sensibil, mai dureros decât urzicătura și mai problematic decât numele meu de familie, pe care nimeni nu-l poate rosti sau scrie corect. I-am spus studentului că am o diplomă în antropologie, dar că deocamdată lucrez într-o cafenea din vestul Londrei – se numește Coffee House, are Wi-Fi gratuit și strane recondiționate. Ne prăjim singuri boabele de cafea și preparăm trei feluri de espresso de casă... așa că nu știu ce să scriu la „Ocupație“.

Studentul s-a tras de barbă.

- Deci voi, antropologii, studiați populațiile primitive?
- Da, dar singura persoană primitivă pe care am studiat-o vreodată e persoana mea.

Dintr-odată mi s-a făcut dor de parcurile umede și plăcute ale Angliei. Voiam să-mi întind trupul primitiv pe iarba verde, unde nu existau meduze plutind printre firele fragede. În Almería nu există iarbă verde, decât pe terenurile de golf. Dealurile aride și prăfoase sunt atât de pârjolite, încât se obișnuia să se filmeze aici westernuri spaghetti – într-unul dintre ele a jucat chiar și Clint Eastwood. Cowboy-ii adevărați probabil că aveau mereu buzele crăpate, fiindcă ale mele au început să se cojească de la soare și trebuie să-mi dau în fiecare zi cu balsam. Dar poate că ei foloseau grăsime animală. Oare priveau spre cerul nesfârșit, jinduind la mângâieri și sărutări? Iar micile lor necazuri dispăreau în fața misterului infinit, așa cum mi se întâmplă mie uneori când privesc galaxiile de pe ecranul acum spart al laptopului?

Studentul părea să știe la fel de multe despre antropologie cum știa despre meduze. Și voia să-mi ofere o idee pentru „un domeniu de cercetare original“, cât mai stăteam în Spania.

– Ai văzut structurile din plastic alb care acoperă toate terenurile din Almería?

Chiar văzusem plasticul acela fantomatic, care se întinde până departe în zare, pe câmpuri și prin văi.

– Sunt sere, mi-a spus el. Temperatura în interiorul acelor ferme din deșert poate atinge patruzeci și cinci de grade. Fermierii angajează imigranți ilegali ca să culeagă roșiile și ardeii pentru supermarketuri, însă totul e, mai mult sau mai puțin, o sclavie.

Așa mă gândisem și eu. Orice lucru acoperit este întotdeauna interesant. Sub ceva acoperit n-o să găsești niciodată pur și simplu nimic. Când eram mică, obișnuiam să-mi acopăr fața cu palmele, pentru ca nimeni să nu știe că eram acolo. Pe urmă am constatat că, acoperindu-mi fața, deveneam și mai vizibilă, fiindcă toată lumea era curioasă să afle ce voiam de fapt să ascund.

Studentul s-a uitat la numele meu de pe formular și apoi la degetul mare al mâinii lui stângi, pe care începuse să-l îndoaie, de parcă voia să verifice dacă încheietura era încă funcțională.

– Ești grecoaică, nu-i așa?

Atenția lui era atât de defocalizată, încât mă destabiliza. Nici un moment nu se uita la mine în mod direct. Am început să recit formula uzuală: tatăl meu e grec, mama e englezoaică, eu m-am născut în Marea Britanie.

– Grecia e o țară mai mică decât Spania, dar nu-și poate plăti facturile. Visul s-a sfârșit.

L-am întrebat dacă se referea la economie, iar el mi-a spus că da; studia pentru un master la Facultatea de Filosofie de la Universitatea din Granada și se considera norocos să aibă o slujbă de vară la punctul sanitar de pe plajă. Dacă la Coffee House aveau să se mai facă încă angajări când va absolvi el, va veni la Londra. Nu știa de ce spusese că visul se sfârșise, fiindcă de fapt nu asta credea. Probabil citise asta pe undeva și îi rămăsese în minte. Dar nu era asta părerea lui – o frază ca „visul s-a sfârșit”. În primul rând, cine e cel care visează? Singurul vis public de care-și amintea era cel din discursul lui Martin Luther King cu „Am un vis...”, însă fraza cu visul care s-a sfârșit sugera că ceva începuse cândva, iar acum se încheiase. Și doar visătorul putea spune că se sfârșise, nimeni n-o putea face în locul lui.

Pe urmă rosti o frază întreagă în grecește și păru surprins când i-am spus că nu știu grecește. E un motiv permanent de stânjeneală faptul că, deși mă cheamă Papastergiadis, nu vorbesc limba tatălui meu.

– Mama este englezoaică.

– Da, a replicat el în engleza lui perfectă. Eu n-am fost decât o dată în Grecia, în Skiathos, dar am reușit să învăț câteva fraze.

Parcă mă insulta în treacăt fiindcă nu eram suficient de grecoaică. Tata a părăsit-o pe mama când eu aveam cinci ani, și ea, englezoaică fiind, îmi vorbește în general în engleză. Dar ce legătură avea asta cu el? La urma urmei, ceea ce trebuia să-l preocupe era urzicătura meduzei.

– Te-am văzut în piațetă cu mama ta.

– Da.

– Are dificultăți de mers?

– Uneori Rose poate să meargă, alteori nu.

– Pe mama ta o cheamă Rose?

– Da.

– Și-i spui pe nume?

– Da.

– Nu-i zici „mamă“?

– Nu.

Zumzetul micului frigider aflat într-un colț al punctului sanitar îmi amintea de ceva mort și rece, care avea totuși puls. M-am întrebat dacă erau sticle cu apă înăuntru. *Agua con gas, agua sin gas*. Întotdeauna mă gândesc la modalitățile prin care pot face apa mai degrabă potrivită, decât nepotrivită, pentru mama.

Studentul s-a uitat la ceas.

– Regula cere ca toți cei urzicați să rămână aici timp de cinci minute. Ca să mă asigur că nu suferă un atac de cord sau o altă reacție nedorită.

Și a arătat din nou spre rubrica „Ocupația“ de pe formular, pe care o lăsasem necompletată.

Poate că de vină era durerea urzicăturii, dar m-am pomenit povestindu-i despre viața mea lamentabilă și mărunță.

– Nu am atât o ocupație, cât mai degrabă o preocupare, adică pe mama, Rose.

În timp ce eu vorbeam, el își trecea vârful degetelor de-a lungul gambelor.

– Am venit în Spania ca să mergem la Clinica Gómez și să aflăm care e, de fapt, problema cu picioarele ei. Avem prima programare peste trei zile.

– Mama ta are picioarele paralizate?

– Nu știm. E un mister. Și durează de ceva vreme.

A început să desfacă un boț de pâine albă înfășurat în folie de plastic. Mi-am zis că poate era partea a doua a tratamentului pentru urzicătura de meduză, dar s-a dovedit a fi un sendviș cu unt de arahide care, mi-a spus el, constituia prânzul lui preferat. A luat o înghițitură mică, iar barba lui neagră și lucioasă a început să se miște în ritmul mestecatului. Se pare că știe despre Clinica Gómez. Are o bună reputație, iar studentul o cunoaște pe femeia care ne-a închiriat micul apartament dreptunghiular de pe plajă. L-am ales fiindcă nu are trepte. Totul e la același nivel,

cele două dormitoare sunt alăturate, chiar lângă bucătărie, și e amplasat aproape de piața centrală, de toate cafenelele și de magazinul Spar. Imediat alături se află școala de scufundări, Escuela de Buceo y Náutica, un cub alb cu două niveluri și ferestre în formă de hublouri. Recepția tocmai este zugrăvită. Doi mexicani vin la lucru în fiecare dimineață, cu bidoane uriașe de vopsea albă. Un câine-lup alsacian slab, care urlă mereu, stă legat toată ziua de o bară metalică a terasei de pe acoperiș a școlii de scufundări. Este al lui Pablo, directorul școlii, însă Pablo e tot timpul în fața computerului, jucând un joc care se cheamă *Scufundări nesfârșite*. Smintitul de câine se smucește în lanț și încearcă mai mereu să sară de pe acoperiș.

– Nimeni nu-l place pe Pablo, mi-a confirmat studentul. E genul de individ în stare să jumulească o găină de vie.

– Iată un bun subiect pentru un studiu antropologic de teren, am replicat eu.

– Care anume?

– De ce nu-l place nimeni pe Pablo.

Studentul a ridicat trei degete. Am presupus că asta însemna că mai aveam de stat încă trei minute la punctul sanitar.

Dimineața, angajații de la școala de scufundări le arată elevilor cum să-și îmbrace costumele. Nu le pică bine faptul că tot timpul câinele stă legat, însă continuă cu ceea ce au de făcut. A doua lor îndatorire este să toarne benzină cu pâlnia în rezervoarele de plastic și pe urmă să le ducă la un dispozitiv electric, peste întinderea de nisip, și să le încarce în barcă. E o tehnologie destul de complicată, în comparație cu cea a maseurului suedez, Ingmar, care de obicei își înalță cortul în același timp. Ingmar își transportă masa de masaj pe plajă atașându-i mingi de ping-pong la picioare și împingând-o pe nisip. Mi s-a plâns mie personal de câinele lui Pablo, de parcă simpla întâmplare că locuiesc alături de școala de scufundări ar însemna că bietul alsacian mi-ar aparține și mie într-un fel sau altul. Clienții lui Ingmar nu se pot relaxa pe deplin, deoarece câinele scheaună, urlă, latră și încearcă să se sinucidă pe tot parcursul ședinței lor de masaj aromaterapeutic.

Studentul de la punctul sanitar m-a întrebat dacă mai respir. Încep să cred că vrea să mă țină aici mai departe. Pe urmă a ridicat un deget în aer.

– Trebuie să mai stai cu mine un minut, după care eu o să te întreb din nou cum te simți.

Vreau și eu o viață mai plină.

Ceea ce simt în principal e că sunt o ratată, dar mai degrabă lucrez la Coffee House decât să fiu angajată ca să fac studii de piață și să aflu motivele pentru care clienții preferă o marcă de mașini de spălat în detrimentul alteia. Majoritatea colegilor mei de facultate au ajuns etnografi la diverse corporații. Dacă etnografia presupune să scrii despre cultură, cercetarea de piață este un fel de cultură (unde trăiesc oamenii, în ce mediu locuiesc, cine se ocupă de spălatul hainelor în comunitate etc.), dar în fond totul se reduce la vânzarea mașinilor de spălat. Nu sunt sigură că vreau să fac o muncă de teren originală, care presupune să stau într-un hamac și să mă uit la bizonii sacri păscând la umbră.

Și nu glumeam când am spus că motivele pentru care toată lumea îl urăște pe Pablo ar fi o bună temă de cercetare.

Visul s-a sfârșit pentru mine. De început a început în toamna aceea când îmi făceam bagajele pentru universitate și am lăsat-o pe mama, schiloadă, să culeagă singură perele din pomul aflat în grădina noastră din East London. Îmi luasem licența cu brio. A continuat în vreme ce învățam pentru masterat. Și s-a sfârșit când ea s-a îmbolnăvit, iar eu am renunțat la doctorat. Teza neterminată pe care o scrisesem zace încă într-un fișier digital în spatele ecranului spart al laptopului, ca un suicid neasumat.

Da, unele lucruri iau amploare (lipsa de direcție în viața mea), dar nu cele care trebuie. Biscuiții de la Coffee House devin mai mari (cât capul meu), facturile devin mai mari (sunt atâtea informații pe o factură, încât aproape că reprezintă în sine un domeniu de studiu), la fel ca șoldurile mele (un regim alimentar cu sendvișuri și pateuri...). Soldul contului meu din bancă devine tot mai mic, așa cum se întâmplă și cu fructele pasiunii (deși rodiile se fac tot mai mari, la fel ca poluarea aerului și ca rușinea de a dormi cinci nopți pe săptămână în depozitul de

la etajul clădirii în care se află Coffee House). În majoritatea serilor când sunt în Londra mă prăbușesc pe patul îngust de copil, toropită. Niciodată n-am vreo scuză pentru că întârzii la serviciu. Cea mai neplăcută parte a slujbei mele o reprezintă clienții care îmi cer să le rezolv încărcătoarele și mouse-urile wireless. Apoi se duc la treaba lor în timp ce eu le strâng ceștile și scriu etichete pentru cheesecake.

Am început să bat din picioare ca să-mi distrag atenția de la durerea care-mi pulsa în braț. Pe urmă am observat că breteaua sutienului de la costumul de baie mi s-a rupt și că sânii goi îmi zvâcneau în sus și-n jos în timp ce tropăiam. Probabil că cedase în timp ce înotam, iar asta însemna că făcusem topless în timp ce alergasem de-a latul plajei și când am intrat în punctul sanitar. Poate că de asta nu știuse studentul încotro să-și îndrepte privirile în timp ce vorbeam. M-am întors cu spatele la el ca să remediez problema bretelei.

– Cum te simți?

– Bine.

– Poți să pleci.

Când m-am răsucit din nou spre el, privirea i-a trecut în viteză peste sânii mei acum acoperiți.

– N-ai completat rubrica „Ocupația“.

Am luat creionul și am scris CHELNERIȚĂ.

Mama îmi ceruse să-i spăl rochia galbenă cu imprimeu cu floarea-soarelui, fiindcă voia s-o îmbrace la prima programare la Clinica Gómez. Foarte bine. Îmi place să spăl rufe cu mâna și să le întind să se usuce la soare. Urzicătura începuse să mă usture din nou, în ciuda unguentului pe care mi-l aplicase studentul. Îmi simțeam și fața arzând, dar cred că era de la dificultatea de a completa rubrica „Ocupația“ în formular. De parcă veninul meduzei eliberase cine știe ce otravă ascunsă undeva în interiorul meu. Lunea viitoare, mama își va expune variatele simptome în fața specialistului, ca pe un asortiment de sendvișuri misterioase. Iar eu voi ține tava.

Ia uitate-o! Frumoasa grecoaica traverseaza plaja in costum de baie. Se intinde o umbra intre trupul ei si al meu. Uneori isi taraste picioarele prin nisip. Nu are pe nimeni care s-o ungă pe spate cu loțiune de protecție solară și să spună aici da, nu, da acolo.

DOCTORUL GÓMEZ

Începuserăm lunga călătorie pentru a găsi un vindecător. Șoferul taxiului pe care îl luaserăm ca să ajungem la Clinica Gómez nu avea cum să înțeleagă cât de agitate eram și ce mare era miza.

Începuserăm un nou capitol în povestea picioarelor mamei, un capitol care ne adusese în sudul semideșertic al Spaniei.

Iar asta nu e chiar o nimica toată. Am fost nevoite să reipotecăm casa lui Rose, ca să plătim tratamentul la Clinica Gómez. Costul total s-a ridicat la douăzeci și cinci de mii de euro – o sumă substanțială dacă e s-o pierzi, ținând seama că de când mă știu tot încerc să elucidez simptomele mamei.

Investigațiile mele se derulează de vreo douăzeci din cei douăzeci și cinci de ani ai mei. Ba poate chiar de mai mult. Aveam patru ani când am întrebat-o ce-i aceea o migrenă. Ea mi-a spus că era ca o ușă care i se trântea în cap. De atunci, am devenit o bună cititoare de gânduri, ceea ce înseamnă că, într-un fel, capul ei este capul meu. În el o sumedenie de uși se trântesc tot timpul, iar eu sunt principalul martor.

Dacă mă consider un detectiv reticent, care-și dorește dreptate, asta înseamnă oare că boala ei este o infracțiune neelucidată? Și dacă-i așa, cine e răufăcătorul și cine victima? Tentativa de a-i descifra durerile și suferințele, motivațiile și factorii lor declanșatori, constituie un antrenament util pentru un antropolog. Au existat momente în care am crezut că mă aflu în pragul unei dezvăluiri majore și că știam unde erau îngropate cadavrele, numai pentru a-mi fi încă o dată zădărnicate eforturile. Rose are doar un alt simptom cât se poate de misterios, pentru care îi este prescris un alt medicament, și el cât se poate de misterios. Medicii englezi i-au recomandat recent antidepresive pentru labele picioarelor. Asta mi-a spus ea – că sunt pentru terminațiile nervoase de la labele picioarelor.

Clinica era nu departe de orașul Carboneras, celebru pentru fabrica lui de ciment. Un drum de treizeci de minute. Stăteam lângă mama, tremurând

amândouă pe bancheta din spate a taxiului, fiindcă aerul condiționat transformase căldura deșertului într-un soi de iarnă rusească. Șoferul ne-a explicat ce înseamnă *carboneras* – silozuri de cărbune – și că munții fuseseră odinioară acoperiți de păduri, care fuseseră însă tăiate pentru a se extrage cărbuni. Totul fusese distrus pentru „cuptor“.

L-am întrebat dacă n-ar vrea să lase aerul condiționat la un volum mai mic. El a insistat că instalația de climatizare era automată, imposibil de manevrat, dar că ne putea spune unde să găsim plaje cu apă limpede și curată.

– Cea mai bună este Playa de los Muertos, adică Plaja Morților. E la numai cinci kilometri sud de oraș. Va trebui să coborâți pe munte vreo douăzeci de minute. Nu există un drum de acces.

Rose s-a aplecat în față și l-a bătut ușor pe umăr.

– Am venit aici fiindcă eu am o boală a oaselor și nu pot să merg.

Pe urmă s-a încruntat la rozariul din plastic atârnat de retrovizor. Rose este o ateistă convinsă, și mai înfocată după ce tata a trecut printr-o convertire religioasă.

Buzele i se învinețiseră din cauza temperaturii scăzute din mașină.

– Cât despre Plaja Morților, a spus ea tremurând în timp ce vorbea, încă n-am ajuns până acolo, deși îmi dau seama că ar fi mai plăcut să înoți în apă limpede decât să arzi în cuptorul iadului, pentru care ar trebui tăiați toți copacii din lume și toți munții ar trebui excavați.

Accentul ei de Yorkshire căpătase brusc tonuri feroce, așa cum se întâmplă de fiecare dată când Rose savurează o discuție în contradictoriu.

Șoferul era atent la o musculiță care aterizase pe volan.

– Poate că veți avea nevoie de taxiul meu și pentru întoarcere, a spus el.

– Depinde de temperatura din mașina dumată.

Buzele ei subțiri și vinete s-au întins în ceva ce semăna a zâmbet când aerul din taxi a devenit puțin mai cald. Nu mai eram prizoniere ale iernii rusești acum, ci mai degrabă ale uneia suedeze.

Am deschis geamul. Valea era acoperită cu plastic, așa cum povestise studentul de la punctul sanitar. Fermele din deșert înghițeau pământul ca o membrană ternă și bolnăvicioasă. Vântul fierbinte mi-a suflat părul în ochi când Rose și-a rezemat capul de umărul meu, care încă mă ustura de la urzicătura meduzei. N-am îndrăznit să mă așez într-o poziție mai puțin dureroasă, fiindcă știam că era speriată, iar eu trebuia să mă prefac a nu fi. Ea nu avea un Dumnezeu căruia să i se roage pentru noroc sau îndurare. N-aș greși dacă aș spune că se baza, în locul lui, pe amabilitatea omenească și pe analgezice.

Când taxiul a intrat pe proprietatea mărginită de palmieri a Clinicii Gómez, am zărit grădinile descrise în broșură ca „o mică oază de importanță ecologică imensă”. Doi porumbei sălbatici stăteau lipiți unul de altul sub frunzișul arborilor de mătase.

Clădirea clinicii fusese ridicată chiar în coasta pârjolită a muntelui. Construită din marmură de culoarea untului, în forma unei cupole, semăna cu o ceașcă mare, întoarsă cu susul în jos. O studiasem de multe ori pe Google, dar pagina digitală nu lăsa să transpară cât de liniștitor și de reconfortant te simțai stând lângă ea în realitate. Ca un contrast, intrarea era în întregime din sticlă. Arbuști spinoși cu flori purpurii și cactuși joși, argintii și încâlciți creșteau din abundență pe lângă peretele curb al cupolei, lăsând liberă doar aleea cu pietriș de la intrare, unde taxiul a oprit lângă un microbuz parcat.

Am avut nevoie de paisprezece minute ca să merg împreună cu Rose de la mașină până la ușile din sticlă, care au părut să ne anticipeze sosirea deschizându-se silențios, ca și când ne-ar fi împlinit dorința fără ca vreuna din noi s-o fi rostit.

Am privit albastrul profund al Mediteranei, la poalele muntelui, și m-am simțit împăcată.

Când recepționera a strigat-o pe Señora Papastergiadis, am luat-o pe Rose de braț și am șchiopătat amândouă pe pardoseala de marmură, spre biroul ei. Da, șchiopătam împreună. Am douăzeci și cinci de ani și șchiopătez împreună cu mama, ca să țin pasul cu ea. Picioarele mele sunt picioarele ei. Așa găsim un ritm potrivit în care să înaintăm. Așa merg adulții lângă copiii mici care au lăsat în

urmă etapa mersului de-a bușilea și așa merg copiii deveniți adulți lângă părinții lor, când aceștia au nevoie de un braț pe care să se sprijine. Mai devreme în dimineața aceea, mama se dusesse singură la Spar, magazinul local, ca să-și cumpere niște agrafe de păr. Nu-și luase nici măcar un baston cu care să se ajute. Nu mai voiam să mă gândesc la asta.

Recepționera m-a îndrumat spre o asistentă care aștepta cu un scaun cu roțile. A fost o ușurare s-o pasez pe Rose altcuiva, să merg în spatele asistentei în timp ce ea împingea scaunul și să admir felul în care își legăna șoldurile în timp ce pășea și cum își purta părul lung și lucios legat cu o panglică de satin alb. Țsta era un alt stil de mers, complet lipsit de durere, de orice atașament față de o rudă și de orice compromis. Tocurile pantofilor cenușii din piele întoarsă ai asistentei răsunau ca o coajă de ou care se sparge în timp ce ea își făcea drum pe coridoarele de marmură. Oprindu-se în fața unei uși pe al cărei lemn lăcuit scria, cu litere aurii, Dl Gómez, ciocăni și așteaptă.

Avea unghiile vopsite într-un roșu intens, lucios.

Străbătuserăm un drum lung de acasă până aici. Faptul că ne aflam în sfârșit pe acest coridor curbat, cu vinișoarele chihlimbarii care brăzdau pereții, îmi părea un fel de pelerinaj, o ultimă șansă. Ani la rând, un număr tot mai mare de medici din Marea Britanie băjbâiseră în căutarea unui diagnostic, nedumeriți, confuzi, rușinați, resemnați. Asta trebuia să fie călătoria de pe urmă, și cred că mama știa și ea acest lucru. O voce bărbătească a strigat ceva în spaniolă. Asistenta a deschis ușa grea și mi-a făcut semn să împing scaunul lui Rose în încăpere, ca pentru a-mi spune: „Îți aparține în totalitate“.

Doctorul Gómez. Specialistul ortoped despre care mă documentasem în amănunt, luni de-a rândul. Părea abia trecut de șaiszeci de ani și avea aproape tot părul argintiu, cu o şuviță de un alb pur, izbitor, în partea stângă a capului. Purta un costum cu dungulițe, avea mâinile bronzate, iar ochii îi erau albaștri și ageri.

– Mulțumesc, Rază-de-Soare, i-a spus el asistentei, de parcă ar fi fost perfect firesc ca un doctor eminent, specializat în afecțiuni osteomusculare, să-și boteze personalul cu nume inspirate din fenomene atmosferice.

Ea ținea încă ușa deschisă, de parcă gândurile îi zburaseră și rătăceau prin Sierra Nevada, așa că bărbatul a repetat în spaniolă, pe un ton mai ridicat:

– Gracias, enfermera Luz del Sol.

De data asta, ea a închis ușa. Îi auzeam tropăitul tocurilor pe podea, mai întâi într-un ritm constant, apoi, dintr-odată, mai grăbit. Eco-ul pașilor ei mi-a rămas în minte mult timp după ce a ieșit din încăpere.

Doctorul Gómez vorbea o engleză cu accent american.

– Vă rog, cum aș putea să vă ajut?

Rose l-a privit nedumerită.

– Păi, exact asta aș vrea să-mi spuneți dumneavoastră!

Doctorul Gómez a zâmbit, dezvăluindu-și cei doi dinți din față îmbrăcați complet în aur. Îmi aminteau de dinții unui craniu de bărbat pe care l-am studiat în anul întâi la antropologie, tema fiind aceea de a-i deduce regimul alimentar. Dinții îi erau plini de carii, deci era probabil că mâncase cereale dure. Analizând craniul mai atent, am descoperit că în cea mai mare carie îi rămăsese prins un pătrățel de pânză. Fusese înmuiat în ulei de cedru, pentru a-i atenua durerea și a opri infecția.

Tonul doctorului Gómez era vag prietenos și vag oficial.

– M-am uitat peste fișa dumneavoastră, doamnă Papastergiadis. Ați lucrat câțiva ani ca bibliotecară?

– Da. M-am pensionat devreme din cauza sănătății.

– Ați vrut să renunțați la muncă?

– Da.

– Deci, nu v-ați pensionat din cauza sănătății.

– A fost o combinație de circumstanțe.

– Înțeleg.

Nu părea nici plictisit, nici interesat.

– Îndatoririle mele erau catalogarea, indexarea și clasificarea cărților.

El a încuviințat și și-a întors privirea spre ecranul computerului. În timp ce așteptam să se concentreze din nou asupra noastră, m-am uitat în jur. Cabinetul

era sumar mobilat. O chiuvetă. Un pat pe roți, care putea fi ridicat și coborât, cu o lampă argintie alături.

O vitrină plină de cărți legate în piele se afla în spatele biroului. Și atunci am văzut ceva uitându-se la mine. Avea ochi strălucitori și curioși. O maimuță împăiată, mică și cenușie, ședea ghemuită într-o casetă din sticlă, pe un raft de la mijloc. Ochii îi erau fixați asupra confrăților umani într-o privire pe vecie înghețată.

– Doamnă Papastergiadis, văd că prenumele dumneavoastră este Rose.

– Da.

Pronunțase Papastergiadis cu aceeași ușurință cu care ar fi rostit Ana Stan.

– Pot să vă spun Rose?

– Da, puteți. La urma urmei, asta e numele meu. Fiica mea îmi spune Rose și nu văd nici un motiv pentru care n-ați proceda și dumneavoastră la fel.

Doctorul Gómez s-a întors spre mine zâmbind.

– Îi spuneți mamei dumneavoastră Rose?

Era a doua oară că mi se punea aceeași întrebare în răstimp de trei zile.

– Da, am răspuns repede, ca și când ar fi fost un subiect lipsit de importanță. Pot să vă întreb noi cum ar trebui să ne adresăm când vorbim cu dumneavoastră, doctore Gómez?

– Desigur. Fiind consultant, nu medic, așadar, sunt domnul Gómez. Dar mi se pare prea oficial, așa că nu mă voi simți jignit dacă îmi veți spune, simplu, Gómez.

– Ah! Un lucru util de știut, a remarcat mama ridicând brațul pentru a verifica dacă agrafa prinsă în coc stătea încă la locul ei.

– Și aveți doar șaiszeci și patru de ani, doamnă Papastergiadis?

Uitase că primise permisiunea de a i se adresa pe numele mic?

– Șaiszeci și patru și deloc înfloritoare.

– Deci, aveți treizeci și nouă când s-a născut fiica dumneavoastră?

Rose a tușit ca pentru a-și curăța gâtul, a încuviințat și a tușit din nou. Gómez a început și el să tușească. Și-a dres glasul, apoi și-a trecut degetele prin şuvița albă

din păr. Rose și-a mișcat piciorul drept și apoi a scos un geamăt. Gómez și-a mișcat piciorul stâng și apoi a scos un geamăt.

Nu eram sigură dacă o imita sau o maimuțărea. Iar dacă întrețineau o conversație cu gemete, tuse și oftaturi, oare chiar se înțelegeau?

– E o plăcere să te primesc la mine în clinică, Rose.

Și a întins mâna. Mama s-a aplecat în față ca pentru a i-o strânge, dar a decis brusc să renunțe. Mâna lui a rămas suspendată în aer. Fără îndoială, conversația lor nonverbală nu-i oferise ei încredere.

– Sofia, dă-mi un șervețel! a cerut ea.

I-am dat și am strâns în locul ei mâna întinsă a lui Gómez. Brațul ei e brațul meu.

– Iar dumneavoastră sunteți Miss Papastergiadis?

Pusese accent pe „miss“, astfel încât sunase ca un *mizzzzzz*.

– Sofia e singura mea fiică.

– Aveți și fii?

– Așa cum am spus, ea e singurul meu copil.

– Rose, a spus el zâmbind, cred că în curând vei strănuta. E ceva polen în aer azi? Sau altceva?

– Polen!? a exclamat Rose, cu un aer ofensat. Suntem într-o zonă de deșert. Aici nu există ceea ce înțeleg eu prin flori.

Gómez s-a prefăcut și el ofensat.

– Mai târziu vă voi conduce într-un tur al grădinilor noastre, ca să vedeți flori așa cum nu le înțelegeți dumneavoastră. Lavandă de mare, tufe de jujube cu splendidele lor ramuri spinoase, ienuperi fenicieni și diverși arbuști aduși, pentru plăcerea oaspeților, de lângă Tabernas.

S-a apropiat de scaunul ei, a îngenuncheat în fața lui și a privit-o în ochi. Ea a început să strănute.

– Dă-mi un alt șervețel, Sofia.

M-am executat. Acum avea două șervețele, câte unul în fiecare mână.

– Întotdeauna simt o durere în brațul stâng după ce strănut, a explicat ea. O durere ascuțită, sfâșietoare. Trebuie să-mi strâng brațul cu mâna până când se oprește strănutul.

– Unde apare durerea?

– În partea interioară a cotului.

– Îți mulțumesc. Vom face un examen neurologic complet, inclusiv un examen al nervilor cranieni.

– Și mai am o durere cronică la încheieturile degetelor de la mâna stângă.

Ca răspuns, el și-a scuturat degetele mâinii stângi în direcția maimuței, ca pentru a o invita să facă același lucru. După o vreme se întoarse spre mine.

– Observ asemănarea. Dar dumneavoastră, Mizz Papastergiadis, aveți tenul mai închis la culoare. Cu pielea palidă. Și părul aproape negru. Al mamei dumneavoastră este castaniu-deschis. Ochii vă sunt căprui. Ai mamei sunt albaștri, ca ai mei.

– Tatăl meu e grec, însă m-am născut în Marea Britanie.

Nu eram sigură dacă observația cu pielea palidă fusese o insultă sau un compliment.

– Atunci, sunteți ca mine, a replicat el. Tatăl meu e spaniol, iar mama, americană. Am crescut în Boston.

– Ca și laptopul meu. Proiectat în America, fabricat în China.

– Da, identitatea e întotdeauna dificil de stabilit cu exactitate, Mizz Papastergiadis.

– Eu m-am născut în apropiere de Hull, în Yorkshire, a anunțat Rose pe neașteptate, de parcă s-ar fi simțit lăsată pe dinafară.

Când Gómez a întins mâna spre piciorul drept al mamei, ea i l-a oferit ca pe un cadou. El a început să-i apese degetele cu policarul și arătătorul, sub privirile mele și ale maimuței din caseta de sticlă. Policarul lui i-a atins glezna.

– Osul acesta este talusul. Iar înainte am apăsat falangele. Îmi simți degetele? Rose a clătinat din cap.

– Nu simt nimic. Labele de la picioare îmi sunt amorțite.

Gómez a încuviințat, de parcă ar fi știut deja că acesta era adevărul.

– Cu moralul cum stai? a întrebat apoi, ca și când s-ar fi interesat de un os numit moral.

– Deloc rău.

M-am aplecat și i-am ridicat pantofii.

– Te rog, lasă-i acolo, a intervenit Gómez, care palpa acum talpa dreaptă a mamei. Ai o ulceratie aici, și una aici. Ți-ai făcut analizele de diabet?

– Oh, da, a răspuns ea.

– E o zonă mică la suprafața pielii, dar e ușor infectată. Trebuie să ne ocupăm de ea imediat.

Rose a încuviințat cu o privire gravă, însă părea mulțumită.

– Diabet! a exclamat apoi. Poate că asta-i răspunsul.

El nu părea dispus să continue discuția, fiindcă s-a ridicat și s-a dus la chiuvetă să se spele pe mâini. În timp ce rupea apoi un prosop de hârtie, s-a întors spre mine.

– Probabil ați fi interesată de arhitectura clinicii mele.

Chiar eram interesată. I-am spus că, din câte știam eu, cele mai vechi construcții circulare fuseseră ridicate din oase și fildeși de mamut.

– Da. Iar apartamentul dumneavoastră de pe plajă este rectangular. Dar cel puțin are vedere la ocean...

– E neplăcut, l-a întrerupt Rose. Eu îl văd ca pe un dreptunghi construit pe zgomote. Are o terasă din beton care ar trebui să fie privată, însă nu e, fiindcă se află chiar pe plajă. Fiicei mele îi place să stea acolo tot timpul, cu ochii în computer, ca să scape de mine.

Și Rose s-a lansat într-o enumerare detaliată a nemulțumirilor ei.

– Seara sunt spectacole de magie pentru copii, pe plajă. Prea mult zgomot. Zăngănitul farfuriilor la restaurant, turiștii care vorbesc tare, scuterele, copiii care țipă, artificii! Eu n-ajung niciodată la mare, dacă nu mă duce Sofia cu scaunul pe plajă și, oricum, e tot timpul prea cald.

– Caz în care va trebui să aduc eu marea la dumneavoastră, doamnă Papastergiadis.

Rose și-a prins buza de jos între dinții din față și a ținut-o așa, suptă, o vreme. Apoi i-a dat drumul.

– Găsesc că toată mâncarea de aici, din sudul Spaniei, e foarte greu de digerat.

– Îmi pare rău să aud asta.

Și privirea lui albastră s-a oprit asupra abdomenului ei, ca un fluture coborând pe o floare.

Mama pierduse în greutate în ultimii ani. Se pipernicea și părea să fi devenit mai scundă, fiindcă rochiile, odinioară lungi până la genunchi, îi ajungeau acum deasupra gleznelor. Trebuia să-mi tot repet că era o femeie atrăgătoare, la începutul vârstei înaintate. Părul, întotdeauna pieptănat în coc și prins cu o singură agrafă, era unicul ei capriciu. La fiecare trei luni, când firele cărunte începeau să se vadă, era înfășurat pe bucățele de folie și deschis la culoare de o stilistă la modă, care se răsese complet în cap. Îmi sugerase să procedez la fel cu buclele mele negre și rebele, care se încrețeau ori de câte ori ploua, ceea ce se întâmpla des.

Pentru mine, rasul în cap al stilistei era un ritual la care nu puteam participa. Mă întrebam la un moment dat dacă nu cumva își privea părul ca pe o povară a trecutului, îndepărtarea lui fiind un pas spre viitor, ca în tradiția hindusă, însă ea mi-a spus (ținând o bucată de folie în gură) că se rădea în cap fiindcă așa avea mai puțin de lucru. La mine, greutatea părului mi se pare cea mai mărunță dintre poverile mele.

– Sofia Irina, așază-te aici, mi-a spus Gómez, bătând cu palma scaunul din fața computerului.

Mi-a rostit pe un ton lejer numele întreg, așa cum era scris în pașaport. Când m-am așezat, cum mă îndemnase, a rotit ecranul spre mine, ca să-mi arate o imagine în alb și negru, cu numele mamei scris deasupra: R.B. PAPASTERGIADIS (F).

Stătea acum în picioare, în spatele meu. Simțeam mirosul amărui al unei plante în săpunul cu care se spălase pe mâini, poate salvie.

– Ceea ce vezi acum este o radiografie de înaltă definiție a coloanei vertebrale a mamei dumitale. Văzută din spate.

– Da, am răspuns. I-am rugat pe medicii din Anglia să trimită radiografiile aici. Dar sunt deja vechi.

– Firește. Vom face și noi altele și le vom compara. Căutăm anomalii, lucruri ieșite din comun, preciză el și, luând mâna de pe ecranul computerului, apăsă un buton pe radioul cenușiu de pe birou. Scuză-mă, a spus apoi, vreau să aud ce se mai întâmplă cu programul de austeritate.

Am ascultat o emisiune difuzată în spaniolă, întreruptă când și când de Gómez, pentru a ne spune cum îl chema pe analistul financiar al postului de radio. Când Rose s-a încruntat, ca pentru a întreba ce se întâmplă aici – Gómez asta chiar e doctor? –, el ne-a orbit cu strălucirea dinților lui de aur.

– Da, sunt în mod cert doctor, doamnă Papastergiadis. Și vreau să-mi petrec această după-amiază discutând cu dumneavoastră despre tratamentul pe care-l luați. Dețin aceste informații, desigur, dar aș vrea să-mi spuneți la care dintre medicamentele prescrise țineți mai mult și la care puteți renunța. Apropo, vă veți bucura să aflați că prognoza meteo anunță soare și vreme uscată în majoritatea regiunilor Spaniei.

Rose și-a schimbat poziția în scaunul cu roțile.

– Vreau un pahar cu apă, vă rog!

– Foarte bine.

S-a dus la chiuvetă, a umplut o ceașcă de plastic și i-a adus-o.

– Se poate bea apă de la robinet?

– Oh, da.

Am privit-o pe mama cum bea din apa tulbure. Era oare o apă potrivită? Gómez i-a cerut să scoată limba.

– Limba? De ce?

– Fiindcă oferă indicii vizuale importante cu privire la starea generală de sănătate.

Rose a scos limba.

Gómez, care stătea cu spatele spre mine, intuitiv, se pare, că mă uitam la maimuța împăiată de pe raft.

– Este un vervet din Tanzania. A fost ucis de un stâlp de electricitate, iar unul dintre pacienții mei l-a dus la împăiat. După anumite ezitări, i-am acceptat darul, fiindcă maimuțele vervet au numeroase caracteristici umane, printre care hipertensiune și anxietate. Ceea ce nu putem vedea, adăugă el continuând să se uite îndeaproape la limba mamei, este scrotul lui albastru și penisul roșu. Cred că taxidermistul le-a îndepărtat. Și ceea ce ne rămâne să ne imaginăm este felul în care băiețelul acesta se juca prin copaci cu frații și surorile lui.

Apoi a bătut ușurel genunchiul mamei cu palma, iar ea și-a tras limba înapoi în gură.

– Mulțumesc, Rose. Ai dreptate să ceri apă. Limba ta îmi spune că ești deshidratată.

– Da, mereu mi-e sete. Sofia e delăsătoare când trebuie să-mi pună un pahar cu apă pe noptieră, seara.

– De unde anume din Yorkshire sunteți, doamnă Papastergiadis?

– Din Warter. Un sat la opt kilometri est de Pocklington.

– Warter... a repetat el, afișându-și larg dinții de aur și întorcându-se apoi spre mine. Cred, Sofia Irina, că ți-ai dori să-l eliberezi pe micul nostru primat castrat, ca să zburde prin încăpere și să-mi citească edițiile princeps din Cervantes. Dar în primul rând trebuie să te eliberezi pe tine însăși.

Ochii îi erau de un albastru atât de intens, încât ar fi putut străpunge piatra, ca un laser.

– Trebuie să discut cu doamna Papastergiadis și să întocmim un plan de tratament. Este un subiect pe care trebuie să-l abordăm între patru ochi.

– Ba nu. Trebuie să rămână și ea, a replicat Rose, bătând cu încheieturile degetelor pe brațul scaunului cu roțile. N-o să renunț la medicația mea într-o țară străină. Sofia e singura persoană care știe totul despre ea.

Gómez a clătinat un deget muștrător spre mine.

– De ce să stai două ore în sala de așteptare? Nu, uite ce trebuie să faci: să iei microbuzul care pleacă din fața intrării în clinică. Te va lăsa în apropiere de plaja

din Carboneras. Drumul de la spital până în oraș durează numai douăzeci de minute.

Rose a afișat o expresie ofensată, însă Gómez a ignorat-o.

– Sofia Irina, îți sugerez să pleci acum. E ora amiezii, așa că ne vom revedea la două.

– Mi-aș dori să mă pot bucura și eu de înot, a intervenit mama.

– Întotdeauna e bine să-ți dorești să te bucuri de ceva, doamnă Papastergiadis.

– Dacă aș putea! a suspinat Rose.

– Dacă ați putea ce? a întrebat Gómez îngenunchind pe podea și punându-i stetoscopul în dreptul inimii.

– Dacă aș putea să înot și să stau și eu la soare.

– Ah, ce minunat ar fi!

Nici acum nu eram sigură cum anume să-l înțeleg. Vorbise pe un ton vag. Vag ironic și vag afabil. Ceea ce însemna că fusese puțin îndoit. I-am luat mâna lui Rose și i-am strâns-o. Aș fi vrut să-i spun la revedere, însă Gómez îi asculta concentrat inima, așa că doar am sărutat-o pe creștet.

– Au! a exclamat mama.

A închis ochii și și-a lăsat capul pe spate de parcă ar fi fost în agonie – sau, poate, în extaz. Era greu de spus.

*

Soarele ardea când am ajuns eu la plaja pustie de vizavi de fabrica de ciment. M-am îndreptat spre o micuță cafenea aflată lângă un șir de canistre și i-am cerut chelnerului prietenos să-mi aducă un gin tonic. El a făcut semn spre mare și mi-a spus să nu mă duc să înot, fiindcă trei persoane fuseseră urzicate rău de meduze în dimineața aceea. Văzuse urmele de pe brațele și picioarele lor devenind albe și apoi purpurii. S-a strâmbat, apoi a închis ochii și a fluturat din mâini ca pentru a împinge departe oceanul și toate meduzele din el. Canistrele cu benzină semănau cu niște plante bizare de deșert crescând din nisip.

Un masiv cargobot industrial plutea aproape de linia orizontului. Avea pavilion grecesc. Mi-am întors privirea spre un leagăn ruginit, înfipt în nisipul grunjos. Avea drept șezut un cauciuc uzat de mașină și se balansa lin, de parcă abia ar fi fost

părăsit de fantoma unui copil. Macaralele uzinei de desalinizare spintecau cerul. Dune înalte, vălurite, de praf de ciment gri-verzui se întindeau în dreapta plajei, într-un depozit lângă care hoteluri și clădiri de apartamente rămase neterminate fuseseră înfipite în coasta muntelui ca armele unei crime.

M-am uitat la telefon, la un mesaj mai vechi de la Dan, coleg cu mine la Coffee House. Voia să știe unde pusesem markerul cu care scriam etichetele pentru pateuri și sendvișuri. Dan din Denver îmi trimisese un SMS în Spania să mă întrebe de un marker? Am luat o înghițitură din paharul voluminos de gin tonic, i-am mulțumit chelnerului cu o înclinare a capului și m-am întrebat dacă pusesem markerul cu pricina în cine știe ce loc ascuns.

Mi-am desfăcut fermoarul rochiei, pentru ca soarele să-mi atingă umerii. Urzicătura de meduză nu mă mai ustura atât de tare, dar din când în când mai simțeam câte o zvâcnire. Nu era chiar cea mai groaznică durere. Într-un fel, era o ușurare.

Un alt mesaj de la Dan, mai recent. Găsise markerul. Se pare că, în timp ce eu sunt în Spania, el doarme în camera mea de deasupra cafenelei, fiindcă săptămâna trecută proprietărea sa lui i-a mărit chiria. Markerul era la mine în pat. Fără capac. Drept urmare, așternuturile și cuvertura sunt pătate acum cu cerneală neagră. De fapt, el descriesese situația ca pe o hemoragie de cerneală.

Deci, nu mai poate scrie lucruri precum:

Cheesecake-ul dulce-amăru cu amaretto al Sofiei – aici 3,90£, la pachet 3,20£

Prăjitura însiropată cu mălai și portocale a lui Dan (fără grâu, fără gluten) – aici 3,70£, la pachet 3£.

Eu sunt dulce-amăruie.

El e însiropat.

În mod cert, Dan nu e însiropat.

Nu preparăm noi înșine prăjiturile, dar – susține șefa noastră – clienții le vor cumpăra cu mai multă tragere de inimă dacă așa vor crede. Ne punem numele pe

lucruri pe care nu le facem noi. Mă bucur că a curs cerneala din markerul mincinos.

Îmi amintesc acum că trebuie să-l fi lăsat în pat când l-am folosit ca să copiez un citat din Margaret Mead, specialistă în antropologie culturală. L-am scris direct pe perete.

Obişnuiam să le spun studenţilor mei care sunt modalităţile prin care pot înţelege lucrurile: să studieze sugarii; să studieze animalele; să-i studieze pe oamenii primitivi; să facă ei înşişi psihanaliză; să accepte o convertire religioasă şi pe urmă să le treacă; să aibă un episod psihotic şi să le treacă.

Există în citatul ăsta cinci semne de punct şi virgulă. Îmi amintesc cum am făcut pe perete ;;;; cu markerul. Şi am subliniat de două ori „convertire religioasă“.

Tata s-a convertit religios, dar, din câte ştiu eu, încă nu i-a trecut. De fapt, s-a însurat cu o femeie cu patru ani mai mare decât mine şi are acum un bebeluş. Ea are douăzeci şi nouă de ani. El, şaizeci şi nouă. Nu cu mult înainte de a-şi întâlni noua soţie, moştenise o avere de la firma de transport maritim a bunicului său, din Atena. Trebuie să i se fi părut un semn că se afla pe calea cea bună. Dumnezeu îi dăduse bani exact când ţara lui intra în faliment. Plus dragoste. Plus un copil, o fetiţă. Eu nu l-am mai văzut de când aveam paisprezece ani. Tata nu găsisese de cuviinţă să se despartă fie şi de un singur euro din recent dobândita lui avere, aşa că povara mea a rămas în seama mamei. Ea îmi este creditor, iar eu o plătesc cu ajutorul picioarelor. Care sunt într-o permanentă alergătură pentru ea.

Pentru a obţine împrumutul din care să plătim serviciile Clinicii Gómez, ne-am dus împreună la un interviu la banca la care era ipotecată casa lui Rose.

Îmi luasem liber în dimineaţa aceea de la serviciu, ceea ce însemna că pierdeam optsprezece lire şi treizeci de penny pentru trei ore. Ploua şi covorul roşu era ud. Peste tot în jur erau afişe care ne spuneau cât de important era binele nostru pentru bancă, de parcă drepturile omului ar fi fost grija ei de căpătâi. Funcţionarul aflat în spatele computerului fusese instruit să fie vesel şi prietenos; să mimeze empatia aşa cum o înţelegea el; să fie abordabil şi energic aşa cum înţelegea el aceste calităţi; să-şi îndrăgească oribila cravată roşie cu sigla băncii imprimată pe

ea. Pe insigna roșie erau scrise numele și funcția lui, dar nu și nivelul de salariu – aflat probabil în zona sărăciei respectabile. Încearca să fie apropiat; să fie sincer în modul în care aborda situația noastră; să ne vorbească într-un limbaj simplu, pe care să-l putem înțelege. De pe un poster pe perete, trei angajați neatrăgători se holbau la noi, toți trei râzând. Femeia purta un compleu (fustă și sacou), bărbații erau în costume (haină cu pantaloni), iar mesajul sublinia asemănările dintre noi și atenua deosebirile; suntem visători conștiincioși, cu probleme dentare, exact ca voi; fiecare dintre noi vrea un loc al lui în care să se ciondănească cu familia în ziua de Crăciun.

Îmi dădusem seama că posterele erau un fel de rit inițiativ (în tainele imobiliarelor, ale investițiilor și creditelor) și că hainele de tip corporatist semnalau o sacrificare a complexității distincțiilor de gen. Pe un alt afiș era fotografia unei case duplex care avea în față o grădină de mărimea unui mormânt. Nu existau flori în grădina aceea, doar iarbă recent pusă. Avea un aer dezolant. Pătratele de gazon încă nu se uniseră între ele. Poate că un personaj paranoic pândește în stânga etajului pe care-l construiau pentru noi. El tăiase toate florile și omorâse animalele de companie.

Funcționarul nostru vorbea pe un ton însuflețit, însă mecanic. La început spusese: „Salut, prieteni” – dar cel puțin nu ne luase cu „Bună, doamnelor” –, după care începuse să recite lista produselor disponibile, apte să mă priveze de moștenirea mea. La un moment dat o întrebare pe mama dacă mâncase friptură. Fusese o întrebare apărută din senin, dar ne-am dat seama încotro bate (stil de viață generos), așa că Rose i-a spus că era vegană, fiindcă milita pentru o lume mai umană. Iar când se simțea mai extravagantă, adăugase ea, adăuga o linguriță de iaurt în terciul de legume cu orez. El nu știa că veganii nu mănâncă lactate; altfel Rose ar fi căzut din scaunul roșu corporatist la prima zdruncinătură. A întrebat-o dacă îi plac hainele de designer. Ea a răspuns că agreează doar hainele ieftine și urâte. Era abonată la o sală de fitness? Bizară întrebare, dat fiind că mama se sprijinea în baston și că gleznele ei umflate erau înfășurate în bandaje, în ciuda

analgezicelor antiinflamatoare pe care le înghițea în fiecare dimineață cu câte un pahar de apă nu din cea potrivită.

Funcționarul i-a cerut apoi să-i arate estimarea agenției imobiliare cu privire la valoarea proprietății și ne-a informat că vom primi vizita unui angajat al băncii. Computerului i-au plăcut informațiile pe care le-am furnizat, fiindcă mama achitase ipoteca. Mortarul și cărămizile valorează ceva în Londra, chiar dacă cele victoriene sunt ținute laolaltă cu scuipat, pipi și bandă izolatoare. Funcționarul ne-a înștiințat că înclina să ne aprobe împrumutul. Mama era entuziasmată de ideea unei aventuri care includea și o experiență medicală: Clinica Gómez era ca o excursie pentru admirarea balenelor. M-am întors la serviciu ca să prepar trei tipuri de espresso, iar Rose s-a întors acasă, pentru a alcătui o nouă listă de dureri și suferințe. Nu pot nega faptul că simptomele ei prezintă pentru mine un interes cultural, deși mă trag în jos, odată cu ea. Simptomele spun totul în locul ei. Flecăresc tot timpul. Până și eu știu asta.

Când am revenit la clinică, la 14.15, Rose trecuse din scaunul cu roțile într-unul normal și citea horoscopul într-un ziar pentru expații englezi.

– Bună, Sofia. Observ că ai petrecut frumos la plajă.

I-am spus că plaja era dezolantă și că timp de două ore m-am zgâit la o grămadă de canistre. Era o abilitate specială a mea aceea de a minimaliza importanța zilelor mele, pentru ca ale ei să pară mai însemnate.

– Uită-te la brațele mele, mi-a cerut ea. Sunt toată vânăta de la analizele de sânge.

– Biata de tine!

– Chiar că biata de mine. Doctorul mi-a scos din schema de tratament trei pastile. Trei!

Și-a schimonosit gura într-o expresie ironic plângăcioasă și și-a fluturat ziarul în direcția lui Gómez, care se apropia de noi nu atât mergând, cât mai degrabă plimbându-se ca pe promenadă pe pardoseala din marmură albă.

Mi-a zis că mama are o carență cronică de fier, care ar putea explica lipsa ei de energie. Printre altele – de pildă un pansament cu argint care să-i grăbească

vindecarea ulcerărilor de la picior –, îi prescrisese și vitamina B12.

O rețetă pentru vitamine. Merită asta oare douăzeci și cinci de mii de euro?

Rose începu să enumere pastilele care fuseseră eliminate din ritualul ei medicamentos. Vorbea despre ele ca și când ar fi deplâns absența unor prieteni. Gómez a ridicat o mână și a fluturat-o spre asistenta Rază-de-Soare, care se apropia în pantofii ei din piele întoarsă cenușie. Când a ajuns lângă el, Gómez și-a pus cu tupeu brațul pe umerii ei, în vreme ce ea și-a făcut de lucru cu ceasul mititel prins deasupra sânelui drept. O ambulanță tocmai oprise în parcare. Ea l-a anunțat, în engleză, că șoferul avea nevoie de o pauză de prânz. Gómez a încuviințat și și-a luat brațul de pe umerii ei, pentru ca ea să poată prinde mai bine ceasul între degete.

– Asistenta Rază-de-Soare e fiica mea. Numele ei adevărat este Julieta Gómez. Dar vă rog, puteți să-i spuneți așa cum doriți. Astăzi e ziua ei.

Julieta Gómez zâmbi pentru prima dată. Avea dinții de un alb orbitor.

– Am împlinit azi treizeci și trei de ani. Copilăria mi s-a încheiat oficial. Vă rog să-mi spuneți Julieta.

Gómez și-a ațintit spre fiica lui ochii în variate nuanțe de albastru.

– Știți, probabil, că rata șomajului e ridicată în Spania, a spus el. De circa 29,6 la sută în prezent. Sunt de aceea norocos pentru că fiica mea a avut parte de o bună pregătire medicală în Barcelona și este cel mai respectat fizioterapeut din Spania. Asta înseamnă că am putut fi puținel corupt și că mi-am folosit poziția pentru a-i obține un loc de muncă în palatul meu de marmură.

Și-a deschis brațele într-un gest amplu, regal, ca pentru a-și aduce la piept zidurile curbate și cactușii înfloriți, noua ambulanță strălucitoare, recepționera și celelalte asistente și vreo doi medici care, spre deosebire de el însuși, purtau uniformă: tricou albastru și pantofi sport noi-nouți.

– Marmura aceasta a fost extrasă din cariera de la Cobdar. Culoarea ei seamănă cu tenul palid al răposatei mele soții. Da, am construit clinica aceasta ca un omagiu adus mamei fiicei mele. În lunile de primăvară suntem fermecați de puzderia de fluturi atrași de cupola mea. Întotdeauna reușesc să le ridic moralul

celor suferinzi. Apropo, Rose, poate ți-ar plăcea să te duci să vezi statuia Virgen del Rosario. E sculptată din cea mai pură marmură din munții Macael.

– Sunt atee, domnule Gómez, a răspuns Rose pe un ton sec. Și nu cred că o femeie care naște e fecioară.

– Dar, Rose, e lucrată dintr-o marmură delicată, în nuanța laptelui de mamă. E albă, cu o tentă ușor gălbuie. Așa că poate sculptorul n-a făcut decât să aducă un omagiu unui act matern. Mă întreb – oare unicul copil al fecioarei îi spunea mamei lui pe numele mic?

– Nu contează, a replicat Rose. Oricum, toate-s numai minciuni. Și apropo, Iisus îi spunea mamei lui „femeie“. În ebraică s-ar traduce prin „doamnă“.

Recepționera și-a făcut pe neașteptate apariția și a început să-i vorbească foarte repede lui Gómez în spaniolă. Ținea în brațe o pisică albă și grasă, pe care a pus-o jos, lângă pantofii lui negri lustruiți. Când animalul a început să se învârtă pe lângă el, Gómez a îngenunchat și a întins o mână.

– Jodo este iubirea mea adevărată, a spus el, iar pisica și-a frecat fața de palma lui deschisă. E foarte blândă. Îmi pare rău doar fiindcă nu avem șoareci, iar ea nu are nimic de făcut toată ziua, decât să mă iubească pe mine.

Rose a început să strănute. După al patrulea strănut, și-a dus o mână la ochi.

– Sunt alergică la pisici.

Gómez și-a strecurat degetul mic în gura lui Jodo.

– Gingiile ar trebui să fie tari și roz, iar în privința asta totul e în regulă. Dar burta ei e umflată într-un fel nou. Mă tem că ar putea avea o boală de rinichi.

Și-a dus mâna la buzunar, a scos o sticlă cu dezinfectant și s-a stropit pe degete, în vreme ce Julieta o întreba pe Rose dacă ar vrea să-i pună niște picături împotriva mâncărimii de ochi.

– Oh, da, te rog!

Nu se întâmplă des ca mama să spună „te rog“, iar acum o făcuse de parcă tocmai ar fi fost întrebată dacă ar vrea o cutie cu bomboane.

Julieta Gómez a scos din buzunar o sticlă din plastic alb.

– Sunt antihistaminice, a spus ea. Abia ce am tratat pe cineva cu aceeași problemă.

S-a apropiat de Rose, i-a dat capul pe spate și i-a pus câte două picături în fiecare ochi.

Mama avea acum un aer delicat înlăcrimat, muștrător, de parcă lacrimile i s-ar fi adunat în ochi, dar încă nu ar fi început să se reverse pe obraji.

Jodo a dispărut în brațele unuia dintre paramedici.

Asistenta Rază-de-Soare, care era de fapt Julieta, nu se purta nici prietenos, nici cu ostilitate. Era practică, eficientă și calmă. Nu avea nimic din exuberanța tatălui ei, deși am remarcat că o asculta pe Rose cu mare atenție, fără a lăsa impresia că o face. Am început să-mi schimb părerea despre felul în care a zăbovit la ușă când am intrat noi în cabinetul de consultație. Poate că nu fusese chiar atât de pierdută în gânduri cum îmi închipuisem eu. Și avea spirit de observație, fiindcă m-a întrebat dacă mă putea ajuta cu rochia. Uitasem că o desfăcusem puțin la plajă. S-a ocupat cu discreție de fermoar, apoi și-a pus mâinile în talia subțire și ne-a informat că ne sosise taxiul.

– La revedere, Rose, a spus Gómez, scuturându-i mâna cu vigoare. Apropo, ar trebui să conduci tu mașina închiriată pe care am pregătit-o pentru tine. E inclusă în onorariul meu.

– Dar cum aș putea să conduc? Nu simt nimic în picioare! a exclamat Rose, părând încă o dată jignită.

– Ai permisiunea mea să conduci mașina. Ia-o la vizita următoare. Sunt niște hârtii de completat, însă e gata pregătită la noi în parcare.

Julieta a pus o mână pe umărul mamei.

– Dacă ai probleme cu șofatul, Sofia ne poate chema și venim să te aducem. Are toate numerele noastre de contact.

Fără nici o îndoială, Clinica Gómez era o afacere de familie.

Nu numai că aveam asigurată o mașină, dar Gómez i-a spus mamei că s-ar bucura să o invite la masa de prânz. I-a cerut Julietei să noteze programarea în

agenda lui, pentru poimâine, și-a plecat capul argintiu și s-a răsucit pe călcâie ca să discute cu unul dintre medicii tineri, care îl aștepta lângă o coloană din marmură.

În vreme ce șchiopătam împreună cu Rose spre taxi, am întrebat-o ce fel de exerciții i-a recomandat Gómez să facă.

– Nu e un exercițiu fizic. Mi-a cerut să scriu o scrisoare în care să-i enumăr pe toți dușmanii mei, a răspuns ea, deschizându-și geanta și smulgând un șervețel care rămăsese prins în închizătoare. Știi, Sofia, când asistenta Rază-de-Soare, sau Julieta Gómez sau cum o fi chemând-o, mi-a pus picăturile acelea în ochi, sunt sigură că mirosea a alcool. De fapt, mirosea a votcă.

– Păi, e ziua ei de naștere, am replicat eu.

La poalele muntelui, marea era liniștită.

Grecoaica tânără e leneșă. Ferestrele casei lor de pe plajă sunt murdare, dar ea nu le-a spălat. Niciodată nu încuie ușa. Asta e o neglijență. E ca o invitație. E ca și când ai merge pe bicicletă fără cască de protecție. Și asta-i o neglijență. E o invitație la o rană foarte urâtă, în eventualitatea unui accident.

FEMEI ȘI BĂRBAȚI

Câinele de la școala de scufundări se smucește deja în lanț, și e abia ora opt dimineața. Se ridică în două picioare și își ițește capul plin de coji peste zidul terasei, mârâind la agitația de pe plaja de dedesubt. Pablo se răstește la cei doi mexicani care zugrăvesc pereții. Ei nu-i pot întoarce răstelile, fiindcă nu dispun de documentele legale necesare pentru a-i face semne obscene. Cu cât urlă câinele mai tare, cu atât strigă Pablo mai abitir.

Azi o să-i dau drumul câinelui.

Mă duc la Cafe Playa, lângă școala de scufundări, și comand cafeaua mea preferată, cortado. Evident că vreau să studiez modul în care spumează chelnerul laptele, dat fiind că șase zile întregi m-am pregătit la Coffee House ca să-mi perfecționez tehnicile de spumare. Părul negru al chelnerului este dat cu gel, așa că stă întins în cele mai variate direcții. Sunt multe lucrurile pe care le face părul lui cu legea gravitației. Aș putea să stau să mă uit o oră la el, în loc să eliberez câinele lui Pablo. Cafeaua cortado e preparată cu lapte UHT – de fapt cam asta folosesc ei de obicei aici, în deșert. Este genul acela de lapte descris ca având „stabilitate comercială“.

– Am străbătut un drum lung de la vacile cu găleți de lapte abia muls de sub uger. Ne-am depărtat mult de casă.

Asta mi-a spus șefa mea, cu glasul ei trist și catifelat, în prima mea zi de lucru la Coffee House. Încă mă gândesc deseori la cuvintele ei. Și mă gândesc la faptul că ea s-a gândit la ele. Oare acasă e acolo unde ai lapte proaspăt muls?

Instructorii de scufundări își împing canistarele cu benzină și rezervoarele de oxigen de-a lungul plajei. Ambarcațiunea îi așteaptă în porțiunea de mare special îngrădită. Când va fi momentul potrivit pentru a-l elibera pe câinele lui Pablo?

Mă ridic să caut toaleta doamnelor și văd că trebuie să trec pe lângă bețivul satului, care la coniacul de dimineață mănâncă dintr-o farfurie de un portocaliu luminos cartofi prăjiți. Ușile care dau spre *Señoras* seamănă cu cele batante din

barurile pe care le vezi în filmele cu cowboy, sunt bătute în stinghii și vopsite în alb. Le-am văzut în westernuri în care barmanul se uită suspicios la necunoscutul încruntat apărut în prag. În timp ce eu mă ușurez, cineva intră în cabina alăturată. Între podea și peretele lateral care desparte cabinele rămâne un spațiu gol și pe acolo văd că acel cineva e un bărbat. Poartă pantofi negri din piele cu cataramă aurii într-o parte. Parcă mă așteaptă pe mine. Stă foarte liniștit, îl aud respirând, dar nu-și mișcă picioarele. Pândește. Dintr-odată, mă simt observată. Poate că mă vede, cu fusta ridicată în jurul șoldurilor. Altfel de ce stă acolo așa? Aștept câteva secunde, să facă o mișcare sau să plece, și când nu face nici una, nici alta, încep să mă panichez. Îmi las repede fusta în jos, deschid ușa și fug să-l găsesc pe chelner.

E ocupat cu espressorul, prăjește pâine și stoarce portocale, toate în același timp.

– Scuze, dar la *Señoras* este un bărbat.

Chelnerul își ia șervetul de pe umăr și șterge duza de inox din care picură lapte. Pe urmă se întoarce, ia baghetele uscate de pe grill și le pune pe o farfurie.

– Ce?

Îmi tremură picioarele. Nu știu de ce sunt atât de speriată.

– La *Señoras* este un bărbat. Se uita la mine pe sub ușă. Poate că are un cuțit.

Chelnerul clatină din cap iritat, nu vrea să se depărteze de espressor, cu toate ceștile și paharele aliniate sub tuburile de inox. E complicat să prepari mai multe cafele deodată, fiecare necesitând o altă formă de ceașcă ori un alt fel de pahar.

– Poate că ați intrat la *Caballeros*. E alături.

– Ba nu. Și cred că e un tip periculos.

Merge repede cu mine până la ușa pe care, sub un evantai roșu din dantelă desenat pe ea, scrie „Señoras“, și o deschide cu o lovitură de picior.

O femeie stă în fața chiuvetei, spălându-se pe mâini. E de vârsta mea și poartă pantaloni scurți și strâmți din catifea verde. Părul blond îi e strâns într-o coadă groasă. Chelnerul o întreabă în spaniolă dacă a văzut un bărbat la *Señoras*. Ea clatină din cap și continuă să-și spele mâinile, iar chelnerul împinge cealaltă ușă cu vârful ghetei.

– Singurul bărbat de aici ești tu, îi spune femeia chelnerului, vorbind cu accent german.

Mă uit în podea, umilită, și atunci văd că femeia blondă cu părul prins în coadă poartă pantofi bărbățești pe care îi zărisem în cealaltă cabină. Pantofi din piele neagră cu cataramă aurii într-o parte. Nu știu ce să spun, roșesc și simt aceeași panică fluturându-mi iar în piept. Chelnerul își aruncă palmele în aer și iese, lăsându-mă singură cu blonda.

Stăm în tăcere, iar eu mă spăl pe mâini doar ca să am ceva de făcut, dar pe urmă nu-mi dau seama cum să închid robinetul. Ea îl pocnește cu palma și jetul de apă se oprește. Când ridic privirea la oglinda de deasupra chiuvetei, îi văd ochii verzi și oblici uitându-se la mine. E cam de vârsta mea. Are sprâncene groase, aproape negre. Iar părul îi e auriu și drept.

– Sunt pantofi de dans bărbățești, spune ea. I-am găsit în magazinul vintage de pe deal. Acolo lucrez.

Îmi duc degetele ude în păr și mi le trec prin el. Buclele încep să mi se încrețească, iar ea stă locului, liniștită și netulburată.

– Cos vara pentru magazin. Ei mi-au dat pantofii ăștia, spune ea, trăgându-se de coada blondă. Te-am văzut pe aici împreună cu mama ta.

În piața centrală, din camioneta lui, un bărbat strigă ceva la o portavoce. Vinde pepeni și e vizibil într-o dispoziție sumbră, fiindcă nu-și mai ia mâna de pe claxon.

– Da, răspund eu. Mama e pacienta unei clinici de aici.

Vorbesc ca o ratată. Dintr-un motiv sau altul, vreau să aibă o părere bună despre mine, dar nu fac cine știe ce impresie. Inima îmi bate încă repede și mi-am stropit tot tricoul. Blonda e înaltă și zveltă. Două brățări din argint îi încercuiesc încheieturile bronzate.

– Eu am o casă aici împreună cu iubitul meu. Venim în sat aproape în fiecare vară. Am astăzi o sumedenie de reparații de făcut la atelier. Pe urmă mergem la Rodalquilar, pentru cină. Îmi place să conduc mașina seara, când e răcoare.

Are genul acela de viață pe care l-aș vrea și eu. Încă își mângâie coada blondă.

– O să-ți duci mama să admirați împrejurimile?

Îi explic că trebuie să luăm mașina închiriată de la clinică, dar că eu nu conduc, iar Rose are probleme cu picioarele.

- De ce nu conduci?
- Am picat de patru ori la examen.
- Nu-i posibil!
- Am picat și la partea teoretică.

Se strâmbă și se uită la părul meu cu ochii aceia cu pleoape alungite.

- De călărit, știi să călărești?
- Nu.

- Eu călăresc încă de la trei ani.

Era evident că nu exista nimic care să mă facă interesantă pentru cineva.

– Îmi pare rău pentru confuzie, îi spun și ies din toaletă pe cât de repede pot fără să alerg.

Unde să mă duc? N-am unde să mă duc. Asta e teama pe care posterele de la banca mamei sugerau că o simțim amândouă. Și aveau dreptate. M-am dus spre piațeta de lângă Cafe Playa, ca să mă prefac că cumpăr un pepene.

Păstrez cojile pentru găinile care, în mod miraculos, fac încă ouă în arșița verii. Sunt ale Señoarei Bedello, al cărei soț a murit în Războiul Civil, în luptele cu trupele fasciste ale lui Franco.

Pepenii nu îi vinde un bărbat, ci o femeie. Stă la volanul camionetei și apasă claxonul cu mâna ei micuță, cafenie. Sunt teribil de derutată. Aveam în minte imaginea unui șofer asudat, cu obrazul neras, însă e o femeie de vârstă mijlocie, cu o pălărie de paie pe cap. Rochia albastră îi este prăfuită de la drum și își sprijină sânii amplii pe volan.

Pe urmă mi-am amintit că nu mi-am terminat cafeaua. M-am întors la Cafe Playa și am dat pe gât ceașca de cortado așa cum și-a înghițit bețivul satului coniacul de dimineață.

Uite-o!

Femeia cu pantofi bărbățești stă în picioare lângă masa mea. Înaltă, cu spatele drept, ca o soldătică. Uitându-se spre mare. La ambarcațiuni. La copiii care înoată

cu colaci din plastic uriași. La turiștii care și-au instalat pe nisip umbrelele, șezlongurile și prosoapele. Barca școlii de scufundări e încărcată deja cu tot echipamentul și se îndepărtează în larg. Alsacianul cafeniu, pe care nu l-am eliberat încă, se smucește mai departe în lanț.

– Pe mine mă cheamă Ingrid Bauer.

De ce stă atât de aproape de mine?

– Eu sunt Sophie, dar numele meu grecesc e Sofia.

– Îmi pare bine, Zoffie.

Felul în care îmi rostește numele sugerează o cu totul altă viață. Mi-e rușine cu șlapii mei albi și mohorâți. Vara au devenit cenușii.

– Îți crapă buzele de la soare, îmi spune ea. Ca migdalele care se desfac în migdalii din Andaluzia, când se coc.

Câinele lui Pablo începe să urle.

Ingrid ridică privirea spre terasa de pe acoperișul școlii de scufundări.

– Ciobănescul acela german este un câine utilitar și n-ar trebui ținut în lanț toată ziua.

– Este al lui Pablo. Toată lumea îl urăște.

– Știu.

– O să-i dau eu drumul azi.

– Oh! Și cum ai de gând s-o faci?

– Nu știu.

Se uită iar în sus.

– O să-l privești în ochi când o să-i desfaci lanțul?

– Da.

– Greșit! Niciodată să nu faci așa ceva. O să stai complet nemișcată, ca un copac, când te apropii de el?

– Un copac nu e niciodată complet nemișcat.

– Atunci, ca un buștean.

– Da, o să stau nemișcată ca un buștean.

– Ca o frunză.

– O frunză nu e niciodată nemișcată.

Încă se uită în sus.

– Există o problemă, Zoffie. Câinele lui Pablo a fost chinuit. Nu va ști ce să facă cu libertatea lui. O să alerge prin tot satul și o să mănânce toți copiii mici. Dacă ai de gând să-i dai drumul, va trebui să-l duci în munți și să-l lași să zburde fără opreliști. Așa va fi cu adevărat liber.

– Dar o să moară în munți, fără apă.

Acum se uită la mine.

– Și ce e mai rău? Să fii legat toată ziua cu un blid cu apă în față sau să fii liber și să mori de sete?

Își ridicase sprânceana stângă, ca pentru a întreba: „Ești puținel isterică? Ai chemat un chelner să deschidă două uși ca să caute un bărbat inexistent, nu știi cum să închizi robinetul de apă, habar n-ai să conduci o mașină și vrei să eliberezi un câine sălbăticit“.

M-a întrebat pe urmă dacă vreau să merg pe plajă.

Voiam.

Mi-am scos șlapii din picioare și am sărit peste cele trei trepte din beton care despart terasa cafenelei de plajă. A fost ceva în săritura aceea, în faptul că nu le-am coborât câte una, ceva care ne-a determinat s-o luăm la fugă amândouă în același timp. Am alergat repede pe nisip, de parcă urmăream un lucru despre care știam că era acolo, însă nu-l puteam vedea încă. După o vreme am încetinit și am început să ne plimbăm pe țărm. Ingrid și-a scos pantofii, s-a uitat la mine și i-a aruncat în mare.

M-am auzit strigând: „Nu, nu, nu“. Mi-am suflecat fusta și m-am repezit să-i recuperez din valuri. Când i-am strâns în fine la piept, am ieșit din apă și i-am înapoiat.

Ținând câte unul în fiecare mână, i-a scuturat ca să-i scurgă de apă și a izbucnit în râs.

– Doamne, pantofii ăștia! N-am vrut să te sperii, Zoffie.

– N-a fost vina ta. Eram speriată oricum.

De ce am spus așa ceva? Chiar eram oricum speriată?

Am continuat să ne plimbăm, ocolind castelele de nisip pe care copiii le construiau împreună cu părinții lor – regate sofisticate, cu șanțuri de apărare și metereze. O fetiță de vreo șapte ani era în nisip până la talie, cu picioarele îngropate de vii, în vreme ce surorile ei îi modelau o coadă de sirenă. Am sărit peste ea și am luat-o la fugă din nou, până când am ajuns la capătul plajei. M-am trântit pe un morman de alge negre, lângă pietrele de pe mal, iar Ingrid Bauer mi-a urmat exemplul. Ședeam întinse cu fața în sus, una lângă cealaltă, urmărind cu privirile un zmeu albastru ce plutea pe cerul albastru. O auzeam respirând. Zmeul s-a boțit brusc și a început să coboare. Voiam ca toată viața mea de până acum să se ducă odată cu valurile unduitoare și să înceapă o alta în locul ei, una diferită. Dar nu știam ce înseamnă asta și nici cum să ajung la ea.

Un telefon începu să sune în buzunarul de la spate al șortului lui Ingrid. Ea se rostogoli cu fața în jos, ca să poată ajunge la el, și m-am rostogolit și eu, după care ne-am mutat mai aproape una de alta. Buzele mele crăpate erau lipite de buzele ei moi și pline, și ne-am sărutat. Se apropia fluxul. Am închis ochii și am simțit cum marea îmi acoperă gleznelor, iar în minte mi-a venit screen saverul de pe laptopul meu, constelațiile de pe cerul digital, roiurile de lumină rozalie care nu sunt altceva decât gaze și praf. Telefonul suna încă, dar noi continuam să ne sărutăm, iar ea își ținea mâna pe umărul meu urzicat de meduză, apăsând bășicile purpurii. Mă durea, însă nu-mi păsa, iar pe urmă ea s-a desprins ca să răspundă la telefon.

– Sunt pe plajă, Matty. Auzi marea?

A întins telefonul spre valuri, dar ochii ei verzi oblici se uitau spre mine. Concomitent, buzele ei rosteau mut „Am întârziat, am întârziat mult“, de parcă eu aș fi fost de vină pentru ceea ce-o făcuse să întârzie.

Eram atât de confuză, încât m-am ridicat și am plecat.

Când am auzit-o strigându-mă, nu m-am întors. Fetița-sirenă îngropată de surorile ei în nisip avea acum o coadă completă, decorată cu scoici și pietricele.

– Zoffie! Zoffie! Zoffie!

Am continuat să merg, năucă. Stârnisem ceva. Tremuram și știam că mă ținusem captivă prea mult timp în mine însămi, în corpul și în pielea mea. Cuvântul „antropologie“ vine de la termenii grecești *anthropos*, care înseamnă „om“, și *logia*, adică „studiu“. Dar dacă antropologia studiază omenirea de la începuturile sale, cu milioane de ani în urmă, până astăzi, se pare că nu mă pricep mai deloc să mă studiez pe mine însămi. Cercetasem culturile aborigene, scrierea mayașă și cultura corporatistă a unui fabricant de mașini japonez, scrisesem eseuri despre logica internă a altor tipuri variate de societăți, însă nu aveam habar de propria logică. Deodată, asta a devenit cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Ceea ce simțeam cel mai pregnant era felul în care îmi strânsese ea urzicătura de meduză de pe umăr.

Bea ceai de piersici în piațetă și îi e prea cald, fiindcă bluza în carouri negre și albastre este potrivită pentru iarnă, nu pentru vara în Andaluzia. Cred că își spune că e un cowboy în cămașa de lucru, mereu singură, fără nimeni alături de care să privească orizontul muntos seara și să exclame Doamne, ce stele!

CIOCĂNITUL

În seara asta, cineva bate în fereastra apartamentului nostru de pe plajă. Am verificat de două ori și nu e nimeni. Poate că-s doar pescăruși sau vântul care aduce nisip de pe plajă. Când mă uit în oglindă, nu mă recunosc.

Sunt bronzată, părul mi-a crescut mai lung și mai ciufulit, dinții îmi par mai albi pe fondul pielii ciocolatii, ochii îmi par mai mari și mai strălucitori – numai buni de plâns mai mult, fiindcă mama țipă la mine, strigă chestii ca: „Nu mi-ai legat șireturile cum trebuie!“ De fiecare dată când dau fuga și îngenunchez la picioarele ei să le leg din nou, ele se desfac, până când mă așez într-un târziu pe podea, îi iau picioarele în poală și dezleg toate nodurile vechi, ca să fac unele noi.

E un proces îndelungat, în care desfac, deznod și o iau iarăși de la capăt. Am întrebat-o de ce trebuie totuși să poarte pantofi. Mai ales unii cu șireturi. Era seară și nu avea de gând să iasă nicăieri.

– Gândesc mai bine când am pantofi cu șireturi, mi-a răspuns.

Stă pe un scaun, rezemată, uitându-se la peretele văruiat, în timp ce eu mă ocup de încălțări. Dacă m-ar lăsa să întorc scaunul, ar privi stelele nopții. Ar fi foarte ușor să-i schimb priveliștea, dar nu e interesată. Stelele par s-o insulte. Toate, până la una, o jignesc. Îmi spune că are deja o priveliște în minte. Cea din Yorkshire Wolds. Merge pe potecă, iarba e deasă și fragedă, ploaia îi cade încet pe păr, cea mai diafană ploaie, iar ea are o chiflă cu brânză în rucsac. Mi-aș dori să mă plimb și eu cu ea în Yorkshire Wolds, mi-ar plăcea să ung chiflele cu unt și să descifrez harta. Zâmbește pe jumătate când îi spun asta, însă e ca și când și-ar fi cedat deja picioarele altcuiva. Sunt agitată în seara asta. Tot mai aud pe cineva bătând în ferestre. Poate că sunt șoarecii ascunși prin pereți.

– Ești întotdeauna foarte departe, Sofia.

Ar putea fi tata. A venit să aibă grijă de mama și să-mi dea mie un respiro. Ar putea fi un refugiat care a înotat din Africa de Nord până aici. I-aș oferi adăpost în noaptea asta. Chiar i-aș oferi. Așa cred că aș face.

– E apă în frigider, Sofia?

Mă gândesc la semnele de pe uși, în toaletele publice, care ne spun cine suntem.

Bărbați Femei

Gentlemen Ladies

Hommes Femmes

Herren Damen

Signori Signore

Caballeros Señoras

Oare fiecare dintre noi stă la pândă în fața semnului celuilalt?

– Adu-mi apă, Sofia.

Mă gândesc la felul în care Ingrid și-a întins telefonul spre valuri. „Sunt pe plajă, Matty. Auzi marea?”

În timp ce vorbea cu iubitul ei, și-a pus talpa pe partea interioară a coapsei mele, chiar deasupra genunchiului. Își azvârlise pantofii bărbătești pe peticul de alge, unde se legănau ca niște bărcuțe când venise fluxul. Mirosul sărat, mineral, al algelor plutitoare, închise la culoare, era ademenitor și intens.

„Sunt pe plajă, Matty. Auzi marea?”

Marea, cu toate meduzele plutind în ea.

Marea, care îi udase șortul din catifea verde.

Continui să desfac nodurile vechi de la șireturile mamei și să fac altele noi. În mod cert cineva bate la fereastră. De data asta nu mai e doar o bătaie ușoară, ci un ciocănit sonor. Dau la o parte picioarele mamei și mă duc la ușă.

– Aștepți pe cineva, Sofia?

Nu. Da. Poate. Poate că aștept pe cineva.

Ingrid Bauer poartă sandale romane argintii, cu șireturi lungi legate pe gambe, și e nervoasă.

– Zoffie, bat de când lumea și pământul!

– Nu te-am văzut.

– Dar aici eram.

Îmi spune că a discutat cu Matthew despre situația mea.

– Ce situație?

– Despre faptul că nu ai cum să te deplasezi. Suntem în deșert, Zoffie! A propus să se ducă el să ia mașina de la Clinica Gómez mâine.

– Ar fi bine să avem o mașină.

– Lasă-mă să-ți văd urzicătura.

Mi-am ridicat mâneca și i-am arătat urmele purpurii. Începuseră să facă bășici.

Și-a trecut un deget peste ele.

– Miroși ca oceanul, mi-a șoptit. Ca o stea-de-mare, a adăugat, și degetul i-a ajuns la subsuoara mea. Monștrii aceia mici chiar ți-au făcut-o!

Mi-a cerut numărul de mobil și i l-am scris în palmă.

– Data viitoare, Zoffie, să deschizi când bat la ușă.

I-am spus că niciodată nu încui ușă.

Casa noastră de pe plajă este întunecoasă. Pereții sunt groși, ca să păstreze răcoare înăuntru în arșița verii. Deseori lăsăm luminile aprinse și ziua, și noaptea. Nu la mult timp după ce a plecat Ingrid, s-au stins brusc toate becurile. Am fost nevoită să mă urc pe un scaun și să deschid tabloul electric de pe peretele de lângă baie, ca să apăs siguranța automată. Luminile s-au reaprins, iar eu am coborât și m-am dus să-i fac lui Rose un ceai. Împachetase cinci cutii cu pliculețe de ceai din Yorkshire și le adusese cu ea în Spania. Există un magazin în capătul străzii noastre din Hackney care vinde aceste pliculețe, iar ea se dusesse pe jos până acolo ca să cumpere angro. Pe urmă se întorsese acasă tot pe jos. Țasta e misterul picioarelor infirme ale mamei. Uneori ies în lume ca niște membre-fantomă funcționale.

– Adu-mi o lingură, Sofia!

I-am adus o lingură.

Nu pot trăi în felul ăsta. Trebuie să apăs siguranța în toate felurile posibile.

Timpul s-a fracturat, crapă ca buzele mele. Când îmi notez idei pentru studii de teren, nu știu dacă le scriu la prezent sau la trecut, ori la ambele în același timp.

Și tot nu i-am dat drumul câinelui lui Pablo.

Când grecoaica tânără arde seara spirale cu aromă de citronelă, ca să țină țânțarii la distanță, îi văd curbele sânilor și ale abdomenului. Sfârcurile îi sunt mai întunecate decât buzele. Ar trebui să renunțe la obiceiul de a dormi dezbrăcată, dacă nu vrea să fie mâncată de vie de țânțari în întunecimea parfumată a camerei sale.

CUM SĂ ADUCI MAREA LA ROSE

Promisesem să fiu perfect tăcută la masă, când Gómez a invitat-o pe mama la prânz. Îmi interzisese să vorbesc și mi-a cerut să am încredere în judecata lui. De fapt, mi-a spus că personalul lui o va aduce pe Rose în fiecare zi de la apartament la clinică, iar eu puteam să fac ce doream. Marțea avea să mă cheme la clinică, dat fiind că eram rudă cu ea. Restul era la libera mea alegere. El voia s-o cunoască mai bine pe Rose, deoarece cazul ei chiar îl nedumerea. Nu motivele pentru care nu putea să meargă erau cele care-l interesau. Voia să știe de ce uneori putea să meargă. Părea să fie o afecțiune cu cauze fizice, însă nu trebuia să rămânem sclavii teoriei medicale. Eu ce părere aveam?

Îl consideram pe Gómez asistentul meu în cercetare. Eu mă ocupasem toată viața de caz, pe când el abia începea. Când vine vorba despre simptomele mamei, nu există o linie clară de demarcație între victorie și înfrângere. De îndată ce îi va pune un diagnostic, ea va dezvolta un alt simptom, ca să-l deruteze. Iar el părea să știe asta. Ieri îi ceruse să-și declame cea mai recentă suferință în fața trupului mort al unei insecte, o muscă poate, fiindcă muștele sunt ușor de strivit. I-a sugerat să se predea acestei acțiuni bizare și să asculte cu atenție monotonia bâzâitului muștei înainte de a muri. Foarte probabil, adăugase el, va constata că bâzâitul, deseori atât de enervant pentru urechea umană, seamănă ca timbru și tonalitate cu muzica populară rusească.

A fost prima dată când am văzut-o râzând în hohote, cu gura deschisă. În același timp, el a programat-o la diverse examinări medicale, iar personalul s-a ocupat de pansamentele cu argint de la piciorul ei drept.

O masă pentru trei persoane a fost rezervată la restaurantul din piațeta satului, fiindcă Gómez a presupus că Rose va putea ajunge destul de ușor acolo, de la apartament. Dar n-a fost însă un drum lin. Mama s-a împiedicat de cojile de fistic care nu fuseseră măturate seara trecută. Petrecusem o oră robotind la șireturile

pantofilor ei, dar în cele din urmă Rose a fost doborâtă de un miez nu mai mare decât un bob mare de mazăre.

Gómez era deja la masă. S-a instalat vizavi de Rose, iar eu m-am așezat alături de el, așa cum mi se spusese. Se schimbaseră de costumul protocolar, cu dungulițe, cu unul elegant din in crem, nu tocmai neprotocolar, dar mai puțin oficial decât cel în care ni se prezentase ca un celebru consultant. În buzunarul de la piept al hainei avea o batistă din mătase galbenă, de modă veche, nu împăturită cu unghiuri drepte, ci aranjată ca un pământ rotund. Era spilcuit, amabil și curtenitor. Și el, și mama au studiat meniul, iar eu m-am mulțumit să arăt cu degetul spre o salată, de parcă aș fi fost un mut ieșit la plimbare. Rose a avut nevoie de ceva timp pentru a alege o supă de fasole albă, iar Gómez a comandat pe un ton pompos specialitatea casei, caracatiță la grătar.

Rose l-a informat rapid că este alergică la pește și că din cauza asta i se umflă buzele. Când el a părut să nu înțeleagă, mama s-a aplecat și m-a înghiontit în umăr.

– Spune-i despre problema mea cu peștele.

Am rămas tăcută, așa cum îmi ceruse Gómez, iar ea și-a reîndreptat atenția asupra lui.

– Nu pot să stau lângă nici un fel de pește. Mirosul de caracatiță va veni spre mine și o să fac urticarie.

Gómez încuviință vag și întinse mâna spre a ei. Rose tresări, dar cred că de fapt el voia să-i ia pulsul, fiindcă am remarcat că își ținea un deget pe încheietura ei.

– Doamnă Papastergiadis, dumneavoastră luați și suplimente cu ulei de pește, și glucozamină. Le-am analizat pe amândouă la noi în laborator. Glucozamina pe care o luați este extrasă din carapace de crustacee, iar celălalt supliment e derivat din cartilajul de rechin.

– Da, dar sunt alergică la celelalte tipuri de pește.

– Rechinul nu este crustaceu.

Dinții din aur îi scânteiau în lumina soarelui. Nu rezervase o masă la umbră, iar şuvița albă din părul lui era umedă de la transpirația care îi mirosea a ghimbir.

Când Rose s-a întins spre meniul de vinuri, el i l-a subtilizat cu abilitate și l-a pus la marginea mesei.

– Nu, doamnă Papastergiadis. Nu pot lucra cu un pacient alcoolizat. Dacă ați fi la mine în cabinet, nu v-aș oferi vin. Acum n-am făcut decât să schimb decorul. Suntem la o consultație, dar nu văd nici un motiv pentru ca ea să nu aibă loc în aer liber.

Făcu un semn și-i ceru chelneriței o sticlă cu o apă minerală anume, despre care îi spuse lui Rose că era îmbuteliată în Milano, exportată în Singapore și de acolo reexportată în Spania.

– Ah, Singapore! exclamă el și bătu din palme, probabil pentru a semna că dorește mai multă atenție. Luna trecută, la o conferință în Singapore, eram foarte agitat. Am fost sfătuit să mă relaxez hrănind crapul din arteziana hotelului la micul dejun și să privesc Marea Chinei de Sud după-amiaza. Nu-i așa că sunt cuvinte frumoase... „Marea Chinei de Sud“?

Rose s-a crispat, ca și când ideea unui lucru frumos ar fi fost un afront personal.

Gómez s-a rezemat de spătarul scaunului.

– În piscina de pe acoperișul aceluia hotel, turiștii britanici beau bere. Stăteau în apă până la burtă și beau bere, dar nu se uitau nici măcar o dată la Marea Chinei de Sud.

– Să bei bere într-o piscină mi se pare foarte drăguț, a spus Rose pe un ton sec, ca pentru a-i reaminti că nu prea îi surâdea ideea de a bea apă la masa de prânz.

Dinții lui de aur erau ca niște flăcări.

– Stați la soare, doamnă Papastergiadis. Vitamina D este bună pentru oasele dumneavoastră. Trebuie să beți apă. Ei, acum am o întrebare serioasă. Explicați-mi de ce dumneavoastră, englezii, spuneți „uai-fai“, iar noi în Spania spunem „ui-fi“?

Rose a sorbit din apă de parcă i s-ar fi cerut să-și bea propria urină.

– Evident că este vorba despre o accentuare diferită a vocalelor, domnule Gómez.

Un băiat subțirel, de vreo doisprezece ani, umfla o barcă pneumatică din plastic, în mijlocul piațetei. Avea părul tuns cu creastă vopsită în verde și ținea piciorul

apăsas pe pompa din plastic în timp ce mânca o înghețată. Din când în când, sora lui, de cinci ani, fugea la plasticul mototolit ca să vadă ce progrese înregistrase metamorfozarea sa în ceva apt să plutească pe apă.

Chelnerul a adus salata și supa de fasole, echilibrând farfuriile în îndoitura brațului. S-a aplecat peste umărul lui Gómez ca să așeze cu un gest teatral, pe suportul din hârtie din fața lui, un platou mare de *pulpo alla griglia* cu tentacule mov.

– Oh, da, *gracias*, a rostit Gómez cu accentul său americano-spaniol. Nu mă mai satur de creaturile astea! Marinata este bomboana de pe tort... ardeiul iute, sucul de lămâie, boiaua! Îi mulțumesc acestui străvechi rezident al adâncurilor. *Gracias, polpo*, pentru inteligența, misterul și remarcabilele tale mecanisme de apărare.

Rose avea acum două iritații roșii pe obrazul stâng.

– Știați, doamnă Papastergiadis, că o caracatiță își poate schimba culoarea pielii pentru a se camufla? Ca american, încă găsesc că *polpo* e misterioasă, un mic *monstruo*, dar partea spaniolă din mine o consideră un monstru foarte familiar.

A luat cuțitul și a tăiat un tentacul palid și plin de bășici. În loc să-l mănânce, l-a aruncat pe jos – o invitație evidentă adresată pisicilor din sat să i se alăture la prânz. Iar ele au început să dea târcoale pantofilor lui pe sub masă, venind din toate direcțiile și bătându-se pentru o bucată de monstru marin. Gómez a tăiat apoi delicat partea cauciucată a caracatiței și a dus-o la gură cu încântare. După o vreme, a considerat că era cazul să le mai arunce pisicilor trei tentacule.

Mama devenise tăcută și șocant de nemișcată. Nu ca un copac, ca o frunză sau ca un buștean. Nemișcată ca un cadavru.

– Vorbeam despre Wi-Fi, a reluat Gómez. O să vă spun eu răspunsul la ghicitoarea mea. Eu pronunț „ui-fi” ca să rimeze cu Francisc din Assisi.

Trei pisici slabe i se așezaseră pe pantofi.

Fără îndoială că Rose respira încă, fiindcă s-a năpustit asupra lui. Avea albul ochilor rozaliu și umflat.

– Unde ai studiat medicină?

– La Johns Hopkins, doamnă Papastergiadis. În Baltimore.

– Cred că glumește, a șoptit ea sonor.

Am înțepat o roșie cu furculița și n-am răspuns. Totuși, mă îngrijora felul în care ochiul ei stâng se închidea.

Gómez a întrebat-o dacă îi plăcea supa de fasole.

– „A plăcea“ e un cuvânt prea puternic. E lichidă, dar fără gust.

– Cum adică e prea puternic?

– Nu descrie corect atitudinea mea față de supă.

– Sper că apetitul dumneavoastră pentru plăcere va redeveni puternic, a spus el.

Rose și-a ațintit ochii ei roz în ochii mei. Mi-am mutat privirea ca o trădătoare.

– Doamnă Papastergiadis, a continuat Gómez, aveți niște dușmani despre care vreți să discutăm?

Ea s-a lăsat pe spate în scaun și a oftat.

Ce e un oftat? Iată un alt subiect potrivit pentru un studiu de teren. Să fie doar o expirație îndelungă, adâncă și sonoră? Oftatul lui Rose fusese intens, dar nu reținut. Frustrat, și totuși nu trist. Oftatul resetează sistemul respirator, astfel că e posibil ca mama să-și fi ținut răsuflarea, ceea ce sugerează că era mai agitată decât părea să fie. Oftatul e un răspuns emoțional la primirea unei sarcini dificile.

Știam că se gândise la dușmanii ei, fiindcă își făcuse o listă. Poate că sunt și eu pe lista aceea.

Spre surprinderea mea, vocea ei era calmă și tonul, aproape prietenos.

– Părinții au fost primii mei adversari, desigur. Ei nu-i agreau pe străini, așa că, firește, m-am măritat cu un grec.

Când a zâmbit, buzele lui Gómez erau negre de la cerneala caracatiței. I-a făcut semn mamei să continue.

– Ambii mei părinți și-au dat ultima suflare ținând mâinile blânde, cu pielea închisă la culoare, ale infirmierelor care i-au îngrijit. Dar ar părea nepoliticos să mă iau de ei acum. Și totuși, o s-o fac. O să mă iau de părinții mei, aflați Dincolo. „Să-mi amintiți să vă spun cum se scriu numele angajaților de la spital care au stat cu voi în ziua în care ați murit.“

Gómez și-a pus furculița și cuțitul pe marginea farfuriei.

– Vă referiți la sistemul național de asigurări medicale, dar constat că dumneavoastră ați ales o instituție privată.

– Este adevărat și mă simt puțin rușinată. Dar Sofia s-a interesat despre clinica dumneavoastră și m-a încurajat să încerc. Ajunseserăm la capăt de drum. Nu-i așa, Fia?

M-am uitat la barca pe care băiatul o umfla în piațetă. Era albastră, cu o dungă galbenă pe lateral.

– Deci, v-ați măritat cu un grec?

– Da. Unsprezece ani am așteptat să avem un copil. Și după ce în sfârșit am rămas însărcinată, când fica noastră avea cinci ani, Christos a fost îndrumat de glasul lui Dumnezeu să-și găsească o femeie mai tânără în Atena.

– Eu, unul, sunt de credință catolică.

Gómez și-a mai îndesat în gură o bucată de caracatiță extraterestră.

– Apropo, doamnă Papastergiadis, Gómez se pronunță Gomes, cu s-ul printre dinți.

– Vă respect credința, domnule Gomes. Când veți ajunge în rai, fie ca porțile cerești să fie stropite cu cerneală de caracatiță, pentru cina dumneavoastră de întâmpinare.

El părea să accepte tot ce asmuțea ea asupra lui și își pierduse tonul muștrător de la prima întâlnire. Ochii mamei nu mai erau roz, iar iritațiile de pe obrazul stâng i se estompaseră.

– Am așteptat mult până să am singurul meu copil, a spus ea.

Gómez a luat batista de mătase aranjată ca un pământ în buzunarul lui și i-a întins-o.

– Dumnezeu și mersul. Poate că ei sunt dușmanii dumneavoastră.

Rose și-a tamponat ochii.

– Nu mersul. Ci plecatul.

Mă holbam îngrozită la chiștoacele de țigări de pe jos. Era o mare ușurare să fiu mută.

Gómez se dovedea blajin, dar insistent.

– Chestia asta cu numele... e spinoasă. De fapt, eu am două nume de familie. Gómez e numele tatălui meu, iar celălalt e Lucas, numele mamei. Eu mi-am ales unul mai scurt, dar numele meu oficial este Gómez Lucas. Fiica dumneavoastră vă spune Rose, dar numele oficial e „mama“. E incomod, nu-i așa, acest du-te-vino între „Rose“, „doamnă Papastergiadis“ și „mamă“?

– Spuneți un lucru foarte sentimental, a replicat Rose, ținând strâns în mână batista lui.

Mi-a bâzâit telefonul.

Acum ai mașină

Vino și ia cheia

Parcată lângă pubele

Inge

I-am șoptit lui Gómez că venise mașina închiriată și că trebuia să plec de la masă. El m-a ignorat, întreaga lui atenție fiind îndreptată spre Rose. M-am simțit brusc geloasă, de parcă mi-ar fi lipsit un fel de atenție care, de fapt, nu-mi fusese acordată niciodată.

Parcarea era un pătrat de teren cu iarbă uscată în capătul plajei, unde își arunca satul gunoaiele. Pubelele dezgustătoare dădeau pe afară de sardine stricate, oase de pui și coji de legume. Mergând printr-un nor negru de muște, m-am oprit să le ascult bâzâitul.

– Zoffie! Fuga, repede! Mi-e cald să stau aici.

Aripile lor erau sofisticate și unsuroase.

– Zoffie!

Am început să alerg spre Ingrid Bauer. Și pe urmă am încetinit.

O muscă mi s-a așezat pe mână. Am strivit-o, însă nu i-am declamat nici o suferință.

Mi-am pus însă o dorință. Spre surprinderea mea, cuvintele pe care le-am șoptit erau în grecește.

Ingrid stătea rezemată de o mașină roșie. Portierele erau deschise și un bărbat pe la treizeci și ceva de ani, probabil Matthew, ședea la volan. La început mi s-a părut că se studiază concentrat în oglindă, însă când m-am apropiat am văzut că se rădea cu un aparat electric.

Ceva scânteia pe picioarele lui Ingrid. Purta sandalele romane argintii, ale căror șireturi îi urcau în zigzag pe gambe. În Roma antică, rangul luptătorului era cu atât mai mare cu cât șiretul sandalelor îi ajungea mai sus pe picior. În praful din parcare, mi s-a părut un gladiator luptând în arena Colosseumului. Picioarele i-ar fi fost acoperite cu nisip, pentru a absorbi sângele adversarului.

– Ăsta e iubitul meu, Matthew, a spus ea.

Mi-a prins mâna transpirată cu degetele ei reci și aproape că m-a împins în mașină, așa că am căzut peste el și aparatul de ras i-a zburat din mână. Pe un autocolant lipit pe parbriz scria „Europcar“.

– Hei, Inge, ia-o mai ușor!

Matthew avea părul blond, lung până sub maxilarul încă acoperit cu spumă de ras. Căzusem în poala lui și a trebuit să ne descâlcim în vreme ce aparatul de ras se rotea pe jos, în Europcar. Când m-am dat din nou jos, în duhoarea de putreziciune care venea dinspre pubele, brațul îmi pulsa, fiindcă mă lovisem de volan cu locul urzicat.

– Iisuse! Matthew s-a încruntat la Ingrid. Ce-i cu tine azi?

Și-a luat aparatul de ras și a coborât din mașină. L-a oprit și i l-a dat ei, după care și-a vârât tricoul alb în pantalonii din dril bej. Mi-a strâns apoi mâna.

– Salutare, Sophie.

I-am mulțumit fiindcă adusese mașina.

– Oh, nici o problemă. M-a adus un coleg cu care joc golf, ceea ce înseamnă că iubita mea a putut să doarmă mai mult în dimineața asta.

Și-a trecut brațul pe după umărul lui Ingrid. Chiar și în sandalele fără toc, ea era cu cel puțin două capete mai înaltă decât el.

Jumătate din bărbia lui era încă plină de spumă de ras. Parcă ar fi fost un semn tribal.

– Hei, Sophie, nu-i așa că vremea asta e turbată?

Ingrid și-a tras brațul și a arătat spre Europcar.

– Îți place, Zoffie? E un Citroën Berlingo.

– Da, dar nu sunt sigură cu privire la culoare.

Ingrid știa că eu nu conduc, așa că nu prea înțelegeam de ce făcuse așa un efort ca să obțină mașina.

– Vrei să vii la noi acasă și să guști din limonada mea?

– Vreau, dar nu pot. Eram la masă cu doctorul mamei, în piațetă.

– Bine. Atunci, poate ne vedem la plajă?

Deodată, Matthew s-a însuflețit și a devenit binevoitor.

– Încui mașina după ce termin sminteala asta de ras electric cu spumă și-ți aduc la masă cheile și actele. Apropo, de ce nu i-au închiriat mamei tale o mașină cu transmisie automată? Totuși, ea nu poate să meargă, așa-i?

Ingrid părea enervată, dar nu înțelegeam de ce. Când i-a lovit în joacă genunchiul cu talpa sandalei argintii, el i-a înșfăcat piciorul, apoi a îngenuncheat în praful de pe jos și i-a sărutat gambele bronzate în spațiile dintre șireturi.

Când m-am întors la restaurant, mama și Gómez păreau să se înțeleagă bine. Erau adânciți într-o conversație și nu m-au băgat în seamă când am revenit la masă. Trebuie să recunosc că Rose părea surescitată. Era roșie la față și avea un aer frivol. Chiar își scosese pantofii din picioare și stătea desculță la soare. Pantofii ale căror șireturi le deznodasem vreme de o oră fuseseră abandonați. Mi-a trecut prin minte gândul că mama dormea singură de zeci de ani. Când aveam cinci, șase, șapte ani, după ce plecase tata, mă strecuram uneori în patul ei, dar îmi amintesc că mă simțeam neliniștită. Ca și cum mama și-ar fi tras copilul crescând înapoi în pântec, așa cum își trage avionul roțile înăuntru după decolare. Acum spunea ceva despre cum avea nevoie de cele trei pastile la care i se ceruse să renunțe și că venitul ăsta în Spania ca să-și vindece picioarele betege era totuna cu a jindui la luna de pe cer. Ceea ce, cred, însemna că găsirea unui tratament era imposibilă.

Dacă ar fi să mă uit la mama într-un fel anume chiar și o singură dată, aș transforma-o în stană de piatră. Nu pe ea, propriu-zis. I-aș transforma în stană de

piatră vocabularul acela al alergiilor, al amețelilor, al palpitațiilor și al preconizatelor efecte secundare. I-aș ucide vocabularul acela.

Băiatul slab, tuns cu creastă, încă își umfla barca. Fratele lui îi arăta vâslele și cei doi discutau aprins, în vreme ce sora lor pipăia cu vârful piciorului gol plasticul albastru al ambarcațiunii. Toți trei erau entuziasmați de ideea unei aventuri pe mare cu o barcă nouă. Iată un lucru bun pentru care să te entuziasmezi. Era o schimbare față de apariția simptomelor de sevraj.

Buzele lui Gómez erau negre de la caracatița pe care o mâncase cu atâta poftă.

– Vezi tu, Rose, am adus marea la tine cu a mea *polpo*, și ai supraviețuit.

Când Rose a zâmbit, arăta drăguță și vioaie.

– Am fost jefuită, domnule Gomes. Cu nici o sută de lire, m-aș fi putut duce în Devon să stau pe malul mării cu un pachet de biscuiți pe genunchi, mângâind unul dintre numeroșii câini englezești. Dumneavoastră sunteți mai costisitor decât sejurul în Devon. Sincer, sunt dezamăgită.

– Dezamăgirea e neplăcută, s-a arătat el de acord. Aveți toată compasiunea mea.

Rose i-a făcut semn chelnerului și a comandat un pahar mare de Rioja¹.

Gómez s-a uitat la mine și mi-am dat seama că faza cu vinul îl iritase. Masa era instabilă și se clătinase pe toată durata prânzului. El a scos din buzunar un carnet cu formulare de rețete, a rupt cinci file și le-a împăturit.

– Sofia, ajută-mă, te rog, să ridic masa ca să pun astea sub un picior.

M-am ridicat și am apucat cu mâna marginea din dreptul meu. Era surprinzător de grea pentru o masă din plastic. Am făcut un efort ca s-o ridic un centimetru, astfel încât el să strecoare hârtiile dedesubt.

Rose a tresărit pe neașteptate.

– Pisica m-a zgâriat!

M-am uitat sub masa acum stabilă. Pe piciorul ei stâng ședea o pisică.

Gómez s-a tras de lobul urechii stângi. Începusem să-mi dau seama că-și făcea notițe mintale, așa cum procedasem eu toată viața. Dacă nu-și simțea deloc picioarele, însemna că mintea ei crease niște gheare care o zgâriau.

Era ca și cum el ar fi fost Sherlock, și eu Watson – sau invers, dat fiind că eu aveam mai multă experiență. Înțelegeam rațiunea ideii lui de a-i testa aparenta insensibilitate invitând pisicile din sat să ni se alăture la masă. Când m-am uitat din nou sub masă, am văzut o picătură mică de sânge pe glezna ei. În mod cert, simțise gheara intrându-i în carne.

Acum înțelegeam de ce-i dăduse permisiunea să conducă mașina închiriată.

Cineva veni lângă masa noastră. Matthew, care era acum proaspăt ras, stătea în spatele mamei.

– Scuzați-mă, a spus el și s-a întins să-mi dea cheile mașinii și un portofel din plastic mov. Toate actele sunt aici, înăuntru.

– Tu cine ești? a întrebat Rose nedumerită.

– Sunt partenerul lui Ingrid, o prietenă a ficei dumneavoastră. Ea mi-a spus că aveți nevoie de un mijloc de transport, așa că am adus eu mașina închiriată în dimineața asta. Apoi a văzut una dintre pisici ronțând un tentacul de caracatiță și s-a strâmbat. Pisicile astea fără stăpân au tot felul de boli, să știți.

Rose și-a umflat obrazii și a încuviințat cu o mișcare a capului.

– De unde îl cunoști pe omul ăsta, Sofia?

Mi se interzisese să vorbesc, așa că am rămas tăcută.

De unde îl cunoșteam pe Matthew?

„Sunt pe plajă, Matty. Auzi marea?”

„Sunt pe plajă, Matty. Auzi marea?”

Nu era cazul să mă îngrijorez, fiindcă Gómez a vorbit în locul meu. I-a mulțumit protocolar lui Matthew pentru că ne adusese mașina, sperând că asistenta Rază-de-Soare verificase că asigurarea era în ordine.

Matthew a confirmat că totul era în regulă și a adăugat că fusese o adevărată plăcere să străbată grădinile „nebunești” ale clinicii cu colegul care avusese amabilitatea să-l conducă. Mai avea și altele de spus, dar a fost întrerupt de mama, care îl bătea pe braț.

– Matthew, am nevoie de ajutor. Te rog să mă însoțești până acasă. Trebuie să mă odihnesc.

– Ah! a exclamat Gómez. Ai putea să stai în pat ca să te odihnești. Dar de ce? Doar n-ai spart asfaltul cu pickhammerul din zori și până-n seară!

Rose l-a bătut din nou pe Matthew pe mână.

– Vezi tu, eu abia dacă pot să merg, și tocmai am fost atacată de o pisică. Brațul tău ar fi bine-venit.

– Sigur, a zâmbit Matthew. Dar mai întâi o să alung mâțele astea râioase.

Și a început să tropăie pe pardoseala de ciment cu pantofii lui maro în două nuanțe. Cu tunsoarea aceea tip paj, arăta ca un prinț european scund care avea o criză de nervi. Toate pisicile au zbughit-o, cu excepția unui motan neînfricat, pe care Matthew l-a luat la goană, alergându-l în zigzag prin piațetă. Când a reușit să-l alunge, i-a făcut semn mamei, care își pusese deja pantofii în picioare.

Matthew stătea la patru metri de masa noastră, fără să înțeleagă cât de mult îi va lua lui Rose să ajungă la brațul lui. De două ori și-a privit ceasul de la încheietura mâinii în vreme ce ea șontăcăia spre el. Era dureros să vezi efortul pe care îl făcea ea ca să meargă spre o persoană care de fapt nici nu-și dorea sosirea ei. În cele din urmă, l-a prins de braț.

– Odihnă plăcută, doamnă Papastergiadis! i-a urat Gómez, ridicând mâna și fluturând două degete spre ea.

Când s-a întors să-i arunce o ultimă privire, Rose a văzut cu stupoare că el mânca restul de supă din farfuria ei.

După o vreme, Gómez m-a felicitat pentru tăcerea mea.

– N-ai mai vorbit în numele mamei dumitale. E o mare realizare.

N-am spus nimic.

– Ai observat că, atunci când e mânioasă, ori poate atunci când se simte nedreptățită, poate să meargă.

– Da, uneori merge.

– Personalul meu va face diverse investigații pentru a-i evalua sănătatea oaselor, mai ales a coloanei vertebrale, a șoldurilor și antebrățelor. Dar am remarcat că în drum spre restaurant, când s-a împiedicat, nu și-a luxat și nu și-a fracturat nimic. Chiar și numai pe baza acestei observații, putem exclude osteoporoza. Ceea ce mă

îngrijorează este energia pe care o canalizează în neputința de a merge. Nu sunt sigur că o pot ajuta.

Mă pregăteam să-l implor să nu renunțe la cazul ei, însă nu-mi recăpătasem glasul.

– Dă-mi voie să te întreb, Sofia Irina, unde e tatăl dumitale.

– În Atena, am răspuns hârâit.

– Ah! Ai o fotografie cu el?

– Nu.

– De ce nu?

Vocea îmi fusese alungată aidoma pisicii.

Gómez mi-a umplut un pahar cu apa îmbuteliată în Milano, dar care avusese ceva de-a face cu Singapore, și mi l-a dat. Am luat o înghițitură și mi-am dres glasul.

– Tata s-a însurat cu iubita lui. Au acum o fetiță.

– Deci, ai la Atena o soră pe care n-ai cunoscut-o încă?

I-am spus că nu-l mai văzusem pe tata de unsprezece ani.

Părea dornic să mă asigure că, dacă voiam să-mi vizitez tatăl, personalul lui va face cu schimbul pentru a se îngriji de Rose în fiecare zi.

– Dacă îmi permiți să-ți spun, Sofia Irina, ești puțin cam slabă pentru o tânără sănătoasă. Uneori șchiopătezi, de parcă te-ai fi molipsit de la starea emoțională a mamei. Ți-ar prinde bine puțin mai multă forță fizică. Masa asta nu e foarte grea, însă pentru tine a fost un efort s-o ridici. Nu cred că trebuie să faci mai multe exerciții fizice. Se pune mai degrabă problema să ai un scop, să fii mai puțin apatică. De ce să nu furi un pește din piață, ca să fii mai îndrăzneță? Nu trebuie să fie cel mai mare pește, dar nici cel mai mic.

– De ce-aș avea nevoie să fiu mai îndrăzneță?

– Tu trebuie să răspunzi la întrebarea asta. Tonul lui era calm, serios, liniștitor – ținând cont că omul era probabil nebun. Dar trebuie să-ți vorbesc despre altceva, adăugă el, părând sincer îngrijorat.

Mi-a spus că cineva lăsase pe zidul clinicii un graffiti cu vopsea albastră. Se întâmplase în dimineața aceea, iar cuvântul scris era „ȘNAPAN“. Sugerând că era un șarlatan, un escroc, nu un doctor reputat. El credea că ar fi putut fi implicat prietenul meu, cel care venise să ia mașina. Tipul acela, Matthew. Asistentă Rază-de-Soare îi dăduse documentele și cheile, iar la puțin timp după plecarea lui, găsiseră partea din dreapta a cupolei de marmură desfigurată cu acel cuvânt.

– De ce-ar face una ca asta?

Gómez și-a căutat batista în buzunarul sacoului și a constatat că nu era acolo. Și-a șters buzele cu dosul palmei, apoi și-a curățat mâna cu un șervet.

– Știi că joacă golf cu directorul unei companii farmaceutice care mă tot sâcăie de câțiva ani. S-au oferit să finanțeze un studiu la mine în clinică. În schimb, s-ar bucura să le cumpăr medicamentele și să le prescriu pacienților mei.

Gómez era evident necăjit. Și-a închis ochii ageri și agitați și și-a pus mâinile pe genunchi.

– Personalul meu va șterge vopseaua de pe exteriorul din marmură, dar nu pot să nu mă gândesc că cineva vrea să-mi discrediteze activitatea.

Băiatul cu creastă și sora lui trăgeau acum barca umflată de-a lungul piațetei, spre plajă. Celălalt frate venea în urma lor, ținând vâslele.

Era oare Gómez un șnapan? Rose își exprimase deja o idee similară.

Mie nu-mi mai pasă de cei douăzeci și cinci de mii de euro pe care ne-am chinuit să-i plătim. Poate să-mi ia și casa. Dacă ar sacrifica o căprioară și ar ghici în măruntaiele ei un tratament pentru mersul mamei, i-aș fi recunoscătoare. Mama crede că trupul ei a căzut pradă unor forțe malefice, așa că nu-l plătesc ca să fie complice la modul în care percepe ea realitatea.

În seara aceea, în vreme ce mă plimbam prin sat, am cules două ramuri de iasomie dintr-o tufă de lângă casa construită pe coasta dealului. O barcă albastră, cu vâsle, era legată în curte având scris pe lateral numele *Angelita*. Am strivit între degete petalele albe și fragile. Parfumul era aidoma unei clipe de uitare, aidoma unei transe. Bolta de iasomie de deșert era o zonă de comă. Am închis ochii și,

când i-am deschis din nou, Matthew și Ingrid urcau panta spre magazinul vintage. Ingrid veni în fugă spre mine și mă sărută pe obraz.

– Am venit să iau materialele de cusut de la magazin, mi-a spus ea.

Purta o rochie portocalie cu pene cusute în jurul gâtului și pantofi asortați, decupați la vârf.

Matthew a apărut și el.

– Inge și-a cusut rochia. Nu cred că e plătită suficient. Am de gând să-i negociez o mărire de salariu.

Și-a dat părul pe după urechi și a râs când ea l-a lovit în glumă peste braț.

– Sigur n-ai vrea să fii înjurată de Inge. O ia razna când se înfurie. În Berlin se duce de trei ori pe săptămână la cursuri de kick-boxing, așa că nu te pune cu ea!

S-a dus la proprietara magazinului vintage, i-a aprins țigara și s-a întors cu spatele spre noi.

Ingrid a întins mâna și mi-a atins părul.

– Ai o şuviță încurcată. Brodez două rochii cu o cusătură care se numește nod franțuzesc. Trebuie să răsucesc ața de două ori în jurul acului. Când termin, o să cos ceva pentru tine.

Penele au tremurat la gâtul ei când i-am dus iasomia sub nas.

O motocicletă cu doi băieți în șa a trecut în goană pe lângă noi.

– Cred că ai cules florile astea pentru mine, Zoffie.

Mirosul de benzină și iasomie îmi dădea o senzație de leșin.

– Da, le-am cules pentru tine.

M-am dus în spatele ei și i-am strecurat florile în elasticul cu care își legase coada. Avea gâtul cald și catifelat.

Când s-a întors spre mine, pupilele îi erau mari și negre ca marea care scânteia în depărtare.

Vin din regiunea cu același nume a Spaniei

O ANAMNEZĂ

Rose stă goală sub duș. Sâni îi atârnă, abdomenul are cute peste cute, pielea îi e palidă și netedă, părul blond-argintiu îi e ud, ochii îi strălucesc. Îi place senzația apei calde care îi curge pe trup. Trupul ei. Ce ar trebui să dorească trupul ei, cui ar trebui să placă, și este el urât sau este altfel? Așteaptă să simtă simptomele de sevraj cauzate de lipsa celor trei pastile care i-au fost scoase din medicație. Până acum n-au apărut. Și totuși, continuă să le aștepte ca pe un iubit, agitată și incitată. Va fi dezamăgită dacă nu se vor face simțite?

Astăzi, Julieta Gómez îi va face anamneza lui Rose și mi s-a cerut să fiu și eu prezentă. Cu ce începe o anamneză?

– Începe cu familia, spune Julieta Gómez. E ca un istoric.

A lăsat pantofii cenușii cu toc pentru teniși. Bluza subțire din șifon îi e băgată în pantalonii ajustați pe corp, care îi îmbracă strâns șoldurile. O conduce pe Rose la un scaun din sala de fizioterapie, iar ea se așază în fața ei.

– Ești gata să începem?

Rose încuviințează, iar Julieta își face de lucru cu o cutiuță neagră așezată pe birou, între ele. Îi spusese mamei că dispozitivul acela era folosit pentru toate înregistrările audio din clinică și că totul era confidențial. Așa că nivelul volumului era deja reglat. Și, după toate aparențele, amândouă vor uita în scurt timp că discuția lor era înregistrată.

Julieta a vorbit prima, stabilind câteva detalii. Precizează data, ora, numele mamei, vârsta, greutatea și înălțimea ei.

Eu stau stingheră în colțul sălii de fizioterapie, cu laptopul pe genunchi, pierzându-mă în afara timpului în cel mai straniu mod posibil. Pare ceva greșit, chiar imoral, să mi se ceară să fiu aici, dar am acceptat solicitarea lui Gómez pe baza înțelegerii că, în afara zilelor de marți, aveam să fiu liberă pe toată durata tratamentului. Trebuie să-mi plătesc libertatea ascultând cuvintele mamei.

Ea vorbește acum.

Tatăl ei avusese o problemă de temperament. Ceea ce poate fi confundat cu niveluri ridicate de energie. Care pot fi confundate cu mania. Îi erau suficiente două ore de somn pe noapte. Mama ei avusese de suferit de pe urma tatălui. Lucru care poate fi confundat cu depresia. Ei nu-i erau suficiente douăzeci și trei de ore de somn pe noapte. Eu știu povestea asta, însă nu vreau să am legătură cu ea. Îmi pun căștile și mă uit la YouTube pe ecranul spart al laptopului în care se află toată viața mea. O parte din viața aceea este teza pentru doctoratul meu abandonat, care pândește sub constelațiile digitale fabricate într-un atelier de la periferia Shanghaiului.

Din când în când îmi mai ridic căștile de pe urechi.

Mama redă istoricul actualelor ei boli. Istoricul ăsta cu ce începe? Curge în timp și se îmbină cu istoricul mai vechi, cu bolile copilăriei și cu tot restul. Timpul ăsta nu e unul cronologic. Julieta va trebui să transcrie ulterior cuvintele lui Rose și să redacteze istoricul medical. Eu am fost educată să fac ceva similar, doar că eu nu sunt fizioterapeut, ci etnograf. La un moment dat, Julieta va trebui să descrie problema în temeiul căreia a venit pacienta la clinică. Simptomele și modul lor de manifestare. Și nu este doar o afecțiune. Nu sunt șase afecțiuni. Eu am auzit douăzeci, dar erau mai multe. Trecutul, prezentul și viitorul simultan în toate aceste afecțiuni.

Buzele lui Rose se mișcă, iar Julieta ascultă, dar eu nu. Mi s-a cerut să fiu prezentă, dar nu sunt. Mă uit la un concert din 1972 al lui Bowie, pe YouTube, și înregistrarea se încarcă în timp ce el cântă. Părul îi e roșu ca o portocală sângerie, cămașa îi sclipește ca să sugereze călătorii în spațiul cosmic, iar pantofii cu platformă sunt înalți, ca să-l ridice de pe Pământ. Pleoapele vopsite ale lui Bowie sunt nave spațiale argintii. Fetele urlă, țipă și întind brațele ca să atingă Bizareria Spațială care țopăie pe scenă. E un monstru, ca Meduza. Fetele sunt sălbatice, fertile și înnebunite.

Noi suntem țintuiți de Pământ.

Dacă aș fi fost și eu acolo, aș fi urlat cel mai tare.

Încă urlu cel mai tare.

Vreau să evaderez din structurile de rudenie care au menirea de a mă ține laolaltă. De a încălci povestea pe care o tot spun despre mine. De a ține povestea de coadă, cu susul în jos.

Rose tușește. S-a format deja un tipar: întotdeauna tușește când e pe punctul de a dezvălui ceva intim și stânjenitor. De parcă tusea ar fi un flotor care îi deblochează memoria. Ea vorbește despre antecedentele ei medicale. Uneori pot auzi câteva fraze. Devin interesată de stilul de interviu al Julietei Gómez. Antropologii l-ar putea descrie ca un „interviu de profunzime“. Mama ar fi numită „informatorul“. Remarc că întrebările ei au un caracter minimal, dar emoțiile mamei sunt exacerbate. Aș vrea să fiu altundeva. Julieta e relaxată, dar atentă, niciodată nu pare să insiste sau să fie indiscretă și nu se grăbește să umple momentele de tăcere. Am auzit înregistrări în care etnograful a sondat prea adânc în poveștile informatorului și l-a determinat astfel să nu mai vorbească, dar buzele mamei se mișcă mai tot timpul. „Fizioterapie“ nu pare un termen care să descrie fidel tipul de conversație care se poartă. Poate că amintirile lui Rose sunt în oasele ei. Oare de aceea au fost oasele folosite ca instrumente de divinație încă de la începutul istoriei omenirii?

Mama nutrește un dispreț adânc pentru corpul ei.

– Ar trebui să-mi taie pur și simplu degetele de la picioare, spune ea.

Julieta a încheiat primul interviu și o ajută să se ridice.

– Mișcă piciorul stâng!

– Nu pot. Nu pot să mișc piciorul stâng.

– Trebuie să faci exerciții cu greutate, pentru rezistență și întărirea mușchilor.

– Întreaga mea viață a avut de-a face cu rezistența, soră Rază-de-Soare. Nu uita că principalul meu inamic și adversar este rezistența.

– Cum se scrie asta în engleză?

Rose îi explică.

Julieta își pune mâinile sub bărbia lui Rose, corectându-i poziția capului.

Rose își caută scaunul cu roțile, care pare să fi dispărut din încăpere.

– Totul mă doare. Aș putea foarte bine să mă lipsesc de picioarele astea inutile. Ar fi o ușurare.

Julieta se uită la mine. Genele ei date cu rimel par niște țepi.

– Cred că Rose nu stă dreaptă fiindcă e înaltă.

– Ba nu, îmi urăsc picioarele astea! strigă mama la ea.

Julieta o conduce la scaunul cu roțile care s-a materializat, adus de un brancardier care încearcă să citească dintr-un ziar pe care l-a sprijinit pe brațul scaunului. Pe prima pagină e o fotografie a lui Alexis Tsipras, prim-ministrul Greciei. Am observat că are un herpes pe buza de jos.

– Tăiați-mi picioarele, asta vreau, i-a spus mama Julietei.

Drept răspuns, ea a împins abil scaunul cu tenisul stâng.

– Care-i ideea, Rose?

Mama a început să schițeze cercuri mici cu umerii, rotindu-i înainte și pe urmă înapoi, de parcă se pregătea pentru un meci de lupte.

– Nu-i nici o idee.

Julieta arăta palidă și extenuată. S-a apropiat de mine și mi-a dat ceva ce semăna cu o carte de vizită.

– Vino la mine, la studioul meu, dacă vrei. Locuiesc în Carboneras.

Încă mă mai gândeam nedumerită la cuvintele ei, când a intrat Gómez urmat de pisica lui albă, Jodo. Șuvița din părul lui se asorta cu blana albă a lui Jodo. Pisica era durdulie și senină, torcând zgomotos la picioarele stăpânului ei.

– Cum merge fizioterapia, doamnă Papastergiadis?

– Spune-mi Rose.

– Ah, da, mai bine să renunțăm la formalisme.

– Dacă uitați lucrurile, domnule Gómez, notați-le pe dosul palmei.

– Așa o să fac.

Julieta i-a spus tatălui ei că încheiase primul interviu și că acum era obosită și voia douăzeci de minute libere, ca să-și ia o cafea și un pateu.

Gómez a ridicat mâna stângă și și-a netezit șuvița albă.

– Nu există oboseală la o oră atât de matinală, asistentă Rază-de-Soare. Tinerii nu se odihnesc. Tinerii trebuie să stea treji toată noaptea, alături de paznicii de far.

Tinerii trebuie să discute în contradictoriu până dimineață.

I-a cerut apoi să repete împreună cu el fragmentele relevante din jurământul hipocratic. Ea s-a dus până la dispozitivul de înregistrare și l-a oprit.

– „Voi îndruma îngrijirea bolnavilor spre folosul lor, pe cât mă vor ajuta puterile și mintea și mă voi feri să le fac orice rău și orice nedreptate“, a recitat ea pe un ton mohorât.

– Foarte bine. Dacă tinerii sunt obosiți, asta înseamnă că trebuie să-și îmbunătățească stilul de viață.

Părea că o ceartă într-un fel sau altul. Văzuse oare lovitura de picior pe care fiica lui o trăsese scaunului cu roțile?

Atenția lui Gómez era îndreptată în totalitate asupra mamei. Îi lua pulsul, însă de la distanță părea ceva intim, ca și când se țineau de mână. Vocea îi era blândă, cu un ton de flirt.

– Observ că încă nu folosești mașina, Rose.

– Nu. Va trebui să exersezi înainte s-o duc pe Sofia pe drumurile astea de munte.

Degetele lui îi apăsau ușor încheietura mâinii. Erau liniștite, dar se mișcau. Ca o frunză. Ca o piatră într-un pârau.

– Vezi, Sofia Irina, doamna Papastergiadis este preocupată de siguranța ta.

– Fiica mea își irosește viața. Sofia e grăsună și leneșă și trăiește la o vârstă înaintată pe seama mamei sale.

Este adevărat că m-am metamorfozat toată viața, de la zveltă la diverse alte dimensiuni. Cuvintele mamei sunt oglinda mea. Laptopul este un vâl al rușinii. Mă ascund mereu îndărătul lui.

L-am luat la subsuoară și am ieșit din sala de fizioterapie. Jodo m-a urmat o vreme. Avea labe moi și silențioase și, după un timp, a dispărut. Probabil că am cotit greșit, fiindcă m-am rătăcit într-un labirint de coridoare din marmură lăptoasă. Am început să mă simt sufocată de pereții cu vinișoare, de parcă s-ar fi strâns în jurul meu. Ecoul tocurilor mele lovind pardoseala de marmură mi-a adus aminte de prima vizită la clinică, atunci când am auzit ecoul amplificat al tocurilor Julietei, care se depărta în fugă de tatăl ei. Acum mă depărtam eu în fugă

de mama. A fost o ușurare să găsesc ușa din sticlă, să inspir în sfârșit aerul de munte și să stau printre cactuși și arborii de mătase.

În depărtare, la poalele muntelui, vedeam oceanul și un steag galben înfipt în nisipul grunjos al plajei. Parcă era o nălucă steagul acela. Unde ar începe și unde s-ar sfârși o anamneză a Meduzei? Era ea oare șocată, distrusă, uluită să descopere că nu mai era admirată pentru frumusețea ei? Se simțea oare defeminizată? Ar fi intrat oare pe ușa pe care scrie „Femei“ sau pe cea pe care scrie „Bărbați“? „Femmes“ sau „Hommes“? „Señoras“ sau „Caballeros“? Am început să mă întreb dacă avea mai multă putere în viață ca monstru. Unde am ajuns eu în viața mea încercând să le fac tuturor pe plac, tot timpul? Exact aici. Frângându-mi mâinile.

O rafală de nisip fin mi-a biciuit obraji. De parcă cerul s-a deschis și plouă cu nisip. Am zărit o fulgerare de alb, când Jodo a fugit să se adăpostească sub frunzele argintii ale unei plante suculente în forma unei umbrele. Un îngrijitor în salopetă, cu ochelari de protecție, spăla cu furtunul zidul de lângă intrarea în clinică. După o vreme mi-am dat seama că nu apă curgea din furtun. Omul curăța zidul cu jet de nisip. Apropiindu-mă, am văzut că mai multe cuvinte fuseseră scrise cu spray albastru pe zid. Acum începuseră să se șteargă – deci nu era prima dată când încerca îngrijitorul să le îndepărteze. Țasta să fi fost graffiti-ul la care se referise Gómez în urmă cu câteva zile? Dar nu scria „ȘNAPAN“. Vedeam clar forma literelor, în ciuda eforturilor de a șterge vopseaua. Fără îndoială, Gómez voise să arate că știa că mama îl considera un șnapan. De parcă ea comisese delictul și îi vandalizase zidurile clinicii. Graffiti-ul albastru nu era un singur cuvânt.

Ci mai multe.

RAZĂ-DE-SOARE E SEXY

În unele zile poartă sombrero, rătăcind de colo colo. N-are cine s-o ducă în golfulețe cu barca, n-are cine s-o audă spunând ce limpede e apa aici sau ah, o să mă scufund să iau steaua aceea de mare. Am înțeles că are două cărți de credit cu care să se descurce toată luna. Oare ar trebui să mă ofer s-o împrumut cu niște bani?

VÂNĂTORI ȘI CULEGĂTORI

– De ce vrei să ucizi o șopârlă?

Ingrid ședea pe vine pe o alee de lângă pizzeria unui român, șofer de taxi. La început nu mi-am dat seama ce face și pe urmă am văzut că ținea în mână un arc cu săgeată, ambele miniaturale. Erau atât de mici, încât îi încăpeau în palmă. Țintea spre o șopârlă care tocmai se ivise dintr-o crăpătură a zidului. Săgeata a lovit peretele și a căzut pe pământ.

– Zoffie! Umbra ta mi-a distras atenția. De obicei nimeresc drept la țintă.

A luat săgeata care avea un vârf ascuțit cât al unui creion și mi-a arătat arcul ușor curbat, cu coarda lui din nailon bine întinsă.

– L-am făcut eu, din bambus.

– Dar de ce vrei să ucizi o șopârlă?

Ingrid a împins cu un deget cutia din carton alb pe care o pusesem lângă zid.

– Zoffie, mi se pare că tot ce fac te sperie. Ce-i în cutie?

– O pizza.

– Ce fel de pizza?

– Margherita cu extra topping de brânză.

– Ar trebui să mănânci mai multă salată.

Are părul lung prins în creștet. Seamănă cu o statuie, puternică și musculoasă în rochia de bumbac cu bretelele încrucișate. Și espadrilele îi sunt albe. Când șopârla a ieșit iar din crăpătura zidului, mi-a făcut semn să mă dau într-o parte. Avea coada verde și cercuri albastre pe spate.

– Mișcă! Du-te de aici, Zoffie, că am treabă! I-ai dat drumul câinelui lui Pablo?

– Nu. L-a concediat în dimineața asta pe unul dintre zugravii mexicani. Încă îi datorează niște bani.

– N-o să-și mai capete omul banii, Zoffie. Încearcă să ai pielea mai groasă, ca amica noastră, șopârla.

Am întrebat-o dacă aș putea s-o fotografiez cu arcul și săgeata.

– Dă-i drumul!

Mi-am scos iPhone-ul și am îndreptat camera spre capul ei.

Cine e Ingrid Bauer?

Care sunt credințele și ceremoniile ei sacre? Are autonomie economică? Care îi sunt ritualurile cu sângele menstrual? Cum reacționează la anotimpul rece? Care îi e atitudinea față de cerșetori? Oare crede că are un suflet? Și dacă da, este el întruchipat de altceva? De o pasăre ori de un tigru? Are pe smartphone o aplicație pentru Uber? Buzele îi sunt foarte moi.

Am apăsat pictograma pentru fotografiere în rafală, apoi pe aceea pentru timp scurt de expunere și pe urmă doar Foto. O vedeam prin obiectiv deschizând cutia și scoțând pizza. S-a încruntat la brânza congelată portocalie și a azvârlit-o pe jos.

– Mai curând aş mânca șopârla! Ai făcut fotografia?

– Da.

– Și ce ai de gând cu ea?

– O să-mi amintesc de luna august petrecută cu tine în Almería.

– Memoria e o bombă.

– Serios?

– Da.

– Tu ce-o să faci cu șopârla când o s-o prinzi?

– O să studiez geometria desenelor de pe corp – îmi dă idei pentru broderiile mele. O să iasă din zid în curând. Dă-te! Dă-te!

Cum nu m-am mișcat, s-a năpustit spre mine cu espadrilele ei albe de parcă ar fi intenționat să mă atace. Și-a pus brațele în jurul taliei mele, m-a ridicat mult deasupra capului ei, apoi mi-a dat drumul, iar mâna ei mi-a sumes tivul rochiei. Am simțit-o tremurând în vreme ce florile se scuturau din jacaranda de dincolo de zid.

– Ești un monstru, Zoffie! a declarat ea desprinzându-se de mine și mutând cutia de pizza din drum cu o lovitură de picior. Du-te și studiază o așezare din Epoca de Piatră sau ce vrei tu. Nu ai nimic de lucru?

Ba am. Studiez arcul cu săgeată al lui Ingrid Bauer, care se dilată în mintea mea până când devine o armă capabilă să-și rănească prada. Arcul are forma unor buze. Vârful săgeții e ascuțit. De ce sunt eu un monstru pentru Ingrid? Mă consideră un soi de creatură, ceva. Sunt creatura ei. Vârful săgeții e îndreptat spre inima mea.

Mă simt foarte ușoară. Ca o săgeată în zbor.

Era sfârșit de după-amiază și plaja era pustie. Am intrat în apa caldă și uleioasă a mării, de data asta fără sumedenia de saltele gonflabile și bărcuțe din plastic. Mi-am spus că mă duc să înot până în Africa de Nord, pe care o puteam vedea la orizont ca o siluetă abia conturată. Să mă îndrept spre un teritoriu cu totul nou era modul meu de a înota pe distanțe mari, fixându-mi o destinație imposibil de atins. Apa devenea tot mai limpede, pe măsură ce mă îndepărtam de țărm. După vreo treizeci de minute, m-am întors pe spate și m-am lăsat să plutesc sub razele soarelui, cu buzele crăpându-mi iar de la sare și de la căldură.

Sunt departe de țărm, dar nu suficient de pierdută. Trebuie să mă întorc acasă, însă nu am un loc care să fie al meu, nu am o slujbă, nu am bani, nu am un iubit care să-mi ureze bun venit înapoi. Când m-am răsucit, le-am văzut în apă, meduzele, plutind lent și lin ca niște nave spațiale, delicate și periculoase. Am simțit o șfichiuire arzătoare chiar sub umărul stâng și am pornit înapoi spre țărm. Parcă eram jupuită de vie, urzicăată iar și iar. Când m-am dus șchiopătând pe nisip spre punctul sanitar de pe plajă, studentul bărbos părea să mă aștepte, fiindcă stătea pregătit, cu tubul de unguent special în mână. M-am răsucit să-i arăt umărul și l-am auzit spunând:

– E rău, foaaaaarte rău.

Stătea în spatele meu, cu degetele pe urzicături. Era o durere cumplită, însă mă atingeă foarte ușor, întinzând unguentul în cercuri și vorbindu-mi pe un ton inițial alinător, ca al unei mame, poate, nu știu.

– Te-am văzut înotând în larg. N-ai observat steagul? m-a întrebat apoi, cu inflexiuni mai ascuțite. Te-am strigat, Sofia!

Își amintea cum mă cheamă.

– Sofia Papastergiadis. Mai respiri?

– Nu.

– Ești nebună dacă înoți atât de departe când steagul e ridicat.

Striga acum, ca un frate sau poate ca un iubit, nu știu. Ceva ciudat se petrecea, fiindcă aș fi vrut să-l trag jos, pe podea, și să fac dragoste cu el. Fusesem urzică a dorință. A dorință abundentă. Mă transformam într-o persoană pe care n-o recunoșteam. Mă îngrozeam pe mine însămi.

M-a luat de mână și m-a ajutat să mă așez pe o masă joasă. M-am întins pe șoldul drept – mi-ar fi fost imposibil să mă culc pe spate –, iar el mi-a dat o pernă firavă să mi-o pun sub cap. Când și-a tras un scaun și s-a așezat lângă mine, eram teribil de excitată de felul în care își mângâia barba. Urzicătura mă electriza. Am auzit un șuier. El stătea acum în picioare, spălându-mi nisipul de pe tălpi cu o găleată de apă. Aș fi vrut să urce pe masă și să-mi acopere trupul cu al lui, voiam să-mi înfășor picioarele pe mijlocul lui ca o iubită și voiam să-i ofer atâta plăcere, încât să țipe și să dărâme punctul sanitar. În loc de asta, mi-a dat formularul pe care să-l completez.

Nume:

Vârstă:

Țara de origine:

Ocupația:

De data asta am lăsat totul necompletat, mai puțin Ocupația, la care am scris „Monstru“. El s-a uitat la formular și apoi la mine.

– Dar ești o femeie frumoasă! mi-a spus.

Noaptea era umedă și fără vânt. Nu puteam să dorm. Nu exista nici o poziție care să nu-mi irite urzicăturile dureroase de pe umeri, de pe spate și coapse. Îmi aruncasem cearșaful pe podea. Slăbită și însetată, probabil că halucinam, fiindcă am văzut-o pe mama stând lângă patul meu. Părea foarte înaltă. Cearșaful a fost ridicat de pe podea și împăturit delicat peste corpul meu. O voce bărbătească lângă urechea mea a început să șoptească în spaniolă, spunându-mi să vizitez salinele din orașul Almadraba de Moltelva, palmierii din Las Presillas Bajas și

munții negri din El Cerro Negro. Poate că era studentul de la punctul sanitar. Două ore mai târziu, în același delir, am simțit mirosul coloniei lui Matthew. Mă tot gândisem la el încă de când văzusem graffiti-ul de pe zidul clinicii. Mai era încă cineva în camera mea, respirând și pândind. Am adormit și, când m-am trezit, am văzut o femeie cu păr blond, buclat la vârfuri în stilul vedetelor de film de modă veche. Purta o rochie roșie de seară, fără spate, și în mâinile înmănușate ținea un borcan.

– Zoffie, lasă-mă să-ți văd noile urzicături.

Mi-am ridicat bluza.

– Oh, biata de tine! Monștrii aceia marini sunt ticăloși. Ești făcută ferfeniță!

Rose striga din cealaltă încăpere:

– Sofia, e cineva în casă!

Mi-am tras cearșaful peste cap.

Ingrid mi-a tras cearșaful jos de pe cap.

– I-ai spus mamei tale că nu încui niciodată ușa?

– Nu.

Ingrid își scoase mănușa albă de pe mâna dreaptă.

– Ți-am adus miere de manuka pentru buzele crăpate, îmi spuse înmuindu-și un deget în borcan și ungându-mi buzele. Te faci prea arămie, Zoffie.

– Îmi place să fiu arămie.

– Unde e tatăl tău?

– În Atena. Am o surioară nouă. Are trei luni.

– Ai o soră? Cum o cheamă?

– Nu știu.

– Și eu am o soră. Locuiește în Düsseldorf.

A tras aer în piept și l-a suflat peste urzicăturile mele.

– E bine așa?

– Da.

Mi-a zis că era în drum spre o petrecere în stilul anilor 1930 la magazinul vintage. O orchestră din Almería avea să interpreteze o sumedenie de melodii

vechi. Spera că voi auzi și eu muzica de pe patul de convalescență și că mă voi gândi la ea, iar ea va culege niște iasomie de deșert și se va gândi la mine. Mi-a mângâiat umărul cu mânușa albă.

– Îți place gustul mierii?

– Da.

Mi-a spus că știa pașii tuturor dansurilor din anii 1930, dar că ar fi preferat să galopeze pe munți, fiindcă avea prea multă energie pentru dansurile lente.

– Să mă întind lângă tine o vreme, Zoffie?

– Da.

– Ești un monstru, mi-a șoptit.

S-a aplecat deasupra mea și mi-a lins mierea de pe buze. Când s-a ridicat, faldurile rochiei roșii au atins gresia. Mult timp a rămas nemișcată.

După un timp am început să simt același tip de panică pe care l-am încercat la *Señoras*, în ziua în care am cunoscut-o. Voiam să plece, dar nu știam cum să-i cer s-o facă. Când i-am zis că ar trebui să-i duc mamei niște apă, a râs în întuneric.

– Dacă vrei să plec, de ce nu spui așa?

Două muște dădeau târcoale buzelor mele. Trebuie să fiu mai îndrăzneată. Nu vreau ca ea să pândească în întuneric. E prea greu să rostesc cu glas tare lucrurile pe care vreau să le spun.

– O să vii să mă vizitezi în Berlin?

– Da.

Șoptea din nou în vreme ce stătea în picioare lângă mine, ca o splendidă îndoliată la un priveghi. Voia să-mi petrec Crăciunul cu ea și avea de gând să-mi plătească biletul de avion. La Berlin era frig iarna. Trebuia să-mi aduc o haină groasă, iar ea mă va scoate la plimbare cu o caleașcă din aceea trasă de cai. Erau pentru turiști, dar ei îi plăceau, mai ales când ninge. Plimbarea avea să înceapă la Poarta Brandenburg și să continue spre Checkpoint Charlie². Ea avea să-mi țină o ramură de vâsc deasupra capului, iau eu aveam să accept ritualul. Parcă ar fi fost de la sine-nțeles că vâscul avea să mă conducă la buzele ei, nu propria voință.

– Vrei să mergi cu mine într-o caleașcă stupidă?

- Da.
- E în regulă că te-am vizitat atât de târziu?
- Da.
- Ești bucuroasă că ne-am cunoscut, Zoffie?

– Da.

A ieșit din camera mea și apoi din casă, pe ușa neîncuiată.

Nume dat de puterile occidentale celui mai cunoscut punct de trecere din Zidul Berlinului, în perioada Războiului Rece

ÎNDRĂZNEALĂ

Piața de pește s-a dovedit a fi nu departe de pizzeria românului, la subsolul unui bloc de apartamente. Nu mulți turiști știau că era acolo, dar când am ajuns eu, deja se adunaseră o mulțime de femei din sat, ca să cumpere peștele prins în ziua aceea.

Gómez sugerase să fur un pește ca să capăt mai mult curaj și să fiu mai hotărâtă. Priveam misiunea ca pe un experiment antropologic, deși trecea granița către ceva ce se apropia de magie sau, poate, de gândirea magică. Când am căutat pe Google cum să evisceriez un pește, au apărut peste nouă milioane de rezultate.

Primul care mi-a atras atenția din perspectiva unui hoț a fost un pește-undițar cu figură de monstru, cu botul căscat lăsând să se vadă două șiruri de dinți mici și ascuțiți. Mi-am împins ușor degetul în gura lui și am descoperit o lume care-mi era complet necunoscută, ca atunci când Columb a descoperit insulele Bahamas. Vânzătoarea, o femeie aspră cu un șorț galben din cauciuc, a strigat în spaniolă să nu ating peștele. Deja mă făcusem vizibilă, când obiectivul hoțului este de fapt acela de a se strecura neobservat în noapte, nu în gura unui pește. Îmi pusesem pe umăr un coș cu baiere din piele, iar baierele îmi frecau urzicăturile, care deveniseră acum iritații umflate – o rețea vastă, smintită, de tatuaje făcute cu venin. Vânzătoarea, care cântărea acum trei macrouri pe un cântar vechi din alamă, stătea cu privirile asupra tuturor, inclusiv asupra infractorului din sală. Peștele era mijlocul ei de trai, pe pescari îi plătea din vânzarea mărfii lor obținute cu greu, dar eu nu mă puteam gândi la asta acum.

M-am dus spre sardinele argintii. Aș fi putut fura cu ușurință una, dar ar fi fost un mizilic, nu merita riscul. Femeile se încruntau și clătinau din cap văzând cântarele, ca și cum n-ar fi putut crede ce le arătau ele. Uneori mă includeau și pe mine în conversațiile lor, ridicând brațele în aer și mimând exasperarea la greutatea peștelui care, altfel, părea înșelător de delicat. Am analizat în minte ideea langustinelor mustăcioase de un gri palid, cu ochi bulbucați, ca mărgelele

negre. Ele erau învățătorii oceanelor, însă nu mă ajutau să mă simt mai îndrăzneță. Un ton uriaș zăcea pe un pat de gheață. Dacă l-aș strecura în coșul meu? N-ar încăpea. Ar trebui să-l apuc cu ambele mâini, să-l strâng la piept și să fug cu ochii închiși spre sat, așteptând să văd ce-o să se întâmple. Era cel mai prețios giuvaier din piață, smaraldul mării. Mâinile mi s-au întins spre el, dar mai departe de atât n-am putut merge. Un ton era ceva prea ambițios, nu atât îndrăzneală, cât nesăbuiță. Iubita suedeză a lui Ingmar, proprietara unuia dintre cele mai scumpe restaurante de pe plajă, a intrat și a început să salute mulțimea. Cineva i-a laudat pantofii din piele întoarsă turcoaz, care aveau un șir de clopoței aurii cusuți pe tocuri. Purta o rochie roz croșetată, și buzele îi erau subliniate cu creion roz, astfel încât păreau să fie doar un contur. Nu știu de ce ar vrea cineva să-și contureze buzele. I-a cerut vânzătoarei să ia cei trei homari și peștele-undițar și să pună tonul pe cântar. Glasul îi suna prea tare. Poate că ea nu se auzea, dar noi o auzeam. Clopoțelii de la pantofi îi zornăiau de fiecare dată când își schimba poziția picioarelor. A făcut o ofertă de preț pentru ton și toată lumea i-a ascultat spusele, apoi și-a lansat amenințarea. Cum abia dacă reușea să scoată un profit, era normal că, dacă prețul nu era prietenos, avea să-și cumpere peștele numai din Almería. Evident, glasul ridicat atrage atenția și suscită teamă, dar era ea îndrăzneță? Voiam eu să fiu îndrăzneță ca ea? Ce nuanță de îndrăzneală îmi doream oare?

M-am depărtat de coatele ei ca să văd mai bine grămada de caracatițe lunecoase, acea *polpo* pe care o mâncase Gómez cu atâta încântare. Ar fi relaxant de furat, moale și informă fiind. Mi-am strecurat coșul sub tejgheaua de marmură și m-am pregătit mental să trag în el caracatița. M-am oprit. Ideea nu mă făcea să mă simt îndrăzneță, ci nesigură. Dacă *polpo* era vie, avea să-și schimbe identitatea și să-și imite prădătorul. Poate chiar va imita culoarea și textura pielii umane, care și ea își poate schimba nuanța din cauza umilinței sau a fricii. Dacă pielea ar putea exprima starea de spirit, ar putea roși așa cum roșesc eu de fiecare dată când mi se cere să-mi spun numele pe litere. Mi-a fost rușine să mă uit în ochii ei ciudați, inteligenți și morți, cu pupilele dilatate, așa că mi-am întors privirea și atunci mi-am văzut peștele. Se uita drept la mine, cu ochi furioși. Era o doradă grăsună și

foarte mânioasă. Știam că îmi e menită mie. Iubita lui Ingmar mi-a fost de ajutor, fiindcă toți ceilalți erau atenți la ea. Nu inspira afecțiune în comunitatea din care făcea parte. Era temerară, dar nu îndrăzneță.

Ca să fur dorada, trebuia să-mi înving teama că voi fi prinsă și făcută de rușine. Mi-am relaxat toți mușchii până când am devenit neclintită ca o frunză – poate neclintită ca o frunză de ceai, care în argoul cockney înseamnă „hoț“. Foarte încet, m-am apropiat de doradă și, cu mâna stângă, am atins eticheta cu prețul langustinelor, ca să-i distrag atenția vânzătoarei de la mâna dreaptă, care trăgea dorada arțăgoasă în coș.

Din câte îmi dau eu seama, acesta e modelul la care apelează majoritatea politicienilor pentru a-și conduce democrațiile și dictaturile. Dacă realitatea mâinii drepte e pervertită cu ajutorul stângii, se poate spune foarte bine că realitatea nu este o marfă stabilă. Cineva m-a lovit în spate, aproape de urzicături, dar n-am dat atenție și m-am îndreptat direct spre ușă. Am remarcat că n-am zăbovit deloc și că aveam un nou scop. Scopul urmărit era destul de puternic. Îmi închisese toate căile de acces ale simțurilor, nările, ochii, gura, urechile. Devenisem dârză, indiferentă la orice altceva se întâmpla în jur. Scopul urmărit îți impune să renunți la unele lucruri ca să obții altele, dar eu nu eram sigură că merita.

În bucătăria apartamentului de pe plajă, am înhățat dorada de coadă și m-am uitat la ea. Da, era încă furioasă. Starea de spirit nu i se schimbase. Era grea. Grăsulie, lucioasă și lunecoasă. Un pește mare. Mi-am scos pantofii și mi-am întins degetele pe podea. Câinele de la școala de scufundări urla jalnic, iar eu simțeam cum gravitația mă trage în jos. Am apucat peștele de cap și i-am răzuit solzii cu un cuțit bont. Câinele lui Pablo o luase razna, nu mai lăsa nici măcar o secundă de tăcere între un lătrat și următorul. Am așezat peștele pe o parte, am înfipt cuțitul în coadă și am tăiat până la cap. Cei din partea greacă a familiei mele, din Salonic, n-au avut nevoie de Google ca să afle cum să curețe un pește. I-am deschis burta și i-am scos mașele, albe și pline de mâzgă. Strămoșii din partea greacă a familiei mele ar fi prins cambulă în apele puțin adânci ale Mării Egee. Cei din ramura familiei din Yorkshire cumpărau pește de la marinarii de pe bărcile de

pescuit, oameni care supraviețuiseră mărilor arctice și care stătuseră pe puntea vaselor câte zece ore în bătaia furioasă a vânturilor.

Peștele ăsta avea mult sânge. Îmi șiroia pe mâini. Dacă ar fi bătut cineva la ușă revendicându-și bunul furat, aș fi fost prinsă, efectiv, asupra faptului.

Bietul alsacian urla cu o nouă energie. Era instabil și mă împingea dincolo de limita nebuniei totale. Am aruncat cuțitul din mână și am alergat desculță pe nisip, până la intrarea în școala de scufundări, unde am deschis ușa cu umărul urzicat.

PABLO PABLO PABLO. Unde o fi?

Pablo era aplecat asupra computerului, cu un pahar de vermut în mână. Un tip de vârstă mijlocie, masiv, cu părul des și gras, cu cărare într-o parte, a ridicat spre mine ochii mari căprui și apatici, și a tresărit.

– Dezleagă-ți câinele, Pablo.

Pe peretele din spatele lui atârna o oglindă. Eram murdară de sânge pe față și câteva resturi de măruntaie mi se lipiseră de păr, care devenise o încâlceală de bucle, de la înotul de fiecare zi. Arătam ca un soi de monstru marin care se ivise dintre stelele-de-mare și scoicile care decorau rama oglinzii. Mă îngrozeam pe mine însămi încă o dată și-l îngrozeam pe Pablo.

Și-a tras scaunul, de parcă se pregătea să fugă, dar pe urmă s-a răzgândit probabil, fiindcă s-a așezat la loc și și-a dus o mână la ochi. Pe degetul mic avea un inel de aur. Carnea părea să-i crească peste cerculețul auriu.

– Dacă nu ieși de pe proprietatea mea, îmi spuse el, chem poliția.

Am făcut un efort ca să aud și restul, deoarece câinele își intensificase doleanțele de libertate, dar era ceva de genul: „Polițistul din satul ăsta e fratele meu, polițistul din satul învecinat e vărul meu, iar polițistul din Carboneras e cel mai bun prieten al meu“.

I-am înșfăcat mâna cu aurul încastrat în ea și mi-am lipit fruntea de a lui, în timp ce el bâjbâia cu mâna dreaptă pe sub birou după ceva. Poate că avea un buton de panică legat la familia lui extinsă de polițiști. Mi-a cerut să mă dau la o parte din drum ca să poată urca treptele spre terasa de pe acoperiș.

Am făcut un pas în spate. Era un ins solid. Ca să mă sprijin, am pus palma pe peretele proaspăt zugrăvit în alb, așteptând ca el să se miște. Am lăsat o urmă însângerață pe perete, așa că am mai făcut una, alături. Și încă una. Peretele școlii de scufundări începea să arate ca o pictură rupestră.

Pablo a urlat și m-a înjurat în spaniolă, apoi a urcat scara. Ținea în mână un os, un os galben și urât mirositor. După el băjbâise pe sub birou.

Pablo era acum pe terasa de pe acoperiș, cu osul și cu câinele lui. Trăgea șuturi într-un scaun. Câinele încetase să mai latre, dar a început să mârâie în vreme ce Pablo scotea niște clicăituri, care păreau să aibă un efect liniștitor.

Am auzit un ghiveci căzând și spărgându-se.

Era răcoare la recepția școlii de scufundări. Telefonul suna pe biroul lui Pablo, alături de o spirală aprinsă de citronelă și de paharul lui cu vermut. Robotul a preluat apelul: „Vorbim germana, olandeza, engleza și spaniola și îi putem ajuta pe începători să devină scufundători pricepuți“.

Mi-am dus paharul la buzele crăpate și fără grabă, cu calm, am luat o înghițitură minusculă. În liniștea nouă care se lăsase, am auzit marea ca și când aș fi avut urechile lipite de fundul oceanului. Puteam auzi totul. Cutremurul huruit al unui vapor în trecere și crabii-păianjen mișcându-se printre bălării.

AUSTERITATE ȘI ABUNDENȚĂ

– Zoffie! O să fie un masacru!

O sunasem pe Ingrid și o invitasem să mănânce dorada cu mine, pentru a sărbători eliberarea câinelui lui Pablo. Ea spusese că da, va veni la ora nouă seara.

Mi-am spălat părul și l-am dat cu balsam, apoi m-am dus în piațetă să cumpăr un pepene de la femeia din camion despre care la început crezusem că era bărbat. Ședea la volan, cu nepoțelul ei întins în poală. Mâncau smochine. Smochine movulii prăfoase, în nuanța amurgului. I-a spus copilului să-mi aleagă un pepene, iar după ce el s-a executat, mi-a luat banii și i-a pus într-un portofel din pânză legat în jurul taliei, peste rochia neagră. Își scosese sandalele și le îndesase în buzunarul de pe portieră. Am observat o bilă din os crescându-i ca o insuliță pe lateralul piciorului drept. Brațele îi erau puternice și cafenii, pomeții arși de soare și șoldurile largi; și-a schimbat poziția ca să-i facă loc nepotului, care i s-a așezat înapoi în poală. Trupul ei. Pe cine ar trebui să satisfacă trupul ei? La ce este el bun, și e urât sau e altfel? Puse în tăcere o altă smochină în mâna nepotului, rezemându-și bărbia de creștetul lui. Era o țărancă și o bunică conducându-și propria afacere, cu punga de bani lipită de pântec.

Ingrid Bauer a intrat pe ușa deschisă, fără să ciocănească, exact când pusesem dorada la fript. Purta pantaloni scurți argintii, iar șireturile sandalelor romane argintii îi erau legate pe gambe până sub genunchi. Și unghiile de la picioare și le vopsise în argintiu. I-am arătat masa de pe terasă, pe care o așezasem ca pentru un festin. Găsisem chiar farfurii, tacâmuri și pahare de vin assortate. Un bol cu bucăți de pepene și mentă se răcea în frigider. Preparasem și un cheesecake. Da, de data asta făcusem eu însămi cheesecake-ul dulce-amăruu cu biscuiți amaretti, lichior dulce amaretto și coajă amăruie de portocale de Sevilla.

Era începutul unei vieți mai îndrăznețe.

I-am oferit lui Ingrid vin, însă ea a vrut apă. Întotdeauna am apă multă pregătită pentru Rose, așa că asta n-a fost o problemă. Era apa potrivită pentru Ingrid. S-a

așezat aproape de mine.

Și pe urmă mai aproape.

– Deci, ai eliberat câinele?

– Da.

– L-ai privit în ochi?

– Nu.

– I-ai dat carne?

– Nu.

– Doar l-ai dezlegat și gata?

– Pablo l-a dezlegat.

– Iar câinele a fost liniștit și l-a lins pe picior?

– Nu.

Știam amândouă că Pablo fusese văzut în sat în după-amiaza aceea, plimbându-și câinele. Fusese o catastrofă. Alsacianul încercase să muște mâna unei femei din Belgia, în vreme ce aceasta își aștepta restul la bar. Fusese nevoie să i se pună botniță, iar Pablo strigase și lovisese totul în calea lui. Pablo ar fi avut nevoie de o botniță, însă el era apărat de armata lui de polițiști.

– Felicitări, Zoffie!

Mi-a oferit un cadou, o bluză galbenă din mătase cu o bretea pe după gât. Mi-a zis că mătasea îmi va alina usturimea și mi-a arătat unde îmi cususe inițialele, în colțul din stânga, cu fir de mătase albastru. S.P. Sub S.P. brodase cuvântul Adorata.

Adorata.

Să fiu Adorata îmi era ceva cu totul străin. Bluza din mătase mirosea a șamponul ei, a miere de manuka și a piper. Nici una din noi n-a spus nimic despre Adorata, dar știam amândouă că literele erau acolo și că acul ei scrisese cuvântul. Mi-a spus că poate să coasă pe orice fel de material, dacă are acul potrivit – pe un pantof, pe o curea, chiar și pe un metal subțire și pe diverse feluri de plastic –, dar că cel mai mult îi plăcea să lucreze cu mătase.

– E vie ca o pasăre, mi-a explicat. Trebuie s-o prind cu acul și s-o determin să mi se supună.

Cusutul era modul în care ținea ea lucrurile laolaltă. Îi plăcea să repare ceva ce părea imposibil de reparat. Deseori lucra cu o lupă pentru a găsi soluțiile în cazul unei rupturi ascunse în țesătură. Acul era instrumentul cu care gândea, broda tot ce-i venea în minte. Își stabilise singură o regulă – să nu cenzureze nici un cuvânt și nici o imagine care îi apărea în gând. Astăzi brodase un șarpe, o stea și un trabuc pe două cămăși și pe tivul unei fuste.

I-am cerut să repete ce spusese.

– Un șarpe. O stea. Un trabuc.

A zis că ideea pentru cuvântul brodat pe bluza mea îi trecuse prin minte fiindcă se gândise la sora ei din Düsseldorf.

– Cum o cheamă pe sora ta?

– Hannah.

– E mai mică sau mai mare decât tine?

– Eu sunt sora cea mare și rea.

– De ce ești rea?

– Întreabă-l pe Matty.

– Te întreb pe tine.

– Bine, o să-ți spun.

Și-a băut apa și a trântit paharul pe masă. În ochii verzi i-au apărut lacrimi.

– Ba nu, n-o să-ți spun. Vorbeam despre cusutul meu.

Se pare că grămezi de haine de la magazinul vintage așteptau să fie transformate cu ajutorul acului ei. La fel era și în Berlin, iar acum avea o cunoștință în China care îi trimitea pachete cu haine ca să le recroiască. Era foarte interesată de geometrie, asta studiasse la universitate, în Bavaria, iar ceea ce-i plăcea în privința acului era precizia lui. Avea o înclinație pentru simetrie și structură, care îi lăsau gândurile să zboare libere. Simetria n-o înlănțuia, ci o elibera. O făcea mai liberă decât avea să fie vreodată câinele lui Pablo.

Și-a pus brațul pe umerii mei și degetele îi erau reci ca un ac. Nu mă așteptasem ca greutatea unui cuvânt ca Adorata să cadă asupra mea, scris cu mătase albastră, cu inițialele mele plutind deasupra lui. Lăsase cuvântul să zburde liber, asta a zis, orice îi venea în minte devenea model.

Ingrid și-a șters ochii cu dosul mâinii și mi-a spus că nu mai poate sta.

– Nu pleca, Ingrid!

I-am sărutat obrazul ud și mi-am șoptit mulțumirile pentru prețiosul cadou primit. În urechi avea perle mici, lucioase.

– Tu oricum lucrezi tot timpul, Zoffie. Nu vreau să te deranjez.

– Cum adică lucrez tot timpul?

– Pentru tine, oricine e subiect de studiu. Asta îmi dă o senzație bizară. Ca și cum m-ai ține mereu sub observație. Care e deosebirea între studierea antropologiei și practicarea ei?

– Păi, dacă aș practica-o, aș fi plătită.

– Nu la asta m-am referit. Oricum, dacă ai nevoie de ceva bani, pot să-ți împrumut eu. Trebuie să plec.

Ingrid și Matthew se întâlneau în seara aceea cu niște prieteni la un bar tapas². Pe urmă se duceau la o petrecere în afara orașului, organizată de un amic care lucra ca DJ. Matthew instala luminile acolo, chiar acum. Ea ar fi trebuit să încarce în mașină frapiere și pungi cu gheață și să le ducă la locul respectiv, însă stătuse să-mi brodeze mie bluza. Berea avea să fie caldă când soseau oaspeții, și vina era într-un fel a mea.

– Mulțumesc pentru apă, Zoffie. Am nevoie de ea fiindcă mai târziu o să fiu o epavă.

Când a ieșit pe ușa deschisă, am văzut-o zăbovind câteva secunde lângă masa de pe terasă, pregătită pentru două persoane. Apoi s-a îndreptat spre viața ei adevărată.

Așa să fie când ești iubită de Ingrid Bauer?

Pe masa din bucătărie, lângă o imitație de vas grecesc antic, erau două cuțite ascuțite. Le-am pus în sertar și m-am uitat mai îndeaproape la vasul de culoarea

șofranului. Avea formă de urnă, cu o friză desenată cu rășină neagră, reprezentând șapte sclave cu amfore pe cap, stând la rând la o fântână pentru a lua apă. Evident că vasul era o copie, dar înfățișa o întâmplare din viața de zi cu zi, corectă din punct de vedere istoric. Apa era greu de adus în orașele Greciei antice, așa că trebuia luată de la fântânile publice. Bărbații aveau bea vin amestecat cu apa adusă de sclave la ei acasă, dar femeile nu aveau o casă a lor. Astăzi era prima dată când invitasem pe cineva la casa mea temporară din Spania. Totul o luase razna când întrebam de sora lui Ingrid.

Am oprit focul sub doradă și m-am trezit mergând pe plajă spre punctul sanitar. Deveneam mai îndrăzneță.

L-am invitat pe student să mi se alăture la cină.

A părut surprins și apoi încântat.

– Poate vrei să știi că numele meu este Juan.

– Da, am răspuns, și mai vreau să știu data ta de naștere, țara de origine și ocupația.

Capsa la un loc formularele completate în ziua aceea (paisprezece urzicături consemnate), dar avea să vină la masă peste douăzeci de minute; mi-a mulțumit pentru invitație. Știam oare că alsacianul lui Pablo scosese din nisip un șir întreg de umbrele de pe plajă? Frații lui Pablo îl goniseră, așa că, speriat, se refugiasse în mare. Înotase până departe și apoi dispăruse. Nimeni nu știa unde ajunsese câinele sau dacă nu cumva se înecase. Dacă era încă în viață, punctul sanitar va trebui să trateze o mușcătură mai gravă decât urzicătura de meduză. Studentul râdea și își grebla cu degetele părul castaniu. Avea gâtul lung și grațios.

– Pablo zice că l-ai amenințat.

– Da, cu sângele peștelui pe care o să-l mâncăm împreună.

Privirile ni s-au întâlnit și m-am uitat la el cu toată forța cuiva care era iubit. Știam că fusesem respinsă de Ingrid, dar am omis asta din ceea ce-i spuneau lui ochii mei.

Când a venit, avea patru sticle de bere, pe care mi-a explicat că le ținea în frigiderul de la punctul sanitar. M-a întrebat ce face mama și i-am spus că doarme

și că, de data asta, nu trăsese perdelele ca să se ascundă de „stelele ostenite“. Am mâncat dorada stând față în față la masa de pe terasă, pregătită pentru două persoane. Carnea albă era fragedă sub pielea argintie. El mi-a spus că era succulentă fiindcă avea un strat de grăsime între carne și piele. Mai târziu am înotat goi în noaptea caldă, iar el mi-a sărutat fiece urzicătură de meduză de pe corp, și iritațiile și bășicile, până când m-am simțit dezamăgită de faptul că nu erau mai multe. Fusesem urzică de dorință. El era iubitul meu, iar eu, cuceritoarea lui. Ar fi corect să spun că eram foarte îndrăzneță.

În Spania îndeosebi, localuri care servesc aperitive și mici gustări într-o atmosferă relaxată

Mi-a sfârtecat inima cu ghearele ei de monstru.

CAPRICIU

Rose ședea moleșită la volanul mașinii închiriate, în timp ce eu ștergeam praful de pe geamuri cu o cârpă. Era ora unsprezece dimineața și soarele îmi ardea deja ceafa. Mama se pregătea să mergem la o piață de duminică, nu departe de aeroport, ca să cumpărăm fructe și legume pentru săptămâna care începea. Juan îmi spusese despre o tarabă la care se vindeau struguri albi și dulci din Africa de Nord, și trebuia să găsesc și o cutie cu lapte de cocos ca să i-o duc mai târziu lui Ingrid, fiindcă mă invitase să preparăm înghețată. Rose era tăcută acum, și nu atât de înciudată ca de obicei. Asta era principala expresie a mamei, de ușoară ciudă, un dram de ranchiună, nu la adresa mea personal (deși așa stăteau lucrurile, firește), ci ca o vagă nemulțumire față de lume.

– Întotdeauna ești atât de departe, Sofia!

Nu sunt departe. Sunt întotdeauna prea aproape. De nemulțumirile ei.

Urzicăturile de meduză mă usturau, însă îmi plăcea să le simt acolo, așa cum îmi plăcuse să simt cuvântul Adorata cusut pe noua mea bluză de mătase. Adorata era antidotul urzicăturii. Rose pornise motorul, nerăbdătoare, așa că am aruncat cârpa în găleată și am ascuns-o sub un indicator pe care scria HOTEL FAMILIAL. CAMERE LIBERE, cu o săgeată care arăta spre o cărare ce ducea, probabil, la familiile care se cazaseră în Hotelul Familial. Familii clocotitoare, furibunde, efervescente; familii monogame, poligame, matriliare, patriliare, nucleare.

Noi suntem mamă și fiică, dar suntem oare o familie?

Am trântit portiera mașinii.

Cum avea să conducă mama, dacă nu simțea nimic în picioare? Dar conducea. Își muta picioarele de pe ambreiaj pe accelerație și pe frână, și n-am avut încotro decât să cred că nu-și va pierde controlul și că mă voi întoarce acasă nevătămată, ca să-i aduc altă apă de felul acela nepotrivit. Drumul până la piață mergea drept, traversând recent asfaltata autostradă. Rose conducea cu viteză. Se simțea bine, cu

cotul stâng scos pe geam. Când m-a întrebat de ce nu am învățat să conduc, i-am amintit că picasem la examenul practic de patru ori, dar și la cel teoretic, iar după aceea hotărâsem că mi-a ajuns și că era cazul să-mi cumpăr bicicletă.

– Da, a replicat ea. Nu mi te imaginez conducând.

Cum procedăm ca să nu ne imaginăm ceva? Dacă eu aș zice că nu-mi pot imagina sexualitatea umană? Dacă nu mi-aș putea imagina sexualitatea umană într-un fel în care nu mi-a fost încă descrisă? Dacă nu mi-aș putea imagina o altă cultură? Cum ar începe și cum s-ar încheia ziua dacă n-aș fi în stare să-mi imaginez Grecia, țara în care s-a născut tatăl meu? Dacă mi-ar fi imposibil să-mi imaginez că-i e dor de fiica lui părăsită și că într-o zi ne-am putea reapropia?

Mi-am coborât privirea spre piciorul mamei, pe pedala de frână. Degetele ei s-au ridicat și apoi au coborât asupra pedalei cu delicatețe și încredere.

– Eu mi te pot imagina pe tine mergând pe jos de la un capăt la altul al plajei, am spus.

Drept răspuns, a început să cânte un imn:

– „Și acele tălpi în vremuri străvechi / Pășit-au pe ai Angliei munți înverziți“.

Ce bine ar fi! Picioarele mamei sunt mai tot timpul în grevă, dar nu știu sigur pentru ce negociază sau ce anume ar putea pune capăt negocierilor. Picioarele ei au mărimea nouă în sistemul englezesc. Maxilarul îi este lat. Strămoșii noștri și-au dezvoltat o mandibulă proeminentă fiindcă aveau permanent dispute. Nemulțumirea este foarte solicitantă. Mama are nevoie de maxilarul ei pentru a-i alunga pe toți cei care ar despărți-o de tainița ei de resentimente. Trebuie să devin interesată de altceva, fiindcă nu-mi câștig existența pentru a-mi susține interesul față de simptomele ei. Am renunțat la doctorat, ceea ce ar putea face ca interesul meu să aibă caracter public, nu privat, și să-mi ofere permisiunea de a preda subiectul care îmi ocupă tot timpul. Obținerea unei permisiuni este o alta dintre problemele mele.

Rose bătu cu un deget în indicator și coti la dreapta, pe autostradă, spre mare.

– Pare că ți-ai făcut prieteni noi aici, în Almería.

Am ignorat-o.

– Ar trebui să-ți spun ceva despre tatăl tău. În comparație cu al meu, este un bărbat foarte blajin.

Mi-ar prinde bine pastila pe care o ia pentru amețeală, dar a fost ștearsă din meniul ei medicamentos. Tata este, evident, atât de blajin, încât n-a avut forța de a lua legătura cu mine timp de unsprezece ani.

Poate că interviurile cu Julieta Gómez i-au oferit lui Rose o altă opinie despre fostul ei soț. Avea ea unele păreri proprii cu privire la asistenta Rază-de-Soare. În vreme ce goneam pe autostradă, mi-a spus că-i era clar faptul că Julieta era o bețivă. Răsufierea îi mirosea deseori a alcool în timpul ședințelor de fizioterapie. Sincer, asta era o problemă etică. Conducea prea repede. Îmi țineam respirația și în același timp îmi mușcam buzele crăpate.

– Julieta e perspicace. Foarte isteță. Niciodată nu mă judecă, Sofia, așa că nici mie nu-mi vine s-o judec pe ea. Dar e un lucru stupefiant și va trebui să-mi analizez opțiunile.

Rose făcuse deja trei interviuri cu Julieta Gómez. Devenise mai meditativă, mai rezervată, poate chiar mai amabilă, deși încă detesta pisica albă, pe Jodo, pe care cu greu ajunsese s-o considere un membru al personalului de la clinică. Nu s-ar fi arătat mirată dacă Jodo ar fi început să-i facă injecții cu vitamine. Gómez îi spusese că ar trebui să-și deseneze pe tălpi portretul pisicii. Așa, ar putea călca pe ea cât e ziua de lungă.

Mi-am zis că sugestia era de fapt o idee ingenioasă de a o determina să meargă.

Am parcat pe alea din fața unei case pustii, la marginea autostrăzii. O grămadă de haine rupte, aruncate, era risipită prin verandă. Când am scos scaunul cu roțile din portbagaj, am văzut întinderea pieței pe cealaltă parte a drumului. Un avion zbura la mică înălțime, pregătindu-se să aterizeze pe aeroportul din apropiere. E mare efortul de a o transporta pe mama. Gata, e pe scaun. O împing pe asfaltul fierbinte, spre o tonetă care are câteva mese cu scaune așezate la umbră. Rose mi-a cerut să stau la rând pentru o porție de *churros*⁴, pe care să le savureze cu un păhărel de lichior de anason. Și-a încheiat chiar solicitarea cu un „Mulțumesc, Fia“.

Ne aflăm în mijlocul unui peisaj selenar. Asta scrie în toate ghidurile despre Almería. Bătut de vânt și ars de soare. Albiile râurilor sunt uscate și crăpate. Un smog albăstrui plutește deasupra tarabelor la care se vând sacoșe, struguri negri și ceapă. O duc pe Rose la umbră, sub o tendă din plastic sprijinită pe stâlpi ruginiți. Vorbește deja cu un bătrân care stă jos și are un bandaj în jurul genunchiului drept. Par să discute despre bastoane.

Churros au două forme – unii ca niște cârnăciori lungi pe care să-i înmoi în ciocolată și alții mai scurți. Eu cumpăr din cei lungi și-i duc lui Rose lichiorul de anason într-un pahar de hârtie.

Bătrânul își agită bastonul în aer și-i arată mamei manșonul din cauciuc de la vârful lui. Mă așez lângă ei și mă prefac fascinată de manșonul din cauciuc.

Sunt într-o dispoziție nesăbuită după noaptea de dragoste îndrăzneță, sub stele adevărate. Vreau să stau aici cu un iubit, aproape, și mai aproape, atingându-ne. În loc de asta, stau cu mama, care e un fel de invalid de profesie. Sunt tânără și aș putea fi chiar subiectul unor vise erotice trăite de Juan, care la prima noastră întâlnire a spus „Visul s-a sfârșit“. Și aș putea fi iubita lui Ingrid, care mă chinuie.

Rose mă bate pe mână.

– Fia, aș vrea să cumpăr un ceas.

Mi-am îndesat un *churro* în gură. Era crocant și uleios, pudrat cu zahăr. Nu-i de mirare că trupul meu se rotunjește de când sunt în Spania.

Rose avea răsuflarea fierbinte de la anason. Părea capabilă să înghită lichiorul tare mai ușor decât putea înghiți apa.

– Apropo, dacă poți să operezi mașinăriile alea de cafea complicate, crede-mă că poți să și conduci o mașină. E foarte ușor să conduci.

Când și-a dat capul pe spate și a sorbit lichiorul dintr-o singură înghițitură, am crezut că o să facă gargară cu el.

În momentul acela, mama mea adevărată și mama mea fantomatică – femeia care e strălucitoare, victorioasă, sănătoasă și energică – s-au contopit într-una singură. Asta era un alt subiect bun pentru un studiu original de teren – modul în care imaginația și realitatea se amestecă și zăpăcesc lucrurile –, dar eram prea

distrasă de femeia care purta una dintre cele mai înzorzionate pălării de paie expuse pe taraba ei, pentru a mă mai gândi la asta. Eticheta cu prețul era încă prinsă de pălărie cu o ață și i se tot legăna prin dreptul ochilor. Parcă își pusese ceva la care să se uite. Din când în când, își smucea capul ca să facă eticheta să-i fluture haotic peste față.

M-am ridicat și m-am dus în spatele scaunului cu roțile, am ridicat frâna, ceea ce a fost dificil fiindcă espadrilele îmi scăpau din picioare, și am început s-o împing pe mama pe drumul prăfuit, ocolind gropile și rahații de câine, trecând pe lângă genți și sacoșe, brânzeturi asudate și cârnați cocârjați, *jamón ibérico* din Salamanca, șiruri de chorizo, fețe de masă din plastic și huse pentru telefoanele mobile, pui rotindu-se pe frigărui din inox, cireșe, mere lovite, portocale și ardei, cuscus și turmeric în coșuri, borcane cu *harissa* și gem de lămâi, lanterne, chei franceze, ciocane, în vreme ce Rose gonea muștele care-i aterizau pe picioare cu un exemplar făcut sul din *London Review of Books*.

M-am oprit pe drumul prăfuit.

Mama poate simți când o muscă îi aterizează pe picioare.

O muscă. Simte o muscă.

Nu e amorțită. E foarte sensibilă.

Am început să împing din nou și puteam auzi șuierul gonitului literar de muște în timp ce priveam blocurile de apartamente din beton cenușiu, neprimitoare, părăsite acum, în vreme de recesiune.

– Stai, stai, stai.

Rose arăta cu degetul spre o tarabă cu ceasuri ieftine. Un african înalt, într-o robă albă, i-a făcut semn cu mâna stângă. Agățate pe brațul lui drept, pe care îl ținea îndoit în forma literei C, erau o sumedenie de căști: căști albastre, roșii și albe. Rose mi-a strigat să-i mut scaunul mai aproape și a înșfăcat imediat un ceas din metal auriu strălucitor cu o curea lată și cu un cerc de diamante false pe cadran.

– Întotdeauna am vrut un ceas de gangster. Țasta-i capriciul care să mă scoată la lumină.

– Să te scoată de unde?

– Mă omoară cu încetul la Clinica Gómez, Sofia. Medicația mi se reduce, iar angajații de la clinică nu se pricep să diagnosticheze. Îmi spun că totul e în ordine. Arăt eu ca și când aș fi înfloritoare? exclamă ea și bătut cu piciorul în scaunul cu roțile. Până acum, cu ulcerările de la picioare, pare a fi diabet. Țasta-i singurul lucru pe care șarlatanul și pisica lui îl iau în serios.

Africanul i-a desprins cu blândețe ceasul dintre degete și a început să-l întoarcă. A dus la ureche cadranul cu diamante, apoi l-a scuturat. Evident, nu i-a plăcut ce a auzit. Și-a dus mâna în buzunarul robei albe și a scos o șurubelniță mică. Când a început să-l desfacă, am știut că Rose va trebui să-l cumpere.

Am pășit în fața ei.

– Cât costă ceasul?

Îmi pusesem mâinile în șolduri, de parcă aș fi fost indignată, deși nu eram. Ciudat! Imitam indignarea, dar o făceam într-o doară. De unde învățasem să exprim o indignare pe care n-o simțeam, cu glasul urcându-mi în game și oprindu-se pe o notă care putea fi descrisă ca acuzatoare? De unde învățasem să adopt o atitudine în care nu credeam? Și cum rămânea cu Adorata? Poate că Ingrid imitase ceva ce nu simțise atunci când brodase cuvântul cu fir albastru și mi-l dăduse ca și când ar fi fost lipsit de importanță.

Africanul mi-a spus că ceasul costa doar cincizeci de euro.

Am început să râd, dar sarcasmul nu este același lucru cu râsul, iar el știa asta.

Acum ținea cu delicatețe un disc mic din oțel între degetele lungi. Rose îmi spuse că era o baterie, de parcă ar fi fost o invenție cu totul nouă.

Amândoi au devenit absorbiți de baterie. El dădea din cap și zâmbea fiind de acord cu ea și arătându-i diamantele ca și cum ar fi fost neprețuite. Lichiorul de anason îi îmbujorase obrajii lui Rose. Când a început să numere diamantele din cerc, el a înțeles că încheietura mâinii ei nu va mai rămâne goală mult timp. Eu mi-am dat seama că mama avea șarm și vervă. Dacă aș sufla asupra numelui ei, ROSE, literele s-ar amesteca și s-ar rearanja ca EROS, zeul iubirii, înaripat, dar șchiop.

Și-a întins mâna și africanul i-a prins ceasul la încheietură.

Vedeam că era prea mare pentru oasele ei subțiri și că așa va fi mereu. El a tras un taburet lângă scaunul ei și a invitat-o să-și sprijine mâna pe genunchiul lui, ca să-i poată închide cureaua aurie. I-a prins sub cataramă câteva firicele de păr de pe braț. M-am pomenit crispându-mă ușor, de parcă aș fi simțit eu durerea în locul ei. Empatia e mai dureroasă decât urzicăturile de meduză.

În vreme ce mama a continuat ritualul achiziționării unui dispozitiv de măsurare a timpului care s-o „scoată la lumină”, eu m-am dus la o tarabă unde se vindeau măști și capcane pentru șoareci, printre altele. O abundență de lumânări de tort roz și albastre era expusă pe tăvițe din folie de aluminiu. Trei lumânări la un euro. Cele mai scumpe erau argintii și aveau suporturi assortate, și ele argintii și zimțate, care se înfingeau în tort. M-am uitat la diversitatea de mopuri și găleți, oale și cratițe, strecurători și linguri de lemn. Până acum în viața mea de adult nu am avut o casă a mea. Dacă mi-aș face o casă, ce mi-aș cumpăra de la taraba asta cu produse gospodărești? Pesemne aș avea molii și șoareci și șobolani și muște pe care să le omor. Am luat un tub cu odorizant de cameră lucrat în forma unei femei voluptuoase. Purta un șorț cu buline care nu-i ascundea sânii grei și abdomenul masiv. Genele îi erau lungi și curbate, iar buzele foarte mici și țuguiate. Instrucțiunile de utilizare erau traduse în italiană, greacă, germană, daneză și într-o limbă pe care n-am recunoscut-o, dar femeia era „extrem de inflamabilă” în toate limbile.

Erau instrucțiuni și în engleză. Agit-o bine. Îndreapt-o spre mijlocul încăperii și pulverizează. Dimensiunile pântecului și ale sânilor aminteau de anticele zeițe ale fertilității de prin anii 6000 î.Hr., descoperite în Grecia, numai că acestea din urmă nu purtau șorturi cu buline. Dar sufereau oare de ipohondrie? De isterie? Erau îndrăznețe? Șchioape? Prea pline de laptele bunătății umane?

Am cumpărat odorizantul cu patru euro fiindcă era genul de artefact tradus în mai multe limbi și totodată fiindcă era o interpretare clară a unei femei (sâni, pântec, șorț, gene), iar pe mine mă derutaseră semnele pentru *servicios* din locurile publice. Nu puteam înțelege de ce un semn era masculin și altul feminin. Cea mai des întâlnită siluetă schematică nu era neapărat masculină sau feminină. Aveam

oare nevoie de spray-ul ăsta ca să-mi clarifice lucrurile? Și la ce fel de claritate năzuiam?

Îl cucerisem pe Juan, care în ceea ce mă privește era Zeus tunătorul, dar semnele păreau contradictorii, fiindcă datoria lui la punctul sanitar era aceea de a-i îngriji pe răniți cu tubul lui de unguent. Era matern, fratern, era ca o soră, poate patern, și devenise iubitul meu. Oare fiecare dintre noi stă la pândă în semnul celuilalt? Eu și femeia de pe odorizant aparținem oare aceluiași semn? Un alt avion zbura deasupra pieței, cu trupul său metalic greu pe cer. Un pilot pe care-l întâlnisem la Coffee House îmi spusese că o aeronavă era considerată întotdeauna o „ea”. Misiunea lui era s-o mențină în echilibru, s-o transforme într-o prelungire a mâinilor lui, s-o facă să reacționeze chiar și la cea mai ușoară atingere. Era sensibilă și trebuia tratată cu delicatețe. O săptămână mai târziu, după ce ne-am culcat împreună, am constatat că și el reacționa la cea mai slabă atingere.

Nu la claritate năzuiam. Voiam ca lucrurile să fie mai puțin clare.

Africanul și mama păreau să se înțeleagă bine. El îi povestea despre istoria Almeríei în timp ce-i desprindea ceasul de la încheietură pentru ca ea să-și poată fricționa firele de păr prinse în cataramă. Omul își lua un răgaz lung ca să-i vândă ceasul.

– În arabă, „Almería” înseamnă „oglinda mării”.

Rose se prefăcea că ascultă, dar era concentrată pe ceasul cu diamante.

– Ticăie! Pot să-i simt ticăitul, fiindcă brațele nu-mi sunt amortite precum picioarele.

E un dispozitiv de măsurare a timpului care s-o scoată la lumină și care ticăie.

– Am dificultăți la mers, i-a spus Rose vânzătorului african.

El a clătinat din cap în semn de compasiune mercantilă, iar ea a fluturat în aer bancnota de cincizeci de euro, cu un gest elaborat, apoi i-a dat-o cu amabilitate.

– Mulțumesc pentru timpul acordat.

Africanul ne-a făcut semn cu mâna de la revedere în timp ce soarele încălzea saramura din vasul cu măslina și capere uriașe de alături. Totul mirosea tare a oțet negru.

– Vrei să știi cât e ora, Sofia?

– Oh, da, te rog.

– Este douăsprezece și patruzeci și cinci. E timpul pentru medicația mea redusă.

Când ajungem înapoi la mașină, o invit să se ridice din scaunul cu roțile și să stea în picioare cât îl pliez eu și-l pun în portbagaj.

– Nu e o chestiune de voință, Sofia. Azi nu pot să stau în picioare.

Până când am reușit s-o aburc în mașină, cu gemetele, icnetele, șuierăturile și apoi insultele ei, toate direcționate spre mine, urmate de defectele, imperfecțiunile și obiceiurile mele enervante, am început să simt că era într-adevăr un gangster și că mă jefuia de viața mea.

M-am așezat pe locul pasagerului, am trântit ușa și am așteptat să pornească mașina și să plecăm, dar ea a rămas nemișcată, de parcă intrase în șoc. Parcaserăm lângă o casă dărăpănată, despre care crezuserăm că era nelocuită. Dar acum vedeam că, în ciuda găurilor din acoperiș și a ferestrelor sparte, locuiau oameni în ea. O mamă și fetița ei mâncau supă pe verandă. Totul era distrus, roaba, căruciorul de copil, scaunele, masa și păpușa cu un singur braț care zăcea lângă mașină.

Era o casă distrusă din toate punctele de vedere.

Mama era capul propriei familii mici și distruse.

Era responsabilitatea ei să împiedice animalele sălbatice să se furișeze pe ușă și să-i sperie copilul. Era ca și când casa asta tristă era o nălucă pe care o purta în ea însăși, teama de a nu ține lupul departe de ușa noastră din Hackney, Londra. La școală aveam dreptul la mese gratuite, și Rose știa că îmi era rușine. În majoritatea zilelor îmi făcea supă și mi-o puneă într-un termos înainte de a pleca la serviciu. O duceam în ghiozdanul greu, unde îmi curgea peste teme. Termosul acela cu supă era un chin, dar pentru mama era o dovadă că lupul nu venise încă. Ghidul meu are o pagină întreagă despre lupii iberici (*Canis lupus signatus*) care trăiau odinioară în Almería. Se pare că în timpul dictaturii lui Franco s-a purtat o campanie specială de exterminare a lupilor. Evident, unii dintre ei supraviețuiseră și nu catadicsiseră să bată la ușa acestei case. Se prăvăliseră înăuntru prin ferestre.

Un avion lăsa o dâră albă pe cer.

Copila a fluturat lingura spre mama.

– Sofia, du-ne acasă!

Rose mi-a aruncat în poală cheile mașinii.

– Eu nu pot să conduc.

– Ba da, poți. Oricum, lichiorul de anason a fost prea tare și nici eu nu pot să conduc.

A început să-și mute încet corpul în scaunul pasagerului, așa că am fost nevoită să sar din mașină. Am ocolit până pe partea șoferului, m-am așezat la volan și am vârât cheia în contact. Motorul a pornit. Am tras frâna de mână și am început să dau cu spatele.

– E perfect, spuse Rose. Un marșarier perfect.

Ceva a trosnit sub roți.

– E păpușa bietului copil, a spus mama, uitându-se pe geam. Nu contează, schimbă viteza, semnalizează, pune-ți centura, foarte bine, și la drum!

Conduceam cu cincisprezece kilometri la oră, iar Rose s-a aplecat să regleze oglinda.

– Mai repede!

Eram într-o viteză greșită, dar am schimbat poziția manetei și chiar am îndrăznit să măresc viteza pe autostrada nouă și pustie.

– Sofia, mă simt în perfectă siguranță în mâinile tale. O singură observație am.

– Ce?

– În Spania trebuie să conduci pe partea dreaptă a străzii.

Am râs, iar Rose mi-a spus cât e ora la noul ei ceas.

– Mergem la deal, așa că trebuie să schimbi viteza. Vezi că e o mașină care încearcă să ne depășească?

– Da, îl văd.

– E o ea. O ea încearcă să te depășească fiindcă are vizibilitate perfectă, poate să vadă că nu există nici un vehicul care vine în direcția ei. Apropo, e ora unu.

Conducusul era o nimica toată după ce lucrasem cu aparatele de cafea, exact așa cum spusese Rose că va fi.

Ceva se rostogolea în portbagaj. De fiecare dată când luam o curbă, se lovea de laterale. Am încetinit, iar mașina a zvâcnit brusc și s-a oprit.

– Trebuie să găsești un echilibru mai bun între frână și accelerație. Scoate-o din viteză și încearcă din nou.

Mașina a țâșnit înainte și obiectul din portbagaj a zornăit.

– N-ai scos-o din viteză. Rose a schimbat viteza în locul meu, astfel că am pornit iar. Nu lipsa permisului mă îngrijorează la tine, ci lipsa ochelarilor. Va trebui să fiu eu ochii tăi.

Ea e ochii mei. Eu sunt picioarele ei.

După ce am ajuns în parcare din capătul satului și am tras frâna de mână, Rose a anunțat că avea un șofer nou.

Dragostea mea pentru mama e ca un topor. Taie foarte adânc.

A întins un deget ca să-mi atingă buclele unsuroase de la ceafă.

– Nu știu sigur ce-ți faci la păr, Fia. Îmi amintești de șoferul de taxi care s-a rătăcit în timp ce ne ducea pe mine și pe tatăl tău la hotelul din Kefalonia, în luna de miere.

Mi-a făcut semn să-i dau cheile.

– Tatăl tău era foarte mândru de părul lui, iar mie îmi era interzis să i-l ating. Pe vremea aceea avea părul lung, care îi cădea pe umeri în bucle negre, moi. Până la urmă, am început să-l privesc ca pe un păr simbolic.

Nu voiam să știu nimic din toate astea. Dar așa cum îi spusese ea lui Gómez, eu eram singurul ei copil.

Când i-am deschis portiera, în noul meu rol de șofer, mi-a spus că va merge singură până în casă. Mersul nu era, se pare, deloc o problemă. M-am întors cu spatele la ea și am căutat în portbagaj obiectul care se tot rostogolise. Când l-am găsit într-un târziu, am bănuit că Matthew îl ascunsese în portbagaj după ce luase mașina și semnase formularele cu asistenta Rază-de-Soare.

Era un tub cu vopsea spray albastră.

Rose stătea rezemată de trunchiul palmierului din capătul parării. Era aplecată de parcă ar fi cărat ceva mult prea greu.

Produs de patiserie dulce, tradițional în Spania, de obicei în forma unor mici baghete, curbate sau nu

BUFONERIE

Sărutul. Nu vorbim despre el, dar e acolo, în înghețata de cocos pe care o preparăm împreună. E acolo, în spațiul dintre noi în timp ce Ingrid răzuiește cu briceagul semințele unei păstăi de vanilie. Pândește în pleoapele ei alungite, în gălbenușurile de ou și în smântână și e scris cu fir de mătase albastră, cu acul care e mintea lui Ingrid. Nu știi ce vreau de la Ingrid sau de ce îi place ei să mă umilească ori de ce accept eu asta.

Se pare că am consimțit să fiu subminată.

Îmi arată hainele îngrămădite în coșuri peste tot pe podeaua casei lor spaniole și trage afară o rochie albă din satin cu bretele subțiri și zdrențuite. Are o pată pe tiv, dar ea zice că o să mi se potrivească. O s-o repare când o să ajungă la ea, fiindcă știe că urzicăturile de meduză mă supără tot timpul.

Nu mă supără tot timpul, dar nu vreau s-o dezamăgesc. În vreme ce așteptăm ca înghețata să se închege în congelator, îmi răsucesc o șuviță de păr pe degetul ei.

– Lasă-mă să tai încâlceala asta, îmi spune.

Întinde mâna după o foarfecă ornată și ascuțită, așezată deasupra unuia dintre coșurile cu haine. Lamele taie în părul meu. Când mă răsucesc, văd că ține în mână, ca pe un trofeu, o șuviță groasă din buclele mele. Mă simt tulburată, dar e mai incitant decât să aștept efectele secundare și simptomele de sevraj ale mamei. Poate că tulburarea e un efect secundar?

– Zoffie, antropologii fură craniile din morminte ca să le măsoare și să le clasifice?

– Nu, asta se întâmplă înainte vreme. Eu nu caut craniile în morminte.

– Dar atunci, ce cauți?

– Nimic.

– Serios, Zoffie?

– Da.

– De ce e nimicul interesant?

– Fiindcă acoperă totul.

Mi-a tras una în braț.

– Petreci prea mult timp singură. Ar trebui să faci ceva cu propriile-ți mâini.

– Cum ar fi?

– Un pod.

Dacă Ingrid e un pod care mă trece peste smârcul de dedesubt, de fiecare dată când ne întâlnim ea mai scoate câteva cărămizi din el. E ca un rit de trecere erotic. Dacă reușesc să traversez podul fără să cad în smârc, poate că voi fi despăgubită pentru suferința mea. Buzele lui Ingrid sunt seducătoare, moi și pline. Ea e echilibrată, o femeie a cuvintelor puține, dar cuvântul pe care l-a ales, Adorata, e un cuvânt mare.

Îmi ordonă să mă așez în grădină cu Matthew, care tocmai s-a întors de la serviciu.

Stă întins într-un hamac agățat la umbră, între doi copaci.

– Azi a fost o a-de-vă-ra-tă ex-pe-ri-en-ță, spune el și împinge cu piciorul în trunchiul unui copac, iar hamacul începe să se leagne de la stânga la dreapta. Cel mai greu lucru, Sofie, e să-i faci pe oameni să fie ei înșiși.

A fluturat din mână spre frunzele de deasupra capului, de parcă ar invoca un sine suficient de adevărat pentru el.

Aflu că Matthew e life coach. Îi învață pe managerii seniori să comunice mai eficient, să-și vândă produsele și să facă asta cu umor și vigoare.

Este oare Matthew el însuși?

E prietenos, dar alunecos, și nu-l învinovățesc, fiindcă iubita lui își face de cap cu mine, și el își face de cap cu ceva, dar nu sunt sigură ce se petrece. Ceva cum ar fi mâna lui dreaptă scriind un mesaj albastru pentru Julieta Gómez în vreme ce mâna lui stângă mângâie coapsele lungi și bronzate ale lui Ingrid Bauer.

Ingrid aduce o tavă cu limonada ei de casă, un clește din argint, o rămurică de mentă și o cană cu gheață. După ce-l sărută formal pe Matthew pe obraz, umple un pahar de plastic cu gheață și toarnă deasupra limonada, adăugând o felie de lămâie verde și câteva frunze de mentă. Nu e tocmai o soție. Mai degrabă o barmaniță care face cocktailuri și totodată sportivă și matematiciană. A studiat

geometria și este cusătoreasă cu clienți în China. Este deopotrivă o „soră mare și rea“, dar nu vrea să vorbească despre asta.

Matthew are ca pasiune colecționarea de vinuri. A făcut câteva cursuri predate de maeștri, cumpărători și sommelieri care se concentrează pe un anumit soi de struguri sau pe o regiune în care sunt cultivați strugurii respectivi. Aici în Spania a găsit un alt expert oenolog, un instructor de hipism pe nume Leonardo, care posedă o *cortigo* – o casă la țară cu grajduri proprii. Ingrid a închiriat o cameră acolo, ca să aibă unde să coasă. Lucrează marțea și miercurea – doar două zile, fiindcă viața e scurtă –, iar Matthew, care e și el scurt, îi duce dorul când ea e departe.

– Zoffie, n-ai vrea să vezi *cortigo*? Mașinile mele de cusut sunt vechi, din India. Le-am cumpărat de pe eBay și niciodată nu s-au defectat. Sunt obiecte grele, cu adevărat splendide.

Matthew are un aer plictisit, așa că ea începe să vorbească despre el. El găsește că merită să fie iubit, iar Ingrid pare să-l iubească. El debordează de încredere în sine.

Tot ce știu eu despre mine crapă, iar Ingrid e ciocanul.

Matthew insistă ca ea să stea la umbră. Ea îl ignoră și stă lângă mine la soare.

El ridică privirea și-mi zâmbește, de parcă amândoi am fi interesați de binele lui Ingrid.

– Spune-i lui Inge să se mute de la soare. Are pielea deschisă la culoare, așa că nu e sănătos.

Eu îmi scutur buclele spre el.

– Razele de soare sunt sexy.

Matthew scoate o frunză de mentă din paharul lui și începe s-o ronțăie.

– Asta-i o chestie cu dus și întors, Sophie. Există divergențe în lumea științifică referitor la razele soarelui. Ele încălzesc planeta zi de zi, dar totodată ne orbesc.

– Ne orbesc de la ce?

– De la responsabilitățile noastre zilnice. E foarte ispitor.

Și dacă tot vorbim despre responsabilități, el vrea să știe ce-i cu mama.

– Și ai dat mulți bani la Clinica Gómez?

– Da.

Își dă părul blond pe după urechi și înclină din cap, ca și când ar fi știut deja asta.

– Uite, Sophie, eu pot să-ți spun că așa-zisul „doctor“ ar trebui înlăturat.

– S-ar putea să ai dreptate.

– Chiar *am dreptate*. Gómez e periculos și e un ticălos.

– De unde știi?

– Instruiesc aici, în Spania, un director din Los Angeles. El zice că Gómez e un șarlatan discreditat.

În timp ce noi vorbim, Ingrid așază câteva pietricele în jurul cactusului miniatural în ghiveci pe care-l ține în echilibru pe genunchi.

– Zoffie încearcă doar s-o ajute pe mama ei, iar clientul tău nu e de încredere.

Matthew clatină din cap înceet, iar hamacul scârțâie și se leagănă.

– Nu-i adevărat că nu e de încredere. Tony James e un tip grozav. Azi am făcut cu el un exercițiu în care trebuia să arunce o minge de golf în sus și s-o prindă în timp ce vorbește. Nu mai e un zombie. Parcă aș fi văzut schimbându-se luminile semaforului.

Se întinde spre frunzele de deasupra capului și le atinge cu vârfurile degetelor.

Trebuie să devin mai îndrăzneată. Trebuie să-mi găsesc mai mult curaj, mai multă fermitate și să-mi alung gândurile.

– Tony James lucrează pentru o companie farmaceutică?

Matthew își aruncă pe jos paharul gol de limonadă.

– Mda.

Greierii și-au început apelul de după-amiază.

Mda e un subiect bun pentru un studiu de teren original.

Mda a acoperit subiectul companiei farmaceutice cu plasticul alb care acoperă ardeii și roșiile cultivate în fermele din deșert. Iar Matthew a acoperit peretele de marmură al Clinicii Gómez cu expresia „Rază-de-Soare e sexy“. Și totuși, pare furios pe Julieta Gómez.

Nu sunt sigură că-l cred cu adevărat îndrăgostit de Ingrid.

După un timp îi spun că-mi place cureaua lui din piele roșie.

– Îți mulțumesc. Mie îmi place fiindcă Ingrid mi-a cumpărat-o.

Pare ușurat că am revenit la drumul bătătorit.

Antropologii trebuie să iasă de pe drumul bătătorit, altfel nu și-ar restructura niciodată sistemul de convingeri. N-ar mai exista nimeni care să arunce apă peste perdelele lor de fum. Nimeni care să le spună că realitatea lor este incompatibilă cu alte realități sau care să înțeleagă semnificația planului unui sat și a locuințelor din el – relația lui cu viața și cu moartea sau motivul pentru care femeile trăiesc la periferia satului.

Matthew continuă pe drumul său. Își schimbă poziția în hamac și începe să se legene cu o forță nouă în vreme ce povestește cum a dezvoltat el o metodă de a-și ajuta clienții, în majoritate din companii petroliere, să-și susțină prezentările în PowerPoint. Este treaba lui să-i ajute să exprime cine sunt și ce valori au, să învețe cum să stea în picioare cu autoritate și încredere și să nu se teamă să facă unele glume ca să-și atragă publicul de partea lor. Le-a interzis să folosească expresii precum „S-a întors lumea cu susul în jos” sau „Ești un star”. Directorii întotdeauna se poticnesc când vine vorba despre tehnica prompterului, așa că el le oferă strategii pentru a face față încurcăturii, pentru a o transforma în ceva util, în loc să pretindă că nu s-a întâmplat. I se pare foarte mulțumitor să contribuie la eliberarea potențialului de lideri al clienților lui. Când ei îi mărturisesc temerile privind vorbitul în public sau că sunt antipatizați de angajați, sentimentul care se naște între el și clienții lui seamănă oarecum cu dragostea. Îi încurajează să-și dezvolte excentricitățile. Ieri i-a spus domnului James din Los Angeles să ia mingea de golf cu el la toate întrunirile. Aruncarea ei în aer în timp ce vorbește va deveni gestul lui caracteristic.

Matthew își întinde brațele de o parte și de alta a hamacului, ca să sugereze zborul. Ciudat e că am auzit o reminiscență a câtorva dintre lucrurile pe care Julieta Gómez le sugerase în mai puține cuvinte când a consemnat istoricul medical al mamei, numai că acestea erau modificate când au ieșit din gura lui Matthew. Era ca și când el ar fi deturnat un lucru pe care îl făcuse ea și l-ar fi aplicat la ceea ce făcea el. Directorii pe care îi pregătește sunt bivolul lui sacru. El îi ajută să-și construiască un personaj, o mască prin care să vorbească sincer în

numele mărcii pe care o reprezintă. Fața de sub mască trebuie să se contopească perfect cu masca. Dacă acest dispozitiv se fisurează, ei pot apela la el pentru a-l remedia.

Ingrid vine la umbră și rămâne în picioare sub copac. Observ pentru prima dată că în buric are o piatră verde în formă de lacrimă. I-au intrat în degete spini de cactus și vrea ca Matthew să-i scoată.

– Hei, ține-i departe de hamacul meu, Inge!

Are un ton vag amenințător.

Ea își flutură degetele cu țepi deasupra feței lui.

– Matty, ar trebui să taci, îi spune, arătând cu degetul spre propria gură și mimând un fermoar închis. Pentru Zoffie, totul e un studiu de teren. Zoffie ia notițe. Crede-mă, va scrie o lucrare despre metodele tale de instruire și atunci toată lumea îți va cunoaște secretele.

– Păstrează distanța, Inge! Țsta e hamacul meu și n-am nevoie să fiu împins.

Parcă o ceartă pentru ceva.

Ea se retrage la umbră și pune o mână pe genunchiul meu.

– Atunci Zoffie va scoate țepii.

– Deci, ce lucrezi tu, Sophie? Întreabă Matthew peste vocea ei, cu ochii închiși în timp ce se leagănă încet sub frunzele copacului.

– Prepar cafea artizanală.

– O bună abilitate! Cum faci să fie perfectă?

– Boabe de calitate, grad de măcinare, modul în care apa trece prin cafea.

El încuviințează înclinând din cap cu un aer grav, ca și când am discuta ceva important.

– Deci, ce vrei?

– Cum adică?

– Știi tu, lucruri idioate precum munca, banii, să faci parte din joc? Dacă ar trebui să scrii o listă cu dorințe și ai putea folosi cerneală invizibilă, ce ai scrie?

Mă văd roșind în diversele cioburi triumphiulare de oglindă care au fost puse printre plantele de deșert din grădina lor.

– Zoffie nu are nimic pe lista ei de dorințe. Nimic nimic nimic.

Degetele cu spini ale lui Ingrid freamătă pe genunchiul meu.

Sunt desfigurată de stânjeneală. Oare am spus vreodată în viața mea de până acum ce gândesc? Și atunci, de ce i-aș spune lui Matthew?

El își trosnește degetele și râde.

– Ai nevoie de un prompter, Sofie! Asta face Julieta Gómez, nu-i așa? Își îndeamnă clienții să-și împrăștiereze memoria?

Mă ridic și sar peste zidul scund din piatră care desparte grădina lor de plajă. Unul dintre lucrurile bune care mi se întâmplă aici în Spania e faptul că acum sar peste lucruri.

Sunt teribil de singură.

Merg pe nisip și fluxul s-a retras. O femeie galopează cu calul ei pe nisipul arzător de pe *playa*. Un cal andaluzian înalt. Coama lui freamătă, copitele lui bubuie, marea sclipește. Femeia poartă pantaloni scurți din catifea albastră și cizme de călărie și ține în mână un arc uriaș. Brațele ei sunt musculoase, părul ei lung e împletit, strânge calul între coapse. O aud respirând când săgeata zboară prin aer și îmi pătrunde în inimă. Sunt rănită. Sunt rănită de dorință și sunt gata pentru chinul dragostei.

Patru băieți joacă volei pe plajă, aruncând mingea peste fileu. Când mingea vine spre mine, fac o săritură înaltă și o lovesc trimițând-o către ei. Băieții izbucnesc în urale și îmi fac semne cu mâinile.

Unul dintre ei este Juan.

Ingrid și Juan. El e masculin și ea e feminină, dar ca un parfum greu, notele se întrepătrund și se contopesc.

Când tânăra grecoaică vorbește, accentul ei este englezesc, iar părul îi e negru ca pâinea pe care o mănâncă tata cu untură sărată și muștar. Dimineața ea păstrează coji de pepene pentru găinile din curtea de lângă cimitirul din capătul satului. Pune cojile într-o sacoșă în fiecare dimineață și le duce la Señora Bedello, proprietara găinilor. Borul lat al sombrero-ului ei

proiectează o umbră în jurul umerilor. Urzicăturile de meduză se estompează.

SCUTURI UMANE

Era o atmosferă stranie în cabinetul de consultații. Gómez părea iritat. Avea mânecile cămășii suflecate, iar alarmanta şuviță albă din păr îi era umedă de transpirație.

– Nu sunt foarte sigur cum anume să interpretez această cea mai recentă radiografie. Nu există nici o îndoială că îți scade densitatea osoasă, Rose, dar asta e ceva normal la femeile de peste cincizeci de ani. Oftă și își încrucișă brațele peste dungulițele costumului. Osul este foarte interesant, continuă el. E constituit din collagen și minerale. E un țesut viu. După vârsta de patruzeci și cinci de ani, toate oasele noastre devin mai puțin dense și mai puțin puternice. Și totuși, tu nu ai suferit o pierdere semnificativă de material osos. Îți sugerez să mergi pe jos până acasă.

Unicul fir de păr argintiu din barba mamei stătea drept în sus.

– Doamnă Papastergiadis, dacă vreți să continuați tratamentul, trebuie să renunțați la toate medicamentele pe care le luați. La toate. La fiecare pastilă. Pentru colesterol mărit, pentru dormit, pentru palpitații cardiace, pentru indigestie, pentru migrene, pentru dureri de spate, pentru reglarea tensiunii arteriale și la toate analgezicele. La toate.

Spre surprinderea mea, Rose l-a privit drept în ochi și a acceptat.

– Sunt gata să încep să lucrez cu dumneavoastră, domnule Gómez.

Nici Gómez, în mod evident, nu a crezut-o. A bătut din palme.

– Dar am vești bune! Adevărata mea iubire este însărcinată!

Inițial nu mi-am dat seama la ce se referă, dar pe urmă am înțeles că vorbise despre pisica albă. S-a apropiat de mine și mi-a oferit brațul. Era o invitație de a-l lua de braț. Os la os cu toate densitățile și găurile noastre acoperite de piele și haine, m-a condus afară din cabinetul de consultații ca pe o mireasă, pe pardoseala din marmură spre un mic alcov de lângă coloane.

O cutie de carton fusese așezată la umbră. Jodo ședea în cutie pe un covoraș din blană de oaie. Când l-a văzut pe Gómez, a mijit ochii și a început să-și lingă labele de culoarea laptelui. El a îngenuncheat și a mângâiat-o sub bărbie până când torsul intens și profund al lui Jodo a copleșit toate celelalte sunete din cupola de marmură a clinicii. Mi-am dat seama pentru prima dată că plafonul era jos. Din unele puncte de vedere, arhitectura lui semăna cu un cort întins în deșertul pârjolit.

– Veterinarii îmi spun că e gestantă în șase săptămâni, așa că mai are de așteptat încă trei. Vezi umflătura? mă întrebă, arătând spre pântecul ei. Am fost sentimental, adevărat, când i-am dat blana de oaie. Fiindcă trebuie să dispară. Lucrul acela moale pe care șade nu trebuie să aibă nici un miros, fiindcă mama și pisoii se recunosc reciproc după miros.

Era mult mai interesat de pisica lui albă decât de mama. Poate că șuvița albă de păr le accentua afinitatea. Am refuzat să îngenunchez alături de el ca să venerez o Jodo grasă și albă.

– Buzele tale se mișcă, Sofia Irina, spuse el. Ca și când limba ți-ar clocoti în gură.

Voiam să mă asigur că nu existau riscuri dacă mama renunța la toate medicamentele ei, dar nu eram suficient de îndrăzneță pentru a i-o cere.

– Lucrezi în domeniul antropologiei. Spune-mi trei cuvinte care îți vin în minte, din educația primită.

– „Arhaic“. „Rezidual“. „Preemergent“.

– Sunt cuvinte pline de forță. Dacă m-aș gândi suficient de intens la ele, probabil că ar putea să mă lase însărcinat.

Am ridicat o sprânceană, imitând expresia lui Ingrid când era stupefiată.

– Altceva. Înțeleg că tu conduci mașina închiriată pe numele mamei tale.

– Da.

– Presupun că ai permis de conducere. Ceva piuia în buzunarul din dreapta al pantalonilor lui Gómez, dar el părea să nu observe. Te-ai obișnuit să-i administrezi mamei tale medicamentele. Deci, poate e ca și când ai renunța și tu

însăși la medicație? O folosești pe mama ta ca pe un scut pentru a te proteja de a avea o viață. Medicația este un ritual pe care eu l-am șters acum din viețile voastre. Atenție! Va trebui să inventezi un altul.

Cercurile albastru-închis de sub ochii lui albastru-deschis semănau cu amuleta de forma unui ochi albastru pe care tata o purta mereu asupra lui.

– Sofia Irina, ascultă la pagerul meu! L-am îndrăgit încă de când eram stagiar. Numai urgențele adevărate îmi sunt anunțate. Dar știu că zilele lui sunt numărate. Asistentă Rază-de-Soare vrea să-l înlocuiesc cu un alt dispozitiv. Încă piuia când el și-a trecut degetele peste umflătura din blana albă a pisicii. După un timp, l-a scos din buzunar și s-a uitat la el. Îmi închipuiam! Un infarct în Vera, la sud-est de Huercal. Nici măcar un copac nu crește acolo, spre deosebire de Taberno, cu portocalii lui splendizi. Dar nu pot să răspund la acest apel, fiindcă nu sunt cardiolog.

A închis pagerul și l-a pus înapoi în buzunar.

Ea stă goală în dormitorul ei. Sâni îi sunt plini și tari. Iar acum, sare. Sare cu brațele întinse, ca un avion. Nu se rade la subsuoară. Și ce face? Sărituri în stea, cu brațele și picioarele depărtate. Șase șapte opt. Sfârcurile îi sunt mai închise la culoare decât pielea. M-a văzut în oglinda de pe perete. Ochii i-au fugit în stânga, și-a dus mâna la gură. Nu are pe nimeni care să-i spună să tragă jaluzelele.

ARTISTA

Julieta Gómez îmi explicase cum să ajung la atelierul ei. Era aproape de un părculeț din Carboneras, așa că m-a sfătuit să las mașina pe o stradă laterală și să merg pe jos de acolo. Acum conduceam mașina tot timpul. Era ușor, cu excepția scoaterii din viteză, dar nu asta era cea mai mare problemă a vieții mele. Principala mea temere era să nu fiu oprită de poliție și să nu am actele necesare. Asta era o altă similaritate pe care o împărtășeam cu mexicanii neplătiți pe care îi concediasă Pablo și cu imigranții care lucrau în cuptorul fermelor din deșert.

Ai permis de conducere?

Mda.

În stilul vechilor antropologi din colonii, i-aș fi strecurat acelui *guardia civil tráfico* treisprezece mărgele de sticlă și trei scoici de râu sidefate. Dacă asta n-ar fi fost suficient, i-aș fi dat un pachet cu cârlige de pescuit din Bolivia, iar dacă ar fi vrut mai mult, i-aș fi oferit două ouă de la găinile Señoarei Bedello ca să și le furișeze în buzunarul pantalonilor, lângă pistol. Nu știu ce-aș fi făcut. Am dat cu spatele într-un loc de parcare între o mașină și trei pubele și am dărâmat toate pubelele.

Douăsprezece școlărițe urmau o lecție de dans pe o scenă din lemn din parc înconjurată de lămâi ofiliți. Toate purtau rochii de flamenco viu colorate și pantofi de dans asortați, având părul strâns în cocuri severe. Încercau să nu zâmbească, dar unele dintre ele nu se puteau stăpâni. Aveau cam nouă ani. Vor obține ele permise de conducere, așa cum n-am obținut eu, și toate celelalte permise necesare pentru a funcționa pe Pământ? Vor vorbi oare fluent mai multe limbi străine, vor avea iubiți și, unele dintre ele, iubite, vor supraviețui cutremurelor, inundațiilor și secetelor unei clime în schimbare, vor pune o monedă în fanta căruciorului de la supermarket ca să caute pe rafturi roșii și dovlecei cultivați în cuptoarele fermelor de sclavi?

O tufă de bougainvillea purpurie creștea pe zidul clădirii industriale care s-a dovedit a fi atelierul Julietei Gómez. Era ultimul dintr-un șir de trei antrepozite mici la capătul unei alei pietruite. Am apăsat butonul soneriei de lângă numele ei.

A deschis ușa metalică și m-a condus într-o încăpere goală, care mirosea a culori de ulei și a terebentină. Azi purta blugi, un tricou și pantofi sport, dar ochii îi erau conturați cu o codiță perfectă la capăt, iar unghiile îi erau vopsite în roșu. Pardoseala era din ciment, pereții, din cărămidă netencuită și rezemate de ei erau șase picturi și câteva pânze goale. Exceptând o canapea, trei scaune din lemn și un frigider, mobilier nu exista și, în mod cert, nu exista nici unul dintre lucrurile pentru casă pe care le văzusem la tarabele din piață. Nici măcar o cursă pentru șoareci, molii, șobolani sau muște. Pe masă erau pahare, cești și două funduri de tăiat pâine. Rafturile erau înțesate cu cărți.

Julieta mi-a spus cum se pronunță numele ei.

– Hulieta.

Și mi-a explicat că numele întreg e Gómez Peña. Tatăl ei îi spune asistenta Rază-de-Soare fiindcă mama ei murise când ea era adolescentă și fiindcă nu zâmbea niciodată.

– Dar funcționează oarecum, îi înveselește pe pacienți.

Mi-a dat o bere din frigider și a luat alta pentru ea.

I-am spus că de multe ori am vrut să-mi schimb numele de familie fiindcă nimeni nu știe să-l pronunțe. Nu trece o zi în viața mea fără să mă întrebe cineva cum se rostesc literele de după „Papa” în „Papastergiadis”.

– Dar nu ți-ai schimbat numele, așa că poate ți se pare interesant, replică ea, după care duse berea la gură și luă o înghițitură îndelungă. Asta fac eu în timpul meu liber.

Adică bea în timpul ei liber?

S-a apropiat de perete și a întors una dintre pânze, dând la iveală o pictură. Era un portret al unei tinere într-o rochie spaniolă neagră, tradițională. Avea ochi rotunzi, proeminenți, frapanți. Ochi unsuroși ca ai unei muște, doar că mai mari, cât o monedă de doi euro. Ținea sub bărbie un evantai și semăna puțin cu Julieta.

– Asta sunt eu cu ochi de cameleon, spuse adevărata Julieta, râzând de îndelungata tăcere care îmi disimula oroarea. Nu te naști cameleon, ci devii unul.

M-am întrebat dacă nu cumva era beată.

– Deci, îți plac animalele?

Era o întrebare complet idioată, însă nu știam ce să zic despre ochii ei de coșmar.

– Da. Îmi place să trăiesc alături de animale. La fel și lui tata.

Mi-a povestit apoi că în copilărie avusese un cocker spaniel, dar că în regiunea asta a Spaniei, spanielii sunt deseori răpiți. Vecinii văzuseră o camionetă Toyota la primele ore ale dimineții, iar câinele dispăruse. Mama ei fusese ingineră. Proiectase un sistem de conducte care să transporte în deșert apa râurilor din zonele mai fertile ale Andaluziei. Murise într-un accident de elicopter în Sierra Nevada, iar tatăl ei fusese nevoit să-i identifice trupul în spitalul din Granada. Fusese a doua dispariție din viața Julietei, și uneori în visele ei lucrurile se încurcau, astfel că mama era cea răpită cu camioneta Toyota.

Am întrebat-o de unde învățase tehnicile de interviu pentru ceea ce numea ea istoricul medical al mamei.

– Oh, eu arhivez totul la clinică, fiindcă vorbesc bine engleza.

Și-a apăsât vârful pantofului sport în pardoseala din ciment de parcă ar fi stins un chiștoc de țigară. Când m-am uitat în jos, am văzut că strivise un gândac.

– Și de ce un istoric medical e numit fizioterapie?

O priveam mai cu luare-aminte acum, că văzusem autoportretul.

S-a așezat pe canapeaua mare din piele crăpată și și-a încrucișat picioarele, cu sticla de bere în mână.

– Te rog, stai jos.

Mi-a făcut semn spre unul dintre cele trei scaune din lemn de lângă masă.

Am tras unul mai aproape de canapea și m-am așezat. Atelierul era luminos și rece. Îmi plăcea să fiu acolo cu ea, să bem bere și să vorbim. Mă simțeam calmă așa cum nu mă mai simțisem de mult timp. Calmă ca o pasăre ce plutește liniștită pe mare, lăsându-se în voia valurilor și a curenților. Mă simțeam bine în pielea mea, ceea ce însemna pesemne că Julieta nu mă considera o ciudată și, prin urmare, nu

aveam motive să imit pe cineva mai puțin ciudat și că fusesem cruțată de a face chestia cu cameleonul.

Poate că și eu eram beată.

A mai luat o înghițitură de bere și m-a întrebat dacă îmi plăcea marca aceea. Ea prefera Estrella, dar asta era San Miguel.

Îmi plăcea.

– Fizioterapia are o pondere mare în ceea ce facem noi la clinică. Tata are strategiile și procedurile lui. În același timp, firește, a căutat indicii de diagnosticare în simptomele mamei tale. I-a măsurat activitatea electrică în creier și în mușchi, dar n-a constatat nimic îngrijorător. Nu crede că a trecut cu vederea vreo boală organică obscură sau vreo afecțiune vasculară.

– Da, am replicat, dar eu te întrebam despre istoricul medical.

– E preferabil, Sofia, să nu-i confunzi paralizia cu fragilitate fizică.

– De asta am venit aici, în Spania. Ca să aflăm dacă există o problemă fizică.

Deveneam mai îndrăzneată.

Ea a ridicat privirea spre mine și a zâmbit. Am zâmbit și eu.

Poate că ne imitam una alteia zâmbetul și făceam chestia cu cameleonul?

Numai că dinții ei erau orbitor de albi, în majoritate din porțelan. Erau perfecți. Nu știu de ce perfecțiunea e bizară, dar așa e. Uneori îmi pun întrebări despre fațetele din porțelan. Ce se întâmplă dacă la un moment dat cad și lasă la vedere dintele de dedesubt, pilit până când a devenit un ciot ascuțit, ca un colț de monstru?

Julieta și-a rezemat capul de spătarul canapelei și s-a uitat la pata neagră de pe vârful pantofului.

– Arhivarea este cea mai interesantă parte a slujbei mele. Nu am vrut să studiez științele, dar m-am supus tatei și am făcut un stagiu în Barcelona. Mă plictiseam acolo zi de zi. Voiau să mă specializez în hemoragii postoperatorii. Un dezastru!

– Dar de ce nu te-ai dus la școala de artă?

– Nu sunt talentată. Dar eu am sugerat ca această clinică să fie construită din marmură, pentru a celebra tenul deschis la culoare al răposatei mele mame.

Eram într-un fel gemene. Una din noi fără mamă, cealaltă fără tată.

Era incitant să vorbesc cu Julieta în atelierul ei. Mi-a spus că locuia altundeva, dar că recesiunea îi oferise prilejul de a cumpăra o parte din proprietatea aceasta, un fost depozit de conserve de sardine. Am început să-mi dau seama că era formidabilă. Când am văzut-o prima dată, era atât de aranjată și de elegantă, încât am avut dubii că era și eficientă. Dar cum voiam de fapt să arate o asistentă sau o fizioterapeută? Problemele pe care le avea cu tatăl ei erau liniștitoare, fiindcă și eu aveam probleme cu al meu, iar ea se arăta interesată de teza de doctorat pe care o scriam. M-am pomenit vorbindu-i despre temele acesteia, teme care au legătură cu memoria culturală. I-am spus că mă simțeam vinovată când lucrurile mergeau bine pentru mine, ca și cum lucrurile care mergeau bine pentru mine ar fi responsabile pentru lucrurile care mergeau prost pentru mama.

– Rose ar fi prima care să-ți spună că vinovăția e invalidantă.

Julieta mi-a arătat tavanul, unde un păianjen țesuse o pânză elaborată între grinzi și tocmai prinsese o viespe în capcana lui mătăsoasă.

Am sorbit din bere și i-am zis cât de greu îmi era să mă întorc la casa temporară de pe plaja din Spania ca să locuiesc împreună cu mama după ce îi fusese sistată medicația, dar că nu aveam unde altundeva să mă duc. Eu trăiesc întotdeauna în casa altcuiva.

Am vorbit mult timp.

Păianjenul nu s-a mișcat din locul lui pe pânză, și nici viespea.

Nu am nici un control asupra timpului.

Julieta Gómez era acum păstrătoarea de secrete, unele ale mele, dar majoritatea din copilăria mărturisită a mamei. Dacă oasele lui Rose constituiau un subiect medical, scheletele ascunse în dulap formau un alt fel de subiect. Tot ce se transmisese din generație în generație se afla în arhiva audio a Julietei. Am întrebat-o din nou de ce numea acest proces fizioterapie. Fiindcă amintirile mamei rezidă în oasele și în mușchii ei?

– Păi, Sofia, tu ești experta în domeniul ăsta, fiindcă tu scrii o teză despre memoria culturală.

Am vorbit mai bine de o oră și am început să mă întreb dacă nu exista cumva în atelier vreun dispozitiv de înregistrare. Eram reticentă în a dezvălui prea mult, însă Julieta dezvăluise ceva despre ea însăși, fiindcă în timpul conversației noastre dăduse gata alte două sticle de bere. Și totuși, începusem s-o percep ca pe un model în viață – doar că eu nu m-aș putea ridica la nivelul croielii hainelor ei, al pantofilor de designer sau al ingerării viguroase de bere și nici la cel al tehnicilor ei de intervievare. A rămas tăcută în continuare, dar nu era pasivă. Eu mă gândeam la lipsurile propriului meu stil de intervievare, când am auzit motorul unei motociclete ambalând afară, în fața atelierului. Existase un informator anume care devenise dezorientat când îl întrerupsesem. Vorbisem în timp ce vorbea el și până la urmă plecase pur și simplu. Acum cineva striga ceva prin fanta cutiei de scrisori din ușa Julietei. Ușa a fost deschisă, metalul scârțâind pe pardoseala de ciment, apoi închisă cu zgomot.

Matthew a intrat în atelier, ținând în mână o sticlă de vin. Când m-a văzut stând pe scaun, capul i-a zvâcnit de parcă cineva tocmai l-ar fi înțepat în obraz cu o furculiță. A încercat să afișeze o expresie neutră, așa cum neutră e și poziția schimbătorului de viteze care îmi face întotdeauna cele mai mari probleme. Nici lui nu i-a reușit foarte bine.

– Ah, bună, Sophie! m-a salutat. A aruncat o privire spre Julieta, care ședea pe canapea, apoi și-a înclinat capul într-o parte, astfel încât părul i-a căzut în ochi. Am trecut doar ca să-i las asistentei mamei tale o sticlă de vin din pivnița mea.

Julieta a deschis gura, arătându-și dinții orbitor de albi.

– Nu, Matthew, nu! Niciodată să nu intri pe ușa mea fără să bați înainte. E o sonerie cu numele meu alături, spuse ea, după care se întoarse spre mine: Matthew crede că poate veni aici în timp ce lucrez. Din cine știe ce motiv, își închipuie că poate să strige prin fanta cutiei de scrisori și să facă ce pofteste. Așa că acum trebuie să rămân singură cu el ca să-l învăț bunele maniere.

Atenția lui Matthew era acum ferm fixată pe gândacul strivit de pe pardoseală.

– E o problemă complicată. Julieta s-a ridicat și a arătat spre el cu unghiile ei roșii. Ei, ești pacientul meu sau ai trecut doar cu o sticlă de vin? Nu-i un lucru

chiar atât de ciudat să vrei să-ți seduci fizioterapeuta, dar să-ți scrii cu spray dorința pe peretele locului de muncă al tatălui ei așa cum își împroașcă un motan urina e sminteală curată.

M-am întrebat dacă folosise cuvântul „sminteală” în felul în care îl folosea Matthew mereu sau dacă vorbise serios. Păruse puțin luat de val în hamac, când își întinsese brațele în lături ca un mesia corporatist.

– Mda, bine! exclamă Matthew scuturându-și părul din ochi și ridicând degetul mare spre mine. Julieta mă crede motan. Mari iubitori de animale cei de la Clinica Gómez!

M-am înapoiat la mașină prin părculețul în care fetele își exersaseră pașii de flamenco. Grupa de dinainte fusese înlocuită de fete de liceu. M-am rezemat de unul dintre lămâi și le-am privit dansând. Erau cam șaisprezece și stăteau în șir în rochiile lor de culoarea focului. Când a început să se audă muzica, au rămas nemișcate, apoi, deodată, și-au arcuit spatele și și-au ridicat brațele. Era un dans al seducției și al durerii.

INGRID RĂZBOINICA

Am devenit amante. Ingrid e goală. Părul ei blond e greu. Fața îi e acoperită de un strat fin de transpirație. Două brățări de aur îi încercuiesc încheieturile. Palele ventilatorului se rotesc și zornăie deasupra capetelor noastre. Suntem la *cortigo*, în camera din spate – într-o casă de țară, cu grajduri, lângă stațiunea turistică San José, în inima unui parc natural, Cabo de Gata. Cele trei mașini de cusut indiene ale lui Ingrid sunt așezate pe o masă lungă, alături de sulurile de țesături și de hainele cărora le schimbă designul pentru Europa și Asia. O arcadă duce, aidoma unei colonade, spre cabina de duș. Ar trebui să fie un atelier, dar patul ocupă cea mai mare parte a spațiului. E lat, un pat pentru războinici. Așternuturile sunt dintr-un bumbac des și moale, iar ea îmi spune că nu sunt doar albe, sunt de un alb profund, fără urmă de galben în el, și că le-a adus în Spania de la Berlin.

Șemineul de piatră a fost curățat, dar un coș cu vreascuri e alături. O mică toporișcă stă în echilibru pe un buștean mare și uscat. Iarna, cineva va folosi toporișca pentru a sparge cercul timpului care spiralează prin el și va aprinde un foc, dar acum sunt patruzeci de grade afară.

Îmi place

- felul în care își scoate cureaua cu broderie deasă
- felul în care își iubește propriul corp
- cel în care picioarele ei goale sunt acoperite de praf roșu
- piatra din buricul ei, care e ca un lac și felul în care capul meu se odihnește lângă ea, felul în care prezentul e mai misterios decât trecutul, felul în care își schimbă ea poziția, ca o frunză răsucită în vânt.

De la fereastra fără perdele văd un cactus înalt, cu cele șase brațe verzi pline de fructe cu țepi. Îmi amintește de momentul în care stăteam pe o scară fluturând din mână către cineva care nu era acolo, dar amintirea mi se disipează fiindcă sunt în drum spre altundeva, spre o altă țară poate, condusă de Ingrid, al cărei trup e lung și tare ca un *Autobahn*⁵.

Îmi place

– forța ei

– felul în care iubește corpul meu

– vinul pe care l-a furat din pivnița sofisticată a iubitului ei

– felul în care forța ei mă sperie, dar eu sunt speriată oricum

– pâinea cu smochine de pe masa de lângă pat

– felul în care îmi rostește numele în engleză

Curbele trupului ei sunt feminine, dar uneori, când vorbește, aduce cu Matthew. Spune lucruri ca „mărimea încăperii ăsteia e smintită“, „buștenii sunt de cedru, așa-i că miros nebunește?“, iar pe urmă folosește o expresie neobișnuită, „răsturnare de situație“.

Am întrebat-o la ce se referise, și când mi-a spus, m-am simțit ciudată, fiindcă e o sintagmă de război. Era ca și când ar fi dus o bătălie, dar apăruse o digresiune, ceva ce depășea misiunea inițială. M-am gândit iar la Margaret Mead, la soții ei și la restul, și mi-am amintit că restul era iubita ei, antropolog și ea. La asta trebuie să mă fi gândit când am scris citatul acela pe perete.

Nu e nevoie să mă duc în Samoa sau în Tahiti, ca Margaret Mead, ca să studiez sexualitatea umană. Singura persoană pe care am cunoscut-o din pruncie până la maturitate sunt eu însămi, dar propria-mi sexualitate este o enigmă pentru mine. Trupul lui Ingrid e un bec gol. Își pune mâna pe gura mea, dar și gura ei e deschisă. I-am văzut fața înainte de a o întâlni, o dată la Hotel Lorca și pe urmă într-o oglindă, când ziua se târa, iar acum ea își ridică spatele și ne schimbăm poziția.

Întâlnirea cu Ingrid e o misiune care a fost programată fără ca vreuna dintre noi s-o consemneze în scris. Dar era acolo oricum, ca o vânătaie înainte să cazi.

După o vreme ne-am dus la duș. Cabina era îmbrăcată de sus până jos în pătrate din piatră în culoarea cremenei. Apa cădea ca o furtună tropicală, numai că era rece ca gheața și tremuram când ne cădea pe sâni.

Când am ieșit de la duș, am știut amândouă că ceva era în neregulă. Era un sentiment de pericol. Invizibil, dar prezent. Silențios, dar ne-a ridicat părul de pe

brațe. Apoi l-am văzut furișându-se din coșul cu vreascuri de lângă șemineu. Era albastru, ca o lovitură de fulger, și se târa pe podeaua din piatră spre celălalt capăt al încăperii, aproape de fereastră.

– Un șarpe.

Vocea lui Ingrid era calmă, dar ușor mai ridicată decât de obicei. Avea un prosop alb înfășurat pe trup, iar părul ud îi picura. A repetat, în spaniolă:

– *Serpiente.*

S-a dus spre toporișca așezată pe buștean. Șarpele stătea nemișcat lângă marginea peretelui. A pășit spre el încet, ținând toporișca de parcă ar fi fost o crosă de golf, lăsând o dâră de urme umede pe podeaua din piatră. A ridicat toporișca câțiva centimetri și a lovit cu putere capul șarpelui. Trupul retezat s-a încolăcit și apoi a continuat să se zvârcolească în două părți.

Tremuram, dar știam că nu trebuie să țip sau să-i arăt lui Ingrid că mi-era frică. S-a folosit de toporișcă pentru a întoarce șarpele. Burta lui era albă. Încă se mai încolăcea. Ea s-a întors spre mine cu toporișca în mână, cu prosopul drapându-i trupul ca o togă, cu brațele musculoase și suple de la cursurile de box, și a spus în germană:

– *Eine Schlange.*

I-am zis să plece de lângă el, dar ea voia să mă apropie eu. Degetele ei, care puteau mânui chiar și cel mai delicat ac, erau încă strânse pe toporișcă și eu eram speriată, dar speriată fusesem din prima zi în care o cunoscusem. Nu eram sigură că șarpele murise, deși zăcea pe podea retezat în două. M-am dus spre sticla de vin a lui Matthew și am băut din ea, cu buzele purpurii acum, cu limba uscată. Era ca și cum aș fi băut frunze de dafin și prune strivite, și m-am dus la ea și am sărutat-o. În timp ce brațul meu stâng i-a cuprins talia, mâna dreaptă i-a desprins toporișca dintre degete.

Ne-am îmbrăcat ca și când n-ar fi existat un șarpe mort în cameră, ne-am pus rochiile și inelele, ne-am potrivit cerceii, ne-am pieptănat și am ieșit lăsând în urmă încăperea, așternuturile ei moi și albe cu sutele lor de fire, mașinile de cusut și țesăturile, pereții groși și grinzile din lemn, pâinea cu smochine, sticla cu vin

aromat și șarpele albastru zăcând în două bucăți, urmele noastre de pași umede pe pardoseala din piatră și dușul picurând încă.

În timp ce ne îndreptam spre mașină, am văzut un bărbat în pantaloni de călărie bej strâmți, cu spatele rezemat de ușă. Era scund și oacheș. Ingrid mi-a spus că era profesorul de echitație, Leonardo, cel de la care închiriasse ea această *cortigo*. Omul fuma o țigară și se uita la ea, dar pe urmă și-a mutat privirea către mine.

Mi-am dat părul la o parte din ochi. L-am simțit pe Leonardo strecurând ceva în căutătura aceea, ca o tranzacție clandestină cu droguri într-o crâșmă în care cineva îi strecoară cuiva un teanc de bancnote slinoase. Mă amenința.

Îmi spunea că nu are o părere bună despre ceea ce vedea, că eram cineva care trebuia redus în dimensiuni, până la o micime pe care o putea înspăimânta cu ochii lui, care erau avatarurile minții lui.

Mă făcea mai slabă.

Trebuia să-i dobor căutătura, care era mintea lui, să-i retez capul cu privirea mea, așa cum retezase Ingrid, literalmente, capul șarpelui, așa că am ripostat și mi-am înfipt privirea în ochii lui.

A încremenit cu țigara suspendată în aer între degetul mare și arătător.

Deodată, Ingrid s-a repezit la el și l-a sărutat pe gură. Asta a părut să-l trezească. A bătut palma cu ea, *tros*, palmă pe palmă, când Ingrid s-a aplecat athletic spre el, cu mâna lui încă într-a ei fiindcă nu-și dăduseră drumul când bătuseră palma.

Era ca și când ea s-ar fi dedat la un soi de trădare – da, poate că sunt cu ea, dar nu sunt ca ea, sunt cu tine.

Au început să discute în spaniolă, în vreme ce caii băteau din copite în grajdurile alăturate.

Nu știu sigur ce anume vrea Ingrid de la mine. Nu am o viață de invidiat. Nici chiar eu nu o doresc. Și totuși, deși sunt îngenuncheată în lipsa oricărei străluciri (mama bolnavă, serviciul fără viitor), ea mă dorește și-mi vrea atenția.

Ingrid îi povestea lui Leonardo despre despărțirea de șarpe. El îi apăsă bicepsul drept cu unghiile lui roase, ca pentru a-i spune: „Măi, dar ce puternică ești, să te descurci de una singură cu un șarpe!”

Cizmele maro de călărie îi veneau până la genunchi.

Ingrid părea în extaz.

– Leonardo zice că o să-mi dea mie cizmele lui.

– Da, spuse el. Vei avea nevoie de cizmele astea ca să călărești cel mai bun andaluzian al meu. Îl cheamă Rey, fiindcă e regele cailor și are o coamă splendidă, ca tine.

Ingrid râse, împletindu-și părul cu degetele și aplecându-se spre el. M-am întors spre Leonardo și când am vorbit, vocea mi-era calmă:

– Va călări andaluzianul cu un arc și o săgeată în mână.

Ingrid își lovi vârfurile părului cu dosul palmei.

– Oh, serios, Zoffie? Și în cine o să trag?

– În mine o să tragi. Vei ținti săgeata dorinței tale în inima mea. De fapt, asta s-a întâmplat deja.

Păru uimită preț de o clipă, după care îmi puse palmele peste gură.

– Zoffie e pe jumătate grecoaică, îl înștiință pe Leonardo, ca și când asta ar fi explicat totul.

Leonardo îi dădu un ghiont ușor, prietenesc. Va aduce cândva cizmele și-i va arăta cum să le lustruiască.

– *Gracias*, Leonardo. A făcut ochii mari și s-a îmbujorat. Zoffie o să mă conducă acasă. Învăță să șofeze.

În Germania, un drum expres, de mare viteză

ȘCHIOAPĂ

N-am mai dormit de trei nopți. Căldura. Țânțarii. Meduzele din marea uleioasă. Munții golași. Ciobănescul german pe care l-am eliberat și care se poate să se fi înecat. Ciocănitul continuu în ușa casei de pe plajă. Am încuiat-o acum și nu am răspuns, cu excepția zilei de ieri, când a fost Juan. Era ziua lui liberă și s-a oferit să mă ducă la Cala San Pedro cu motoreta lui. E singura plajă cu un izvor de apă dulce. A zis că putem merge cu motoreta jumătate din drum și că prietenul lui ne va duce acolo cu barca. Eu i-am spus că mama era într-o dispoziție melancolică. Eu sunt picioarele ei, iar ea e șchioapă. Nu știu ce să mă fac cu mine însămi. Am început iar să șchiopătez. Am pierdut cheile mașinii și nu-mi găsesc peria de păr.

Incidentul cu șarpele și apoi felul în care m-a subminat Leonardo se tot ciocneau cu celelalte gânduri ale mele.

Eram speriată când am luat toporișca din mâna lui Ingrid. Dar nu atât de speriată încât să nu vreau să știu ce avea să se întâmple în continuare.

Leonardo a devenit noul ei scut.

Mama îmi vorbea, dar eu nu ascultam, iar ea și-a dat seama, fiindcă a ridicat glasul.

– Bănuiesc că ai avut o altă zi plăcută la soare.

I-am spus că nu făcusem nimic, absolut nimic.

– Ce minunat e să nu faci nimic! Nimicul e un privilegiu deosebit. Eu am fost lipsită de medicația mea și aștept să se întâmple ceva.

S-a uitat la ceasul de gangster pe care-l avea la încheietura mâinii. Încă ticăia. Arăta ora exactă. Ea aștepta ceva în timp ce ceasul îi ticăia. Era greu să renunțe la toate medicamentele. Așteptarea noii dureri era marea aventură a vieții ei. Și în timp ce aștepta, rupea bucățele de pâine albă și moale, făcea biluțe din ele și le suga ore în șir. Cocoloașele de pâine semănau cu niște pastile și îi aduceau o anume alinare. Aștepta. Aștepta zi de zi ceva ce se putea să nu apară. Mi-a venit în minte o poezie pe care o învățasem în gimnaziu:

*Când eu pe scară am urcat
De-un om ce nu era acolo am dat.
Nici azi acolo nu era,
Să nu mai vină, ah, ce-aș vrea!*

– Indiferent ce aștepți, s-ar putea să nu vină, am spus. Nu era acolo ieri și nu e azi aici.

Am întrebat-o dacă ar vrea să mănânce și ceva mai consistent decât pâinea.

– Nu. Mănânc doar fiindcă nu pot să iau medicamente pe stomacul gol.

Am cugetat la asta și apoi m-am întors cu spatele la ea și m-am uitat la ecranul spart al laptopului.

– Cred că te plictisesc, Sofia. Ei bine, și eu sunt plictisită. Cum mă vei distra în seara asta?

– Nu. Tu să mă distrezi pe mine.

Deveneam mai îndrăzneată.

A făcut o grimasă cu buzele astfel încât să pară și mai severă decât de obicei.

– Îți închipui că o persoană suferindă și lipsită de ajutor e un soi de clown?

– Nu, nu-mi închipui.

Constelațiile screen saverului pluteau în fața ochilor mei – forme nedefinite, încețoșate. Una dintre ele semăna cu un vițel. Unde va găsi el iarbă în galaxia asta? Va trebui să mănânce stele.

Rose m-a înghiontit în umăr.

– I-am spus doctorului că am o boală degenerativă cronică. Mi-a mărturisit că știe foarte puține despre durerea cronică. Zice că asta i-ar putea mira pe pacienții moderni, iar pe mine mă miră, fiindcă îl plătim ca să facă ce? A spus că durerea mea nu și-a dezvăluit încă secretele. Tot ce știu eu este că durerea mea crește în fiecare zi.

– Te dor picioarele?

– Nu, sunt amorțite.

– Și atunci ce durere crește în fiecare zi?

A închis ochii. A deschis ochii.

– Ai putea să mă ajuți. Ai putea să te duci la farmacie să-mi cumperi analgezice, Sofia. Aici, în Spania, nu e nevoie de rețetă.

Când am refuzat, mi-a spus că deveneam rotofeie. A cerut o ceașcă de ceai, de ceai Yorkshire. Îi era dor de dealurile Wolds, pe care nu le mai văzuse de douăzeci de ani. I-am adus ceaiul într-o cană pe care scria „ELVIS TRĂIEȘTE“. Mi-a luat-o din mână cu un aer ofensat, de parcă îi dădusem ceva ce nu ceruse și o forțam să bea. Oare „ELVIS TRĂIEȘTE“ era ceea ce o determina să facă gestul acela din buze? Ar înveseli-o dacă i-aș aminti că de fapt Elvis era mort? Nemulțumire. Mâhnire. Jale. Trăia mai mult sau mai puțin într-o clădire numită Culmile Nemulțumirii. Oare aici va trebui să trăiesc și eu? Oare? Înaintase oare Rose o cerere cu numele meu pe ea pentru un apartament în Culmile Nemulțumirii? Dacă nu-mi pot permite să trăiesc altundeva? Trebuie să-mi scot numele de pe lista de așteptare, de pe șirul acela lung de fiice oropsite care coboară până la începuturile timpului.

Rose ședea în scaunul ei. Priveliștea ei din spate era cumplită. Era vulnerabilă. Oamenii arată mai mult așa cum sunt atunci când îi vezi din spate. Părul îi era prins sus și-i vedeam gâtul. Părul i se rărea. Avea câteva bucle pe ceafă, însă cardiganul pe care și-l înfășurase bine pe umeri în căldura deșertului a fost cel care m-a făcut să mă gândesc că moștenise acest ritual de la mama ei și-l exportase în Almería. Era înduioșător acel cardigan. Dragostea mea pentru mama este ca un topor. Taie foarte adânc.

– Te simți bine?

Atât cât îmi pot aminti, eu îi puneam ei întrebarea asta. Dacă n-o întrebam cu glas tare, întrebam în gând: se simte mama bine, e bine? Tonul lui Rose a fost acid, poate puțin uimit, și mi-a trecut prin minte că poate nu m-a întrebat fiindcă nu a vrut să audă răspunsul. Întrebările și răspunsurile formează un cod complex, la fel ca structurile de rudenie.

T = Tată. M = Mamă. AS = Același sex. SO = Sex opus. Eu nu am F (frați sau surori), nici C (copii) și nici S (soț), așa cum nu am nici naș (pe care îl clasificăm ca o rudă fictivă, fiindcă nașii își pot asuma responsabilități și îndatoriri).

Nu sunt bine. Nu sunt bine deloc și n-am mai fost de o vreme.

Nu i-am spus cât de descurajată mă simțeam, că mă rușinam fiindcă nu eram mai rezistentă, și toate celelalte, printre care și faptul că voiam o viață mai plină, dar că până acum nu fusesem suficient de îndrăzneță încât să încerc să revendic lucrurile care voiam să se întâmple și că mă temeam că mi-era scris în stele să sfârșesc prin a avea o viață redusă, ca a ei, motiv pentru care căutam răspunsul la conversația pe care picioarele ei infirme o duceau cu lumea, dar că mă temeam și că ar putea fi ceva în neregulă cu coloana ei vertebrală ori că ar avea o boală gravă. În sudul Spaniei, în seara aceea, aveam în minte cuvântul „grav“. Era șapte, adică ora amurgului, finalul unei zile însoțite lungi și începutul unei serii timpurii, și cu privirea ferm fixată pe cosmologia fisurată de stele singuratice fărâmițate și nori lăptoși, am auzit un fel de lamentație scăpându-mi de pe buze, despre rătăcirea drumului meu, o chestie despre o navă spațială pierdută și o cască pusă pe cap și că ceva era greșit și că pierdusem contactul cu Pământul, dar că nimeni nu mă putea auzi.

O vedeam pe Rose mișcându-și picioarele, glezna ei stângă răsucindu-i-se în papuc, și nu eram pe deplin sigură cui îi cântam, dacă o făceam pentru M sau pentru T, pentru S sau F sau nașul fictiv ori chiar pentru Ingrid Bauer. Simțeam mirosul calamarilor fripți la cafeneaua din piațetă, dar îmi era dor de Anglia, de pâine prăjită, de ceai cu lapte și nori de ploaie. Mi-am auzit vocea și era foarte londoneză, fiindcă acolo mă născusem, apoi am ieșit din cameră. Mama m-a strigat, mi-a strigat numele iar și iar – „Sofia Sofia Sofia“ –, după care a țipat, dar nu a fost un țipăt mânios, și cred că am vrut ca mama mea fantomatică să răsară dintre stelele sparte made în China și să spună „mâine e o altă zi, vei ateriza în siguranță, așa va fi, așa va fi“.

M-am dus în bucătărie și pe masă era vasul grecesc antic contrafăcut, cu friza de slave ducând pe cap amfore cu apă. L-am înșfăcat și l-am azvârlit pe podea. În timp ce se spărgea și se făcea țândări, veninul urzicăturilor de meduză mi-a dat senzația că plutesc în cel mai straniu mod.

Când am ridicat privirea, mama stătea în picioare – chiar stătea în picioare – în bucătărie, printre cioburile Greciei antice false. Era înaltă. Un cardigan îi era lejer așezat pe umeri. Muncise toată viața și avea permis de conducere, dar în Grecia antică n-ar fi fost nici cetățean, nici străin. Nu ar fi avut nici un drept în ruinele acelea care fuseseră odinioară o întreagă civilizație ce o considerase un vas bun de impregnat. Eu eram fiica ei care aruncase vasul pe podea și-l spărsese. Mama încercase să țină frâiele o vreme. Învățase singură cum să facă telemea de capră pentru tatăl pe care îmi amintesc că mi-l amintesc, încălzind laptele, adăugând iaurtul, amestecând cheagul, separând zerul, făcând ceva cu un tifon și o saramură, murând brânza în vase. Punea ierburi pe carnea de miel pe care o frigea pentru el, ierburi de care nu auzise niciodată în Warton, Yorkshire, dar când el a plecat, n-a putut achita facturile cu ierburile și brânza pe care mi le amintesc, chiar mi le amintesc, a trebuit să iasă din bucătărie și să facă altceva, îmi amintesc că a stins aragazul, și-a pus haina, a deschis ușa de la intrare și pe preș era un lup care ne aștepta, dar ea l-a gonit și și-a găsit o slujbă și buzele ei nu erau țuguiate, genele nu-i erau curbate când ședea la bibliotecă zi de zi indexând cărți, dar părul îi era întotdeauna perfect și era prins cu o singură agrafă.

– Sofia, ce-ai pățit?

Am început să-i spun, dar un animator pentru copii aprindea artificii în piațetă. Îi auzeam pe copii râzând și am știut că animatorul era pe un monociclu, scoțând flăcări pe gură. M-am uitat la cioburile vazei grecești false și le-am considerat un semn că trebuia să mă duc la tata, în Atena.

NIMIC DE DECLARAT

Tata mă aștepta la Aeroportul Internațional din Atena, însă nu era singur. Eu eram singură cu valiza mea, iar el, însoțit de noua lui soție, care o ținea în brațe pe noua lor fetiță. I-am făcut semn cu mâna și sunetul dintre noi era scârțâitul roțițelor valizei mele pe pardoseala din marmură. Nu ne mai văzuserăm de unsprezece ani, dar ne-am recunoscut fără nici o ezitare. În timp ce eu mă apropiam, el a venit spre mine și mi-a luat valiza, apoi m-a sărutat pe obraz și mi-a zis „Bun venit!“ Era bronzat și relaxat. Părul lui era chiar mai negru, deși eu mi-l aminteam argintiu, și purta o cămașă albastră călcată cu grijă, cu marginile bine presate la coate și la guler.

– Bună, Christos!

– Spune-mi *Papa*!

Nu sunt sigură că pot, dar dacă o să scriu cuvântul, o să văd cum arată.

În timp ce ne îndreptam spre noua lui familie, *Papa* m-a întrebat cum a fost zborul. Reușisem să dorm puțin? Serviseră o gustare? Am avut un loc la geam? Toaleta era curată? O clipă mai târziu stăteam lângă soția și fiica lui mai mică.

– Ea e Alexandra, iar aceasta e sora ta, Evangeline. Numele ei înseamnă „mesager“, adică un fel de înger.

Alexandra avea părul negru scurt și drept și purta ochelari. Era destul de banală, dar tânără, iar bluza albastră din denim (marca Levi Strauss) era umedă de la laptele sânilor. Era pământie la față și părea obosită. Un aparat dentar din metal era prins pe dinții ei din față. S-a uitat la mine din spatele lentilelor ochelarilor și avea un aer deschis și prietenos, puțin reținut, dar primitiv. Mi-am întors privirea spre Evangeline, care și ea avea părul negru, foarte bogat. Sora mea a deschis ochii. Erau căprui și strălucitori ca apa de ploaie care scânteiază pe un acoperiș.

Când tata și noua lui soție au privit spre Evangeline, am văzut dragoste adevărată în ochii lor, acel fel de dragoste nudă și fără rușine.

Erau o familie. Păreau atât de potriviți pe cât pot fi un bărbat de 69 de ani și o femeie de 29. În general păreau nepotriviți, ca un tată, o fiică și o nepoată, dar cu toată nepotrivirea, afecțiunea dintre ei era potrivită. Tata, Christos Papastergiadis, avea în îngrijire două noi femei. Își construisese o altă viață, iar eu eram parte din vechea lui viață, care îl făcuse nefericit. Ca să-mi fac curaj, îmi prinsesem părul sus cu trei agrafe stacojii cu flori, de flamenco, pe care le cumpărasem din Spania.

El mi-a spus că o să aducă mașina, iar noi să-l așteptăm afară, la punctul de îmbarcare, și apoi mi-a dat unele informații. Se pare că exista un autobuz – numărul X95 –, parcat chiar la ieșirea din aeroport. Costă cinci euro și ar trebui să știu, pentru data următoare când voi mai veni în Atena, că mă duce până în Piața Syntagma, în centru. *Papa* a zornăit cheile mașinii deasupra lui Evangeline, ca un bunic bonom, după care a ieșit pe o ușă din sticlă.

Am întrebat-o pe Alexandra dacă vrea o cafea frappé, fiindcă mă pregăteam să cumpăr una de la un chioșc. Ea a zis că nu, cafeina ar pătrunde în laptele ei și Evangeline ar deveni prea agitată. A zâmbit, iar aparatul dentar a făcut-o să pară mult mai tânără decât mine. M-am întrebat dacă născuse cu aparatul în gură, însă ea a vrut să știe cu ce mă ocupam și i-am spus (bând cu paiul din frappuccino) că încă nu mă dumiriseram ce să fac cu diploma mea în antropologie.

– Păi, ar trebui să te duci să vezi Parthenonul. Știi că e cea mai importantă construcție care a supraviețuit din Grecia clasică?

„Știu, da.“

M-a întrebat din nou, fiindcă răspunsesem doar în gând, nu rostisem cuvintele cu glas tare.

– Parthenonul, a repetat ea.

– Am auzit de el, da.

– Parthenonul, a spus încă o dată.

– E un templu, am zis.

Alexandra purta papuci din fetru gri cu norișori albi din fetru pufos lipiți în față. Norișorii aveau doi ochi rotunzi care se roteau când își mișca picioarele. Oare norii au ochi? Uneori, cei de furtună sunt reprezentați ca o față cu obraji umflați,

pentru a sugera vântul, dar de obicei nu au ochi care se rotesc. Dar asta-i fiindcă nu erau norișori. Erau miei.

Alexandra m-a văzut uitându-mă la picioarele ei și a început să râdă.

– Sunt comozi. Am dat pe ei puțin sub șaptezeci de euro. De fapt, sunt papuci de interior, dar au tălpi groase, din cauciuc, așa că pot să-i port afară.

Noua mireasă-copil a tatălui meu purta aparat dentar și papuci-animal. Privirea mea a început să colinde în jurul ei, pentru eventualitatea că aș fi descoperit cercei cu buburuze sau un inel cu o față zâmbitoare, însă n-am văzut decât două alunițe mici pe ceafă și una deasupra buzei. Mi-am dat seama că mama era sofisticată. La pândă în spatele paravanului bolii ei, se afla o femeie strălucitoare, care știa cum să se îmbrace.

Mașina a sosit. Alexandra și Evangeline au fost ajutate de *Papa* să urce pe bancheta din spate. Am rostit „*Papa*” cu glas tare și în gând de câteva ori, și mi-a plăcut cum sună. A durat ceva până să aranjeze centura de siguranță peste mijlocul Alexandrei, care ținea copilul în brațe. A despăturit apoi un cearșaf mic alb, pe care l-a întins peste genunchii ei și i-a spus în engleză să încerce să ațipească puțin. Mie mi-a făcut semn să mă așez pe scaunul din față. Valiza mea era în portbagaj, iar tata ne-a condus pe autostradă spre Atena, uitându-se tot timpul în oglindă ca să verifice binele familiei lui, zâmbindu-i Alexandrei pentru a-i confirma că el era acolo, și nu în altă parte.

– Unde locuiești acum, Sofia?

I-am spus că dormeam în depozitul de la Coffee House în timpul săptămânii și la Rose în weekend.

– Te odihnești bine în Spania? Moțai vreun pic după-amiaza?

Folosea des cuvinte ca „ațipi”, „moțai”, „odihni”. I-am explicat că nu dorm mult. În majoritatea nopților stau trează, gândindu-mă la doctoratul neterminat, și mai erau și alte îndatoriri, majoritatea legate de mama, care era bolnavă. I-am spus că acum puteam șofa. El m-a felicitat, iar eu i-am explicat apoi că nu am permis de conducere, dar că asta va fi primul lucru pe care-l voi face când mă voi întoarce în Londra. Când a auzit-o pe Evangeline tușind, i-a spus Alexandrei ceva în greacă,

ea i-a răspuns tot în greacă, iar eu n-am înțeles nici o vorbă. *Papa* mi-a explicat că era o lipsă de medicamente din cauza „crizei” și că își făceau griji pentru sănătatea Evangelinei. După o vreme, Alexandra m-a întrebat de ce nu vorbesc greaca. Tata a răspuns în locul meu, în engleză.

– Păi, Sofia nu are talent la limbi străine. Și nu s-a dus la școala greacă miercurea și sâmbăta, fiindcă mama ei a considerat că are deja farfuria destul de plină cu școala engleză.

De fapt, nu avusesem nimic în farfurie la școala engleză. Aveam supă la termos și uneori era o supă grecească, de linte.

– Alexandra vorbește italiana fluent. De fapt, e mai mult italiancă decât grecoaică.

Tata a apăsât de două ori pe claxon.

Am auzit un glas ascuțit, copilăresc, șoptind „Si, parlo italiano”, și am tresărit, ceea ce l-a făcut pe tata să tragă necontrolat de volan.

Când m-am întors să mă uit la Alexandra, ea chicotea, cu palma la gură.

– Deci, te-ai născut în Italia?

Nu știu de ce am avut un ton atât de iritat. Poate că-mi perforase statutul de unic outsider în mașina familiei, care mirosea a vomă și a lapte.

– Nu știu sigur.

A clătinat din cap, de parcă ar fi fost un mister.

„Identitatea e întotdeauna dificil de garantat.”

Mi-am desfăcut florile din păr și mi-am lăsat încâlceala de bucle să-mi cadă pe umeri. Buzele îmi erau crăpate încă. La fel ca economia Europei. La fel ca instituțiile financiare de pretutindeni.

În seara aceea l-am auzit pe *Papa* cântându-i lui Evangeline în greacă, după ce a pus-o în pat. Sora mea va avea talent la limba tatălui ei. Va învăța alfabetul cu cele douăzeci și patru de litere ale sale în forma lor antică și în cea modernă, de la alfa la omega.

Α	Β	Γ Gamma	Δ	Ε	Ζ
Alpha (alfa)	Beta (beta)	(gama)	Delta (delta)	Epsilon (epsilon)	Zeta (zeta)
Η	Θ	Ι	Κ	Λ	Μ
Eta (eta)	Theta (teta)	Iota (iota)	Kappa (capa)	Lambda (lambda)	Mu (miu)
Ν	Ξ	Ο	Π	Ρ	Σ
Nu (niu)	Xi (zi)	Omicron (omicron)	Pi (pi)	Rho (ro)	Sigma (sigma)
Τ	Υ	Φ	Χ	Ψ	Ω
Tau (tau)	Upsilon (upsilon)	Phi (fi)	Chi (hi)	Psi (psi)	Omega (omega)

Cea mai adevărată iubire va fi limba ei maternă. Va învăța de la o vârstă fragedă să spună „*Papa*” și s-o facă în mod serios. Eu am un talent deosebit pentru limbajul simptomelor și al efectelor secundare, fiindcă asta e limba în care vorbește mama. Poate că e chiar limba ei.

Pereții apartamentului lor din cartierul plin de verdeață Kolonaki sunt acoperiți în întregime cu postere înrămate cu rățoiul Donald. În afara apartamentului, zidurile sunt mângălite cu graffiti cu „OXI OXI OXI”. Alexandra mi-a explicat că în grecește „oxi” înseamnă „nu”. Am spus da, știu că *oxi* înseamnă nu, dar ce-i cu atâția rățoi? Se pare că fuseseră printați pe plăci de placaj, care sosiseră prin poștă echipate cu agățători pentru a fi ușor de atârnat pe perete. Mi-a zis că o înveseleau, pentru că în copilărie nu văzuse niciodată desene animate. A arătat spre Donald în costum de marinar, Donald în costum de Superman, Donald fugind de un crocodil, Donald cu o pălărie mov de vrăjitor, Donald sărind prin cerc în arena de circ.

Alexandra a surâs.

– E un copil. Îi place să aibă aventuri.

E oare rățoiul Donald un copil, un adolescent cu hormonii vraiste sau un adult imatur? Ori e toate astea la un loc, așa cum probabil sunt și eu? Plânge el vreodată? Ce efect are ploaia asupra dispoziției lui? Când spune el nu și când spune da?

Mama are șapte reproduceri după Lawrence Lowry pe pereții casei. Îi plac scenele vieții cotidiene cu ploaia din nord-vestul industrializat al Angliei. Mama lui Lowry fusese și ea bolnavă și deprimată, iar el o îngrijise și pictase noaptea, când ea dormea. Noi două nu vorbim niciodată despre partea asta a vieții lui.

Alexandra îi cere tatei să așeze masa pentru cină în timp ce ea mă conduce în dormitorul pentru oaspeți.

– Nu folosi cele mai bune farfurii, îi spune ea, însă el știe asta deja.

Dacă mama mea și a lui Lowry ar fi farfurii – nu cele mai bune, dar nici cele mai proaste –, ar avea pe dos imprimat numele locului în care au fost fabricate: „Made in Suferință“.

Farfuriile vor fi expuse pe un raft ca bunuri de familie, care vor fi moștenite de copiii lor fără noroc.

Surioara mea, Evangeline. Ea ce va moșteni?

O firmă de transport.

– Sofia, îmi spune tata, ți-am pus agrafele cu flori pe masa din camera ta. Alexandra îți va arăta unde e.

Dormitorul pentru oaspeți nu are ferestre. E sufocant. Patul e unul de campanie, din pânză tare de cort. E mai degrabă o cameră de depozitare decât un dormitor, exact ca încăperea mea de la Coffee House. Alexandra închide ușa cu o concentrare intensă, ca să n-o trezească pe Evangeline, scoțând sunete de *șșșt șșșt* până când în final, când i-a cucerit și ultimul scârțâit, s-a depărtat pe coridor mergând pe vârfuri în papucii mici. M-am așezat pe pat. Au trecut douăsprezece secunde. Am schimbat poziția pernei și patul s-a prăbușit la podea, dărâmând mica noptieră cu agrafele mele cu flori stacojii puse frumos pe ea. Evangeline s-a trezit și a început să plângă. Am rămas pe podea, cu noptiera apăsându-mi pe

piept, și am făcut bicicleta cu picioarele, ca să le întind după călătoria cu avionul. Ușa s-a deschis și a intrat tata.

– Nu, *Papa*, i-am spus. Nu. Nu intra în camera mea fără să bați mai întâi la ușă.

– Te-ai lovit, Sofia?

Zac în tăcere între piesele de mobilier stricate și continui să dau din picioare.

Masa era așezată cu trei dintre farfuriile lor nu cele mai bune și cu o carafă de apă. Tata a rostit o rugăciune care începea cu: „Mânca-vor săracii și se vor sătura“, după care a intonat restul în greacă. Pe urmă, a așteptat în liniște să-i pună Alexandra paste în farfurie. Ea mi-a explicat că era un preparat regional din Italia, cu anșoa și stafide. Îl gătise ea însăși, fiindcă îi plăceau gusturile dulce și sărat în același preparat. Tata n-a mai rostit nici un cuvânt după ce a încheiat rugăciunea, așa că a trebuit să vorbească ea pentru el. M-a întrebat unde stăteam în Spania, dacă văzusem o coridă și dacă îmi plăcea mâncarea spaniolă, apoi s-a interesat de vreme, dar nimeni n-a pomenit despre tulburările din Atena și nimeni n-a întrebat despre mama. Dacă Rose ar fi elefantul din încăpere, îmi dau seama că rățoiul Donald nu are de gând s-o gonească. Ar putea călări pe spinarea ei sau ar putea arunca în ea cu o piatră folosindu-și praștia, însă ea e o fiară prea mare pentru ca el s-o poată alunga cu picioarele lui portocalii, palmate.

Tata a vorbit pe neașteptate:

– Mi-am mărturisit rușinea în fața Domnului, iar el mi s-a arătat în toată îndurarea lui.

Se uita în farfurie, dar cred că mi se adresa mie.

SUBIECTUL

Lucrurile s-au înrăutățit. Am aflat că Alexandra e economistă „mainstream“. Țsta e un lucru util, fiindcă venisem la Atena ca să recuperez o datorie pe care tata o are față de mine fiindcă n-a fost niciodată prin preajmă. Poate că, în mintea lui, s-a absolvit de vină dirijându-și toate energiile paterne târzii către sora mea, Evangeline.

Înțelege, cred, că sunt creditorul lui derutat și ponosit. Ar trebui să mă aranjez, să-mi încheștez maxilarul, să-mi pun un sacou și o fustă și să-l conduc într-o cameră îmbâcsită cu lumini stroboscopice și cu un traducător, ca să ajungem la o înțelegere, dar corpul meu vibrează încă de la sărutările și mângâierile din nopțile fierbinți ale deșertului. I-ar fi mai ușor dacă m-ar expulza din viața lui, dar dintr-un motiv sau altul vrea s-o aprob pe Alexandra. Ea e cel mai valoros gaj al lui. E mândru de ea și înțeleg de ce. Se poartă frumos cu copilul și cu soțul ei. Iar asta îl face pe el să fie blând și liniștit.

Dar datoria lui datează de mult timp. Ca rezultat al primei lui neplăți, mama are o ipotecă pe viața mea.

Iată-mă aici, unde s-a născut Meduza care și-a lăsat urmele veninului și ale furiei pe corpul meu. Stau pe o canapea uriașă, albastră și moale, alături de Alexandra, care își ajustează aparatul dentar licăritor. Toate ferestrele sunt închise și aerul condiționat e pornit. Fiica ei îi doarme la sân, menajera spală podelele, iar ea suge un jeleu galben presărat cu zahăr.

Este oare pișcătura de a fi creditor genul de putere care mă face să mă simt fericită? Sunt creditorii mai fericiți decât debitorii?

De fapt, nu mai știu bine care sunt regulile și ce vreau să obțin. E o necunoscută totală.

Ce e banul?

Banul este un mijloc de schimb. Jad, boi, orez, ouă, mărgel, cuie, porci și ambră – toate au fost folosite pentru a face plăți și a consemna debite și credite.

La fel și copiii. Eu am fost dată la schimb pentru Alexandra și Evangeline, dar trebuie să mă prefac că nu observ.

Să mă prefac că nu observ și să mă prefac că uit sunt abilitățile mele speciale. Dacă ar fi să-mi scot ochii, i-aș face pe plac tatălui meu, dar memoria e ca un cod de bare. Eu sunt scannerul uman.

Alexandrei i-a rămas zahăr lipit de buze.

– Sofia, îmi dau seama că tu ești anti-austeritate. Eu sunt conservatoare, așa că prefer să iau doctoria reformelor. Nu putem renunța la medicație dacă vrem să rămânem în zona euro. *Papa* al tău și-a scos aproape toți banii din bancă și i-a pus într-o bancă britanică. Nu știm ce se va întâmpla.

Pare pe punctul de a-mi ține o lecție, așa că o întrerup ca să-i verific recomandările. O întreb pe față despre calificările ei.

Se dovedește că a mers la școală în Roma și la universitate în Atena. Înainte de a-l întâlni pe tata era asistent de cercetare al fostului economist-șef dintr-un loc important și pe urmă asistent de cercetare al directorului de politici economice de la Banca Mondială, iar apoi asistentul de cercetare al vicepreședintelui dintr-un loc mai puțin important, dar tot ceva mare.

Alexandra mă invită să iau unul dintre jeleurile pe care le ține într-un bol de sticlă pe masă.

– Dacă nu ne îndeplinim obligațiile și nu ne achităm ratele, creditorii ne vor lua și hainele de pe noi.

Vorbea despre criza economică asemănând-o cu o boală contagioasă și molipsitoare. Îndatorarea este o epidemie care face ravagii în Europa, o molimă infecțioasă, pentru care e nevoie de un vaccin. Datoria ei fusese să monitorizeze comportamentul și mișcările acestei infecții.

E chinuitor s-o ascult în timp ce sug un jeleu.

Afară soarele strălucește.

Rază-de-Soare e sexy.

Reiese că înainte s-o fi avut pe Evangeline lucra la o bancă în Bruxelles. Birourile erau închise vinerea, astfel că ea putea să ia avionul spre casă, spre „*papa*” al meu.

De data asta scoate din poleială un jeleu verde și-l duce la gură.

– Sofia, toți trebuie să ne trezim din coșmarul ăsta și să ne luăm pastilele.

M-am gândit la Gómez care a șters pastilele din meniul medicamentos al mamei, dar n-am discutat despre asta cu noua mea mamă vitregă.

Alexandra mă privește neliniștită cu ochiul ei căprui mai mic.

– Vreme de câțiva ani datoria mea a fost să mă asigur că miniștrii de finanțe reușesc să convingă piețele că totul era sub control și să insiste că moneda euro va supraviețui.

Fricționează spatele surioarei mele. Din când în când, scoate limba, care e verde de la jeleul verde. Nu știi de ce face asta. Poate că are legătură cu aparatul dentar.

E cu patru ani mai mare decât mine și are grijă ca moneda euro să supraviețuiască.

Alexandra are două coșuri în bărbie. Poate că tata minte în privința vârstei ei și poate că Evangeline e rodul unei sarcini de adolescență. Încep să am impresia că Alexandra n-a mai vorbit cu nimeni, în afara lui Christos Papastergiadis, timp de aproape un an.

– Să nu crezi că o ieșire necugetată din zona euro nu va afecta America, Sofia.

De fapt, eu mă gândesc la Ingrid și la seara în care mi-a dat cu miere pe buzele crăpate și la felul în care m-am simțit eu, ca și cum aș fi fost înmiresmată. Mă gândesc cum stăteam pe plajă cu Juan după miezul nopții și cum atunci când am cumpărat șase sticle de *agua sin gas* de la magazinul Spar din sat îmi dorisem să cumpăr o anume revistă glossy de vară cu un cadou inclus – ochelari de soare ca ai lui Jackie Kennedy, care se vindea la raft. Ochelarii cu lentile mari atașați la revistă erau o copie aproximativă, trebuie spus, cu motivul ei grecesc incrustat pe ramele albe, dar eu tot voiam să-i smulg din ambalajul lor și să-i port în timp ce mă plimbam printre cactuși în propriul meu Camelot al Senzualității, cu Ingrid și Juan alături. Cuvântul Adorata brodat pe mătasea bluzei mele mi-a schimbat viața mai mult decât a făcut-o cuvântul euro. Adorata e ca fasciculul unui reflector în centrul scenei. M-am uitat de după cortină la acel cerc de lumină, dar niciodată nu mi-a trecut prin minte că aș putea fi un actor principal.

Nu sunt sigură câtă dorință am dreptul să posed.

Ochiul stâng al Alexandrei este în mod cert mai mic decât cel drept.

– Vorbeam despre SUA, Sofia.

Întotdeauna îmi dorisem să vizitez America. Dan din Denver îmi e cel mai apropiat prieten la Coffee House. Îmi plăcea să-i simt energia masivă aproape de mine în timp ce măcinam cafea și etichetam prăjituri. Îmi era chiar dor să fac sărituri în stea împreună cu el între prepararea cafelelor latte și momentele în care îl ascultam vorbind iar despre lipsa asigurării lui de sănătate. Ultima dată când am făcut săriturile se întreba dacă ar trebui să lucreze în Arabia Saudită ca să facă bani repede, însă a adăugat că ar fi nevoit să ia Prozac ca să poată accepta faptul că acolo femeile nu aveau dreptul să șofeze. Când m-am gândit la el spunând asta, mi-a trecut prin minte pentru prima dată că poate flirtase cu mine.

Și am un chef nebun de cafea artizanală.

Depozitul de la Coffee House pare spațios în comparație cu dormitorul pentru oaspeți de aici, din Atena. Acum, că doarme în patul meu pătat cu cerneală, se uită oare Dan în fiecare dimineață la peretele pe care scrisesem cu marker citatul din Margaret Mead?

E posibil ca viața la Coffee House să fie un studiu de teren care a fost tot timpul sub nasul meu. Alexandra continuă să vorbească pe larg despre felul în care reacționează piețele bursiere la temerile că Europa se va destrăma. După o vreme mă întreabă dacă mamei îi e dor de mine.

– Sper că nu.

Are un aer trist auzind răspunsul meu.

– Mamei tale îi e dor de tine, Alexandra?

– Sper că da.

– Ai propriul tău birou la banca din Bruxelles?

– Da, și sunt acolo și trei cantine subvenționate, iar eu am obținut condiții bune pentru concediul de maternitate.

– Poți să faci grevă?

– Ar trebui să anunț în scris. Tu ești anti-capitalistă?

Știu că simte nevoia ca prima fiică a soțului ei să fie anti-orice, așa că nu mă sinchisesc să răspund. Alexandra a urcat la bordul unui vapor cu soțul și copilul ei, iar eu sunt într-o bărcuță mică și mă îndrept într-o cu totul altă direcție.

Îmi spune că primește o alocație pentru gospodărie de cinci la sută fiindcă ea e capul gospodăriei.

Ea e capul gospodăriei. Eu n-am nici măcar o casă care să nu fie a mamei mele.

– Mama ta îl mai iubește încă pe *papa* al tău?

– Tata face doar lucruri care sunt în avantajul lui, replic eu.

Se uită la mine de parcă aș fi nebună. Și pe urmă râde.

– Dar de ce-ar face lucruri care nu sunt în avantajul lui?

O vereriță a sărit din copacii care străjuiesc balconul și acum se uită prin fereastra închisă. Ce vede ea? Trei generații ale familiei mele, bănuiesc.

De ce-ar face tata ceva ce nu e în avantajul lui? A zis-o pe un ton foarte ușor, însă întrebarea e aidoma unui vânt care suflă prin pernele albastre liniștitoare ale canapelei lor confortabile. Un vânt care a adus chiar vererița din copac la fereastră. Fac eu oare lucruri care nu sunt în avantajul meu? Mă reazem de bumbacul moale și albastru cu mâinile prinse la ceafă și-mi întind picioarele. Port pantaloni scurți și bluza de mătase galbenă pe care mi-a dat-o Ingrid. Alexandra încearcă să citească cuvântul albastru brodat deasupra sânului meu stâng. Își mijește ochiul mai mic și observ că buzele i se mișcă tăcute în vreme ce silabisește Adorata. Se încruntă, de parcă nu pricepe ce înseamnă, dar se sfiește să-mi ceară să-i traduc.

Bate din palme și vererița fuge.

Alexandra are o carieră, un soț bogat și devotat și un copil. Și-a pus probabil numele pe contractul pentru partea ei de o jumătate dintr-un apartament scump într-un cartier bogat și pentru partea ei din acțiunile la firma de transport a soțului ei. Crede într-un zeu. Ce spune asta despre mine? Eu trăiesc o viață vagă, temporară, în echivalentul unui șopron la marginea satului. Ce m-a împiedicat să cumpăr o casă cu două etaje în centrul satului?

Nici un zeu și nici tata nu constituie subiectul principal în viața mea.

Eu sunt anti-subiecte principale.

De îndată ce-mi spun asta, nu mai sunt la fel de sigură. Tata este în mod cert cartografiat în cosmologia screen saverului meu. Este sfârâmat, dar funcțional. Nu am un plan B pentru a-l înlocui pe tata. Și pe urmă văd ochii albaștri ai mamei, mici și intenși. Strălucesc uitându-se la mine din epava corpului ei. Sunt cele mai strălucitoare stele într-o galaxie sfârâmată. Ea a făcut lucruri care n-au fost în avantajul ei, iar eu sunt înlănțuită de sacrificiul ei, mortificată de el. Dacă ea ar fi spus: „Sofia, eu o iau de la capăt. Tu ai cinci ani acum, așa că plec în Hong Kong, adio și rămâi cu bine. Abia aștept să gust preparatele de la tarabele din piață. O să încep cu supă de perișoare din anghilă și data viitoare când ne vom vedea te voi încânta cu poveștile mele de călătorie. Tu vei locui cu bunica ta în Yorkshire, iar eu voi profita de clinici bune, de costul acceptabil al vieții și de cererea pentru aptitudinile mele. Nu uita să-ți închei nasturii în lunile de iarnă și să cauți ghiocei în Wolds primăvara“.

Chiar și la cinci ani eram mai vârstnică decât stelele made în China din screen saverul laptopului meu.

„De ce-ar face tatăl tău lucruri care nu sunt în avantajul lui?“

Alexandra încă așteaptă un răspuns. Surioara mea sugerează acum la sânul ei. Alexandra tresare și își bate ușor fetița pe nas în vreme ce-și extrage sânul dintre buzele ei. Spune că sugerează în mod greșit și că sfârșul i s-a fisurat. Când Evangeline plânge în momentul acestei separări, Alexandra o lasă să plângă și își acordă timp pentru a se așeza într-o poziție mai confortabilă. Nu e prea plină de laptele generozității umane ca să facă lucruri care sunt în dezavantajul ei. Așa cum nu e nici tata. Formează împreună o pereche perfectă și cred într-un zeu care face ca lumea lor să fie mai sigură decât a mea.

Dacă aș crede și eu în ceva aidoma unui zeu! Îmi amintesc că am citit despre o anahoretă creștină din Evul Mediu, pe nume Julian din Norwich. Julian a scris despre maternitatea lui Dumnezeu – ea credea că Dumnezeu era cu adevărat tată și mamă. Era o credință interesantă, dar eu abia dacă le pot face față mamei și tatălui meu.

– De ce-ar face tata ceva ce nu e în avantajul lui?

De data asta am repetat cu glas tare întrebarea ei. E o zonă cenușie, iar eu sunt pierdută în cenușiu, încuviințând din cap și clătinând în același timp. Capul meu face toate aceste mișcări, aplecându-mi bărbia și apoi ridicând-o pentru a indica da și apoi întorcându-se la stânga și la dreapta pentru a indica nu. Ea zâmbește și îmi vine în minte ideea că oțelul de pe dinții ei nu se oprește acolo, probabil coboară în întregul corp. Este, literalmente, o femeie de oțel, dar pe urmă își coboară glasul și se mută mai aproape de mine pe canapeaua ei moale și albastră.

– Nu e ușor să trăiești cu un bărbat mai bătrân. E o diferență de patruzeci de ani între noi, știi asta.

Știu. E greu de crezut. Și totuși, își închipuie oare că-i sunt cea mai bună prietenă?

Întind mâna după un jeleu și-i desfac cu zgomot ambalajul, ca să atrag confidențele ei.

– Șaizeci și nouă de ani e începutul bătrâneții, sincer, îmi spune după care scoate iar limba și își ajustează aparatul dentar. Trebuie să urineze des și e puțin surd acum, plus că-i obosit tot timpul. Memoria e o problemă mare. La aeroport, când am venit să te luăm, a uitat unde parcase mașina. Ți-aș fi recunoscătoare dacă ai lua autobuzul X95 până la aeroport, când vei pleca. Atunci când ne plimbăm împreună, nu poate să țină pasul cu mine. Are nevoie de o proteză de șold. Dar are de-acum patru dinți noi. Când se duce la culcare, își scoate placa de jos la parter și o pune într-un pahar cu soluție.

În clipa aceea intră tata.

– Bună, fetelor! E drăguț să văd că vă înțelegeți.

ALTE LUCRURI

În a doua mea zi în Atena, m-am oferit să merg cu tata prin parc, fiindcă acela era drumul pe care se ducea la serviciu. Pentru prima dată eram singuri, fără soția și noua lui fiică, scuturile umane pe care le folosea pentru a se apăra de creditorul lui posac și fără somn.

Știm amândoi că absența lui din viața mea nu e genul de datorie care poate fi achitată, însă e incitant să ne prefacem că negociem o înțelegere. În acest sens, am fost de acord cu un graffiti de pe un zid în apropiere de metrou, unde scria: „CE URMEAZĂ?”

Mă împleticeam prin parc în sandale-platformă din piele întoarsă neagră, iar tata se împleticea prin parc cu povara micii doze de vinovăție pe care zeul lui n-o iertase în întregime. Ne împleticeam în tăcere.

A fost o ușurare când s-a întâlnit cu un coleg de la firma lui de transport, și el în drum spre birou. Au vorbit despre propusa mărire a taxelor pe transport și apoi despre suma substanțială de euro în lichidități pe care o ascuseseră amândoi pentru situații de urgență.

Tata s-a simțit obligat să mă prezinte ca pe fica lui dinainte, un artefact din trecutul pe care-l lăsase în urmă în Anglia. Pe lângă sandalele-platformă, purtam pantaloni scurți și un tricou scurt cu paiete aurii. Mi se vedea abdomenul, iar părul mi-era ridicat în creștet cu cele trei agrafe de flamenco, cu flori. Trebuie să fi fost un șoc pentru tata să constate că fica lui adultă, cu sânii plini, din Londra, stârnise interesul sexual al colegului său.

– Eu sunt Sofia.

I-am strâns mâna.

– Eu sunt George.

El mi-a reținut-o în mâna sa.

– Stau aici doar câteva zile.

L-am lăsat să-mi țină mâna mai departe.

– Bănuiesc că trebuie să te întorci la serviciu.

Mi-a dat drumul la mână.

– Sofia e chelneriță deocamdată, a spus tata în greacă.

Sunt și altele.

Am o licență și un masterat.

Pulsez de sexualități schimbătoare.

Sunt sex pe picioare bronzate în sandale-platformă din piele întoarsă.

Sunt urbană și educată și în prezent atee.

Nu semăn cu ceea ce este feminitatea acceptabilă din punctul de vedere al tatălui meu. Nu sunt sigură, dar cred că e de părere că nu onorez familia. Nu cunosc detaliile. *Papa* n-a mai ținut legătura cu mine de o vreme, pentru a-mi explica îndatoririle și obligațiile.

– Sofia poartă în păr flori de flamenco din Spania, a declarat tata cu un aer deprimat. Dar s-a născut în Anglia și nu vorbește grecește.

– Ultima dată l-am văzut pe tata când aveam paisprezece ani, i-am explicat lui George.

– Mama ei e ipohondră, i-a spus tata lui George pe un ton de frate.

– Eu am grijă de ea încă de când aveam cinci ani, i-am spus eu lui George pe un ton de soră.

Tata a început să vorbească acoperindu-mi vocea. Deși nu înțelegeam prea multe din spusele lui, era limpede că nu mă percepea ca pe un credit acordat lui. Mi-a zis să nu mă obosesc să vin în biroul lui și și-a luat la revedere în afara ușii rotative din sticlă.

Mi-am petrecut toată ziua la muzeul de antropologie, iar pe urmă m-am dus pe Acropolă și am dormit la umbra templului.

S-ar putea să fi visat despre anticul râu care e îngropat astăzi sub străzile asfaltate și clădirile moderne, râul Eridanos, care curgea prin străvechea Atena, la nord de Acropolă. Auzeam vârtoarea curentului său în vreme ce se îndrepta spre fântânile la care slavele așteptau să umple amforele pe care le duceau apoi în echilibru pe cap.

În seara aceea, din nou cu bebelușul la sân, Alexandra ședea pe canapeaua moale și albastră citindu-i tatălui meu cu glas tare un roman de Jane Austen. Își exersa engleza, care oricum era perfectă, iar el îi corecta pronunția. Citea din *Mansfield Park*: „Dacă există o înzestrare a firii omenești care poate fi considerată mai prețioasă decât celelalte, cred că aceea e memoria“.

Tata a încuviințat cu o mișcare a capului.

– Me-mo-ri-ia, a rostit el, cu un accent englezesc exagerat.

– Memoria, a repetat Alexandra.

El și-a îndesat în gură un jeleu portocaliu și apoi unul galben, și s-a uitat la mine. „Ascultă ce isteată e. E mai isteată decât mine, exceptând faptul că a ales să se mărite cu mine, desigur, dar nu mă plâng de asta.“

Uitasem să-i spun că memoria era subiectul tezei mele de doctorat abandonate.

Ei erau o familie stabilă care își crea noi amintiri.

Sau poate o familie instabilă, ancorată de zeul lor. Se duceau la biserică în fiecare duminică. „Dumnezeu este Domnul și mi s-a arătat mie“, mi-a spus tata, nu o singură dată. Îmi dădeam seama că experiența zeului său era copleșitoare. Diverși membri ai congregației lor au sărutat-o pe Evangeline când am ieșit în stradă împreună. Preotul lor purta sutană neagră și ochelari de soare. Mâinile lui erau binevoitoare când le-au strâns pe ale mele. Asta era ultima încercare a lui *Papa* de a avea o altă viață, chiar dacă soția lui se plânga pe ascuns de diferența de vârstă dintre ei. Când s-a depărtat de vechea lui viață, a știut că trebuie să uite chiar și că aceasta a existat. Era unicul obstacol din calea lui.

TĂIETURA

Eu și Alexandra vorbim în fiecare dimineată pe canapeaua lor moale și albastră.

Mâncăm cireșele pe care le-am cumpărat pentru noua mea familie cu cei câțiva euro care mi-au rămas. Cireșele erau cultivate în Grecia antică – Ovidiu menționează culesul lor de pe culmile munților. O parte din sucul lor se vărsase pe bluza de mătase pe care mi-a dat-o Ingrid ca să-mi aline urzicăturile de meduză.

– Ce înseamnă, Sofia?

– Ce înseamnă ce?

– Cuvântul de pe bluza ta.

Am început să mă gândesc cum să descriu cuvântul Adorată.

– Înseamnă să fi iubită foarte mult, îi explic. Cu o dragoste adevărată, mare.

Pare nedumerită.

– Nu cred că e corect.

Mă întreb dacă i se pare că nu e corect să fiu eu iubită foarte mult.

– Cuvântul e mai violent de atât, continuă ea.

– Da, e un sentiment puternic. Când îi spunem cuiva că e adorat, sentimentul este puternic.

Noaptea trecută am visat-o iar pe Ingrid.

Stăm întinse pe plajă și îmi pun mâna pe sânul ei. Adormim amândouă. Mă trezește Ingrid, care strigă „UITE!“ Și arată la urma mâinii mele. A lăsat un tatuaj alb pe pielea ei, care e toată maronie. Îmi spune că va purta urma ghearelor mele de monstru pe trupul ei ca să-și sperie dușmanii.

Alexandra mă întreabă dacă aş putea să iau o jumătate de kilogram de carne de miel tocată și să i-o aduc bucătăresei. Va face musaca pentru cină.

– E un preparat grecesc tradițional, Sofia.

Nu-mi amintesc, dar cred că și mama obișnuia să facă.

M-am dus la piața de carne și m-am oprit lângă capetele de oaie așezate pe tarabe, iluminate de becuri prinse la capătul unor cabluri lungi, care se legănau. Astea de aici erau oi mai bătrâne decât mieluții de pe papucii Alexandrei. Fuseseră măcelărite. Sângele fusese aruncat, iar ficații îngrămădiți pe tăvi argintii în frigidere. Ca niște frânghii, intestinele lor atârnav de cârlige. Mieiiăștia fuseseră uciși fără nici un ritual ceremonios, pentru ca moartea lor să fie mai ușor de suportat de cei care mâncau carnea. Dar când omul primitiv se ducea la vânătoare, era o activitate periculoasă și traumatizantă. Cum trăia îndeaproape cu animalele, nu era ușor să le audă țipetele și să le vadă sângele curgând, așa că născocea rituri și ritualuri pentru ca uciderea să fie mai ușoară. Pentru a trăi, femeile și copiii aveau nevoie de nesfârșite vărsări de sânge.

Mobilul a început să-mi vibreze în buzunar. Era un mesaj de la Matthew, din Spania.

Gómez trebuie oprit.

Ieri a fost nevoie ca mama ta să fie rehidratată la clinică.

Tot ce-i trebuie șarlatanului ăla e o tobă.

De ce s-a implicat Matthew în îngrijirea mamei mele? Am impresia că telefonul e pentru el toba, dar nu știu sigur ce fel de mesaj încearcă să transmită. Mesajele transmise cu ajutorul tobelor salvau odinioară viața oamenilor, atunci când nu existau telefoane mobile sau elicoptere și nici GPS. Fără mesajele bătute pe piei de animale întinse pe cercuri de lemn, oamenii ar fi murit de foame, ar fi fost distruși de foc sau de triburile războinice.

M-am cocoțat pe un taburet lângă capetele de oaie și l-am sunat pe Gómez, care m-a asigurat că Rose era bine, sănătoasă. Prin rotație, diverși angajați erau alături de ea în fiecare zi. Acum, că îi fusese anulată vechea medicație, „avea moralul ridicat“. Dar refuza să bea apă, așa că se deshidratase. I-am explicat că era imposibil să găsești apa potrivită pentru Rose și că asta constituia o problemă, ținând seama de clima din sudul Spaniei în lunile de vară.

– Totuși, am spus privind muștele care se îngrămădeau în găvanele goale ale ochilor unui cap de oaie, dacă apa e mereu greșită, asta îi oferă ceva la care să spere. Într-o zi va fi cea bună și atunci va trebui să găsească altceva care să fie mereu greșit.

– Poate, a replicat Gómez. Dar trebuie să vă informez că din punct de vedere clinic nu mă mai interesează atât problema mersului, cât cea a apei.

Trecuse de miezul nopții și nu puteam să dorm deoarece camera mea nu are nici fereastră, nici aer condiționat. Mi-e dor de pâine neagră și de brânză Cheddar și chiar aștept cu nerăbdare cețurile de toamnă vălătucindu-se deasupra părului din grădina mamei. Am ieșit în balcon ca să profit de briza răcoroasă. Lucram acum la misiunea de a face lucruri în avantajul meu, și mi-am zis să-mi iau perna și așternutul ca să dorm în aer liber. Evident, Alexandra și tata avuseseră aceeași idee înaintea mea. Ședeau unul lângă altul pe două șezlonguri dungate, ca un cuplu de bătrâni la malul apei. Ea era în cămașa de noapte, el în pijama. Eu eram captivă pe coridor, nedorind să-i întrerup, dar disperată să nu mă întorc în camera de oaspeți încinsă.

Nu aveam unde să mă duc, ca de obicei, și nici bani ca să mă cazez la un hotel. Chiar și cea mai ieftină dărpănătură ar avea o cameră cu o fereastră cât de cât sau cel mai primitiv aparat de aer condiționat.

M-am rezemat cu spatele de perete și l-am privit discret pe Christos făcând o baie de lună împreună cu mireasa lui copiliță.

Se desfășura un fel de ritual.

Alexandra i-a oferit un trabuc dintr-o cutie pe care-o ținea în poală. El l-a luat între degete, iar ea s-a aplecat spre el cu o brichetă în mână. A așteptat să tragă și să sufle fumul, iar când vârful trabucului a început să lucească sub cerul nopții, a pus bricheta înapoi în cutie. Poate că era un act de devoțiune. În depărtare, Parthenonul strălucea pe colina lui.

Se curbează în sus acest templu sacru dedicat Atenei, zeița supremă a războiului. Oare cum era în secolul al V-lea î.Hr., când credincioșii se adunau să-și aducă tributul zeiței lor? Se întâmpla oare ca un bătrân și o tânără, poate o fetișcană, să

stea unul lângă celălalt sub stele în miez de noapte? Împărțeau între ei carnea animalului sacrificat? Fetele erau măritate încă de la vârsta de paisprezece ani, iar soții lor aveau deseori peste treizeci. Femeile erau pentru sex și nașteri, și pentru tors, țesut și bocit la înmormântări. Femeile și fetele plâneau rudele pierdute. Glasurile lor erau mai ascuțite și aveau un efect mai puternic când jeleau și își rupeau hainele de pe ele. Bărbații stăteau mai în spate în timp ce femeile se exprimau pentru ei.

Problema mea e că vreau să fumez trabucul și altcineva să-l aprindă. Vreau să suflu fum. Ca un vulcan. Ca un monstru. Vreau să fumeg. Nu vreau să fiu fata a cărei treabă e să bocească la înmormântări cu glas ascuțit.

Un șarpe. O stea. Un trabuc.

Astea sunt unele dintre cuvintele și imaginile despre care Ingrid mi-a spus că-i vin în minte când brodează. M-am întors în dormitorul meu și mi-am găsit bluza galbenă de mătase pe patul de campanie. O purtasem aproape în fiecare zi. Mirosea a înghețată de cocos, a transpirație și a Mediterana. Am hotărât s-o spăl în baie și pe urmă să fac un duș rece. Evangeline murmură în camera alăturată, cu fereastra larg deschisă, astfel încât părul ei moale și negru tremura în briză.

M-am aplecat deasupra căzii acum pline cu apă cu săpun, ținând mătasea udă în mâini. Am ridicat-o mai aproape de ochi. Pe urmă și mai aproape.

Citisem greșit cuvântul brodat pe mătasea galbenă.

Nu era Adorata.

Inventasem un cuvânt care nu era acolo.

Decapitata.

Era Decapitata.

Să fiu adorată era dorința mea, dar era neadevărat.

M-am întins cu fața în sus pe dalele reci de pe pardoseala băii. Ingrid e cusătoreasă. Acul e mintea ei. Decapitată, la asta se gândea când se gândea la mine, și nu-și descosea gândurile. Îmi dăduse mie cuvântul, necenzurat, scris cu ață.

Adorata era o halucinație.

Incidentul cu șarpele și pe urmă faptul că Leonardo mă subminase mi se tot ciocneau cu alte gânduri anxioase în timp ce stăteam întinsă pe dalele albe. Ochii îmi erau larg deschiși, iar robinetele au picurat toată noaptea.

ISTORIE

Sora mea și-a întors fața spre mine și a deschis ochii căprui, strălucitori. E culcată pe genunchiul tatălui ei, pe canapeaua moale și albastră. Alexandra își sprijină capul pe umărul lui. Când îi cuprinde bărbia în palmă și o apropie de buzele lui, nu pot să nu mă gândesc că a văzut exact mișcarea asta într-un film vechi cu Clark Gable în rolul principal, și acum o încearcă și el. Evangeline e adorată de toți cei din încăpere, inclusiv de mine. Cuvântul Adorata este ca o rană. Doare. În acest sens, Adorata nu diferă prea mult de Decapitata.

Mă doare capul, cu genul acela de durere pe care mama îl descrie ca o ușă care i se trănțește în țeastă. Îmi duc mâinile la frunte și-mi cobor degetele spre ochi, apoi îmi apăs degetele mici pe pleoape, așa că văd numai negru, roșu și albastru.

– Ți-a intrat ceva în ochi, Sofia?

– Da. O musculiță sau așa ceva. Pot să vorbesc cu tine între patru ochi, *Papa*?

Alexandrei aproape că-i scapă din picioare pantofii copilărești, iar ea îmi zâmbește, aparatul dentar sclipind în soarele care se revarsă în spațiul lor de trăit. Asta e, un spațiu de trăit, iar eu trăiesc prea intens în spațiul lor. Alexandra își ține acum un braț pe umărul tatălui meu, cu degetele în părul lui. El trebuie să se desfacă din dragostea ei de mamă-fată ca să vorbească cu mine între patru ochi.

Mergem în camera mea, iar el închide ușa. Nu știu sigur ce anume vreau să-i spun, dar e ceva care are legătură cu nevoia de ajutor. Nu știu de unde să încep. Atâția ani au trecut în tăcere între noi. De unde s-o apuc? Cum începem o conversație? Ar trebui să ne deplasăm în timp, în trecut, în prezent și în viitor, dar suntem pierduți în toate trei.

Stăm împreună în camera de depozitare, însă ne aflăm într-o distorsiune temporală. Nu e aer în încăperea asta fără ferestre, și totuși vântul suflă, suntem în vijelie. Vântul bate tare și e istorie. Am fost ridicată în aer, părul îmi zboară, brațele îmi sunt întinse spre el. Forța asta îl ridică și pe tata. Spatele lui se izbește de perete, brațele îi flutură.

Vrea să trișeze istoria și trișează furtuna.

Stăm nemișcați, la o jumătate de braț distanță unul de celălalt.

Vreau să-i spun că sunt îngrijorată pentru mama și că nu sunt sigură că mai pot să fac față.

Mă întreb dacă o fi dispus să se implice.

Nu știu ce înseamnă implicatul ăsta. I-aș putea cere ajutor financiar. I-aș putea cere să mă asculte când îi explic în ce stadiu ne aflăm acum. Va lua ceva timp să fac asta, așa că probabil cer o parte din timpul lui. E oare în avantajul lui să mă asculte vorbind?

– Ce e, Sofia? Despre ce vrei să vorbim?

– Mă gândesc să-mi termin doctoratul în America.

El este deja undeva departe. A închis ochii și fața i s-a încordat.

– Va trebui să-mi finanțez studiile. Va trebui totodată s-o las pe Rose singură în Anglia. Nu știu ce să fac.

El și-a îndesat mâinile în buzunarele pantalonilor gri.

– Fă cum vrei, îmi răspunde. Există burse pentru studiile în străinătate. Cât despre mama ta, ea a ales să trăiască așa cum o face. Nu mă privește pe mine.

– Îți cer un sfat.

El face câțiva pași în spate, spre ușa închisă.

– Ce să fac, *Papa*?

– Te rog, Sofia! Alexandra trebuie să doarmă, fiindcă sora ta o mănâncă de vie. Și eu am nevoie de odihnă.

Christos. Alexandra. Evangeline.

Toți trei trebuie să tragă un pui de somn.

Toate miturile grecești au în centru familii nefericite. Eu sunt acea parte din familia lor care doarme pe un pat de campanie în camera pentru oaspeți. Numele Evangeline înseamnă „aducător de vești bune“. Care sunt veștile mele? Am grijă de prima soție a tatălui meu.

Îl însoțesc când se întoarce să se alăture alor lui pe canapeaua moale și albastră. Fumeg. Mă zgâiesc la perete ca să încerc să mă calmez. Dar peretele nu e un spațiu

liber și răcoros, e plin de rățoi rânjitori. Tata îmi aruncă pe furiș o privire în timp ce se așază pe canapea lângă soția și fiica lui. Vrea să-i percep familia nouă și fericită din punctul lui de vedere.

Uită-te la odihna noastră senină!

Ascultă felul în care nu țipăm!

Observă modul în care ne cunoaștem cu toții locul!

Uite cum gestionează soția mea toate nevoile familiei noastre!

Percepția mea asupra familiei lui trebuie să fie percepția lui asupra familiei lui. Ar prefera să nu-i privesc din nici un alt punct de vedere.

Eu nu percep lucrurile din punctul de vedere al tatei.

Punctul de vedere devine subiectul meu.

Toată forța mea îmi e în cap, dar nu capul ar trebui să fie cel mai atrăgător lucru la mine. Noua mea soră îl va face pe tatăl ei să se simtă mai puțin inconfortabil decât îl fac eu? Noi două avem un joc secret al nostru. De fiecare dată când îi mângâi lobul urechii, ea închide ochii. Când îi gâdil talpa mică, deschide ochii și mă privește din punctul ei de vedere. Tata e mereu dornic ca toți trei să închidă ochii.

„E timpul să închidem ochii“ e fraza lui favorită.

I-am lăsat așipiți pe canapeaua moale și albastră și am plecat pe jos spre Acropolă. După o vreme n-am mai putut merge prin soare, așa că am cumpărat o piersică și m-am așezat pe o bancă la umbră. Un polițist pe motocicletă urmărea un bărbat de vârstă mijlocie, cu tenul măsliniu, care împingea un cărucior de supermarket plin de resturi de metale ca să le vândă la sfârșitul zilei. Nu era ca urmărirea în viteză din filme, fiindcă bărbatul mergea încet și uneori se oprea și stătea locului în timp ce motocicleta dădea roată în jurul lui, dar era oricum o urmărire. Până la urmă, a renunțat la cărucior și a plecat. Semăna cu profesorul meu din școala primară, doar că el nu avea două pixuri care să-i iasă din buzunarul cămășii.

Când m-am întors în apartamentul din Kolonaki, Alexandra și Christos stăteau la masă și mâncau fasole albă cu bulion. Alexandra mi-a spus că era din conservă,

dar că *papa* al meu adăugase niște mărar. Era iubitor de mărar. Cum nu știu nimic despre el, m-am bucurat să aflu că îi plăcea mărarul. Asta va deveni o amintire. În viitor voi spune da, lui tata îi plăcea mărarul, mai ales pe fasolea albă.

Alexandra îmi arată un pachet de pe masă.

– E de la mama ta, mi-a spus.

Îi era adresat lui Christos Papastergiadis.

Christos era evident agitat, fiindcă își îndesa fasole în gură prefăcându-se că pachetul nu era acolo.

– Deschide-l, *Papa*! Nu e un cap retezat sau ceva asemănător.

De îndată ce am rostit cuvintele, nu le-am mai crezut. Poate că totuși câinele de la școala de scufundări nu se înecase, iar Rose îi tăiasse capul și îl trimisese cu poșta în Atena.

Tata a luat un cuțit și l-a înfipt în hârtia maro cu toate timbrele ei și banda adezivă din abundență.

– E ceva pătrat, a spus apoi. E o cutie.

Cutia avea pe ea o poză cu parcul Yorkshire Dales. Dealuri înverzite unduioase, ziduri scunde din piatră, o căsuță din piatră cu ușa roșie. A răsucit-o și s-a uitat la ilustrația cu un tractor oprit în câmp, lângă trei oi care pășteau.

– Pliculețe de ceai. O cutie cu pliculețe de ceai Yorkshire.

Și un bilețel, pe care l-a citit cu glas tare: „Cu solidaritate în aceste vremuri de austeritate, pentru familia din Kolonaki de la familia din East London, via reședința noastră temporară din Almería“.

Christos i-a aruncat Alexandrei o privire.

– Lui nu-i place ceaiul, a spus ea.

Buzele tatălui meu erau acoperite cu sos de roșii și mărar.

Alexandra i-a dat un șervețel de hârtie. Erau mai multe împăturite frumos în triunghi și așezate într-un pahar pe masă.

– Întotdeauna țin șervețele pe masă, fiindcă tatălui tău îi place să facă flori din ele. Îl ajută să gândească.

Habar nu aveam de asta.

– Deci, spuse el ștergându-se la gură cu șervețelul, în ultima ta seară aici te scot în oraș la o cafea grecească.

Alexandra citea pe cutia cu plicuri de ceai Yorkshire, cu ochelarii ridicați în creștet, pe părul ei scurt și negru.

– Sofia, unde e Yorkshire?

– Yorkshire este în nordul Angliei. Acolo s-a născut mama. Numele ei de fată era Booth. Rose Kathleen Booth.

Când am rostit cuvintele astea, am simțit că aparțineam unui loc căruia Alexandra nu-i aparținea. Mamei mele și familiei ei din Yorkshire.

Tata a aruncat șervețelul înapoi pe masă.

– Yorkshire e celebru pentru o bere numită amăruie.

În ultima mea zi, m-a dus pentru cafeaua grecească promisă la o cafenea care se numea Rosebud. M-am întrebat dacă era o conexiune inconștientă cu prima lui soție. La urma urmei, a luat-o în căsătorie când ea era doar un boboc, dar n-am vrut să-l întreb nimic ca să nu înceapă să vorbească despre spinii ei.⁶ Un nume ca Rose încurajează asemenea idei. Totuși, n-ar fi realist să spunem că el era viermele invizibil care îi distrusese ei viața. Chiar și eu știam asta. Ne-am așezat unul lângă altul și am băut cafeaua dulce și tulbure din ceașca minusculă.

– Sunt mulțumit că ți-ai cunoscut sora, mi-a spus.

Am privit amândoi o bătrână care cerșea la diverse mese. Ținea în mâini o ceașcă din plastic alb. Arăta respectabil în fustă și bluză, hainele îi erau călcate și cârpite, pe umeri avea un cardigan, exact ca mama. Majoritatea oamenilor puneau câteva monede în ceașca ei.

– Și eu sunt mulțumită că am cunoscut-o pe Evangeline.

Am remarcat că el nu zâmbea niciodată.

– Ca să fie fericită, trebuie să-și deschidă inima în fața Domnului.

– Va avea propriul ei punct de vedere, *Papa*.

Le-am făcut cu mâna unor bărbați care jucau cărți în apropiere. După o vreme, mi-a spus ce mult însemna pentru el faptul că fusesem dispusă să plătesc pentru

un bilet de avion spre Atena. Și, desigur, că acceptasem să conduc mașina închiriată tot drumul din Almería până la aeroportul din Granada.

– Înainte să pleci mâine, aș vrea să-ți dau ceva bani de cheltuială.

Nu eram sigură de ce voia să-mi dea bani de cheltuială în seara dinainte de a pleca, însă intenția lui m-a mișcat. Nu-mi mai dăduse bani de cheltuială, așa cum le spusese el, de când aveam paisprezece ani, așa că poate de asta mi s-a părut ceva copilăresc. Și-a scos portofelul, l-a pus pe masă și pe urmă a împuns cu degetul mare pielea maronie uzată. A părut surprins că nu reacționam.

Cu două degete, a început să caute înăuntru.

– Ah! exclamă el, am uitat să mă duc la bancă.

Și-a îngropat din nou degetele în portofel, a scotocit prin el îndelung și până la urmă a scos o singură bancnotă de zece euro. A ridicat-o în dreptul ochilor. Apoi a pus-o pe masă, a netezit-o cu palma și mi-a dat-o cu un gest bombastic.

Mi-am terminat cafeaua și, când femeia care cerșea s-a apropiat de masa noastră, am dat drumul bancnotei de zece euro în ceașca ei. Ea a spus ceva în grecește, apoi a șchiopătat spre mine și mi-a sărutat mâna. Era prima dată când cineva îmi arăta un semn de afecțiune în Atena. Îmi era greu să accept faptul că primul bărbat din viața mea ar face lucruri în dezavantajul meu, dacă ar fi în avantajul lui. Și totuși, într-un fel acea revelație m-a eliberat.

Christos Papastergiadis părea să se roage. Ochii îi erau închiși și buzele i se mișcau. Concomitent, degetele îi pluteau deasupra șervețelilor din hârtie. A tras unul din cutia de oțel și a început să-l împăturească, mai întâi în două, apoi într-un pătrat care a devenit cerc și pe urmă, în mod miraculos, o floare cu trei rânduri de petale dese.

A ținut-o în mână de parcă ar fi fost un dar sau poate o ofrandă menită să câștige favoarea cuiva ori să fie aruncată într-o fântână înainte de a-ți pune o dorință.

Am arătat spre floarea din mâna lui, iar el a privit-o cu un aer vag, de parcă ar fi fost mirat s-o vadă acolo.

Devenisem mai îndrăzneță.

– Cred că ai făcut floarea aceea pentru mine.

În sfârșit s-a uitat în direcția mea.

– Da, am făcut-o pentru tine, Sofia. Ție îți place să porți flori în păr.

Mi-a dat-o, iar eu i-am mulțumit pentru ideea pe care el nu voise să și-o aroge. Era fericit fiindcă îmi dăduse până la urmă ceva, și chiar mai fericit pentru că eu n-am dat-o altcuiva.

Nu am un plan B pentru a-mi înlocui tatăl, fiindcă nu sunt sigură că vreau un soț care să fie ca un tată, deși îmi dau seama că asta vine la pachet cu structurile de rudenie. O soție poate fi o mamă pentru soțul ei și un fiu poate fi un soț sau o mamă pentru mama lui, și o fiică poate fi o soră sau o mamă pentru mama ei care poate fi un tată și o mamă pentru fiica ei, și probabil că acesta e motivul pentru care fiecare dintre noi stă la pândă în semnul celuilalt. E un ghinion faptul că tata nu a fost niciodată acolo pentru mine, dar eu nu-mi schimbasem numele în Booth, cu toate că era tentant să am un nume pe care oamenii să-l poată rosti. El îmi dăduse numele lui, iar eu nu renunțasem la el. Găsisem ceva de făcut cu el. Numele tatei mă situase într-o lume mai vastă, a numelor care nu pot fi rostite sau scrise cu ușurință.

Imaginea lui rugându-se în cafeneaua Rosebud îmi zăbovea în minte în timp ce ne înapoiam spre Kolonaki. Deodată m-am simțit îngrijorată pentru Alexandra. Fusesem surprinsă de această deconectare a lui, de felul în care se detașa când situația devenea mai dificilă între noi, și de modul în care îi vorbea uneori cu glas tare zeului care era ca un telefon implantat în capul lui.

Alexandra se prefăcea că doarme pe canapeaua moale și albastră când am ajuns noi acasă. Christos s-a apropiat de ea în vârful picioarelor, i-a scos cu blândețe papucii cu miei și i-a pus frumos pe podea. A stins lumina de sus și a aprins o veioză, apoi a dus un deget la buze. Șșșșșșș.

– N-o trezi!

Alexandra era perfect trează.

El era întotdeauna pregătit lângă ea cu o pătură, un cearșaf, o pernă. Părea dornic s-o culce cu fiecare ocazie care i se ivea, iar ea îl lăsa pe soțul ei să joace

rolul de anesteziist al casei.

Alexandra era categoric trează. Ne uitam una la alta cu variatele noastre puncte de vedere.

A doua zi dimineată, mi-am făcut bagajul și am pliat patul de campanie pe care mi-l oferiseră pe durata șederii. Tata plecase deja de acasă la serviciu și nu mă trezise pentru a ne lua la revedere. Am găsit-o pe Alexandra stând în cămașă de noapte pe balcon. Părea absorbită de veverița blândă care țopăia din creangă-n creangă într-un copac din apropiere. A întors-o pe Evangeline de la sânul ei, ca s-o poată vedea și ea.

Cred că am speriat-o, fiindcă a tresărit când i-am spus la revedere.

– Oh, erai doar tu, Sofia!

– Cine altcineva ar fi putut fi?

Dacă ar fi fost tata, oare ar fi căscat și s-ar fi declarat gata să moțăie pe canapeaua moale și albastră?

Când i-am mulțumit pentru că m-a primit în casa ei, mi-a spus că era tristă să mă vadă plecând, fiindcă nu va mai avea cu cine să stea de vorbă dimineată.

Cămașa ei de noapte lungă, din bumbac, era albă și virginală, tivită cu dantelă la mâneci și la gât, descheiată la nasturi ca s-o poată hrăni pe Evangeline. Astăzi, părul ei scurt era gras și nepieptănat.

Mi-am dat seama că n-am văzut-o niciodată cu vreo prietenă.

– Ai frați sau surori, Alexandra?

S-a uitat din nou spre veveriță.

– Din câte știu eu, nu.

Mi-a spus că fusese adoptată. Crescuse în Italia, dar acum părinții ei – nu părinții biologici – erau bătrâni, așa că nu le era ușor să facă drumul de la Roma la Atena ca să-și vadă nepoata. Ea își făcea griji pentru pensiile lor, fiindcă și în Italia era austeritate, dar le trimisese cu regularitate bani în perioada cât lucrase. Acum nu mai era atât de ușor să le trimită, fiindcă *papa* al meu avea alte idei și planuri, însă ea credea că situația se va rezolva de la sine în cele din urmă.

A întors-o iar pe Evangeline spre ea și i-a sărutat obrații durdulii.

Era aproape o experiență sacră s-o văd pe tânăra mamă orfană cu propriul copil iubit strâns la piept.

Poate că fusese o pradă ușoară pentru Christos, fiindcă jinduise la un tată care era totodată și soț. Posterele cu rățoiul Donald, papucii cu miei, jeleurile și mimarea somnului pe umărul lui *papa* al meu ar putea fi încercarea ei de a-și crea o altă copilărie. O copilărie în care nu fusese abandonată.

Sora mea era încleștată de mamelonul ei, degetele ei mici de la picioare legănându-se în aer în timp ce suga, cu ochii larg deschiși și uimiți, indiferentă la orice altceva cu excepția laptelui amețitor din sânul mamei.

Alexandra a clipit.

– Te-ar deranja să-mi aduci un pahar cu apă? Nu am nici o mână liberă.

Am umplut un pahar cu apă dintr-o sticlă de la frigider, am pus în el gheață și o felie de lămâie și pe urmă, pentru plăcerea suplimentară a Alexandrei, am adăugat și o căpșună.

Părea stoarsă de puteri.

I-am sărutat obrazul palid.

– Sora mea e norocoasă fiindcă are o mamă atât de blândă și de răbdătoare.

Voia să-mi spună ceva, dar alunga mereu gândul.

– Ce e, Alexandra?

Deveneam mai îndrăzneță.

– Dacă ai vrea să te înveți grecește, m-aș bucura să am ceva de făcut când doarme copilul.

– Dar cum vei proceda?

S-a uitat din nou la veveriță și a observat cât de încrezătoare era de venise așa de aproape.

– Păi, dacă te uiți tu peste alfabet cât stai în Spania și te familiarizezi cu el, îți pot trimite eu pe urmă fraze în grecește și tu îmi poți răspunde în grecește, și în felul ăsta vom avea o conversație.

– Da, hai să încercăm!

I-am mulțumit încă o dată și pe urmă i-am spus în grecește că ar trebui să se simtă mai liberă să-și ajute financiar părinții din Roma.

Fuseseră câteva fraze destul de complicat de formulat într-o limbă pe care n-o vorbesc, și fuseseră cu atât mai complicate cu cât ea este economista.

A zâmbit și mi-a răspuns în grecește:

– Ai spus că ar trebui să mă simt „mai liberă“?

– Da.

– Sunt mai liberă decât am fost vreodată.

Am vrut să-i mai cer lămuriri, dar nu am talent la limbi străine. Oricum, voi avea nevoie de o bună bucată de vreme ca să nu mă mai gândesc la limba greacă altfel decât la tatăl care m-a părăsit. Mi-am sărutat surioara pe tălpile măslinii și pe urmă i-am sărutat mâinile.

În vreme ce trăgeam după mine valiza spre stația de autobuz ca să iau linia X95 spre aeroport, m-am simțit deodată mai eu însămi.

Singură.

În valiză, peste haine, era floarea pe care tata o făcuse din gândurile lui chinuite. O floare din hârtie, ca și cărțile pe care mama le indexase o viață întreagă. Catalogase mai mult de un miliard de cuvinte, dar nu putea găsi cuvintele care să exprime felul în care propriile ei dorințe pentru sine însăși fuseseră risipite în vânturile și furtunile unei lumi aranjate nu în avantajul ei.

Grecoaica e pe drumul de întoarcere în Spania. Înapoi la meduze. La nopțile asudate. La aleile prăfuite. Înapoi în arșița din Almería. Înapoi la mine. O voi invita să-mi planteze măslinii. Treaba ei va fi să sape o groapă pentru plantare. Pe urmă, eu va trebui să leg pomii de prăjini din bambus astfel încât vântul să nu le influențeze forma. Un copac nu trebuie modelat de capriciile vântului.

Joc de cuvinte bazat pe faptul că *Rosebud* se traduce prin „boboc de roză“ sau „boboc de trandafir“

MEDICAȚIE

Mama a început să strige în spaniolă după apă.

– *Agua agua agua agua.*

Suna ca *agonie agonie agonie*.

Parcă eram în aceeași încăpere cu Janis Joplin, dar fără talent. I-am adus un pahar cu apă și mi-am înmuiat un deget în el, ca să-i umezesc buzele.

– Ce face tatăl tău?

– E fericit.

– S-a bucurat să te vadă?

– Nu știu.

– Îmi pare rău că n-a fost mai primitiv.

– Nu tu trebuie să ai părerile lui de rău.

– Ce mod interesant de a o spune!

– El își e propria părere de rău.

– Simt pentru tine.

– Nu poți face nici asta. Nu poți să simți tu pentru mine.

– Ești într-o dispoziție ciudată, Sofia.

Mi-a spus că în vreme ce eu fusesem plecată, suferise de apă la genunchi. Matthew se oferise cu amabilitate s-o ducă la Spitalul General din Almería. I se întinsese un ligament, dar totul era foarte simplu. Doctorul îi dăduse un tratament medicamentos complet nou. Îi era greață de la antidepresive, deși a spus că de vină ar putea fi noile medicamente pentru colesterol mare și pentru hipertensiune, împotriva amețelii și pentru reflux gastric. O mai dotase cu rețete pentru un antidiabetic, pentru ceva împotriva gutei, antiinflamatoare, ceva pentru somn, un relaxant muscular și laxative, din cauza efectelor secundare.

Am întrebat-o ce părere avea Gómez despre noua ei prescripție de la spital.

– Mi-a interzis să conduc mașina.

– Ție îți plăcea să conduci mașina.

– Îmi place mai mult masajul ăsta. Ai mâini de aur. Ce bine ar fi dacă ți le-ai putea tăia ca să le lași aici cu mine, cât timp stai tu la plajă toată ziua!

Am așteptat ca alsacianul lui Pablo să urle, apoi mi-am amintit că îl eliberasem.

MARE ANIMAL MARIN

– Tu ești inspirația și monstrul meu!

Stau întinsă împreună cu Ingrid pe pietre, în umbra grotelor săpate în faleza înaltă. Am înfășurat mormane de alge negre în prosoape, ca să ne facem un fel de perne. Pleoapele îmi sunt pudrate cu sclipici albastru și port rochia albă din satin pe care a recuperat-o Ingrid din cutia cu reduceri de la magazinul vintage. E pătată de-a lungul tivului, așa că recunoaște și ea că ar fi prea mare bătaie de cap s-o folosească în vreun scop comercial. De data asta a brodat un model geometric cu cercuri albastre și dungi verzi în jurul gâtului. Zice că nu e abstract, fiindcă este exact desenul de pe spatele șopârlei pe care încerca s-o săgeteze înainte să-i ies eu în cale.

Îmi place felul în care satinul îmi stă pe umeri și îmi alunecă între coapse aidoma unui val. Părul a început să mi se deschidă la culoare la vârfuri și nu l-am mai periat de aproape o săptămână. În dimineața asta, Ingrid mi-a uns cu ulei de cocos bucele, gambele și labele picioarelor, dar și buzele crăpate.

– Vino mai aproape, Zoffie!

Mă duc mai aproape. Acum buzele ei sunt lipite de urechea mea pe pernele noastre din alge.

– Ești o planetă albastră cu ochii tăi negri și sperioși ca două animale mici.

Am hotărât să accept greșeala pe care am făcut-o când am citit incorect cuvântul Adorata. Nu e treaba mea să cenzurez felul în care gândește ea cu acul de cusut, chiar dacă gândurile ei mă rănesc.

– Zoffie, de ce arzi seara spiralele acelea de citronela?

– De unde știi că asta fac?

– Fiindcă simt mirosul pe tine.

– Țânțarilor nu le place. Dar mie îmi dă o stare de calm.

– Deci, ești anxioasă, Zoffie?

– Da. Cred că sunt.

– Asta îmi place la tine.

Ingrid își trage palme peste brațe, fiindcă pe plaja aceasta sunt tăuni. De obicei evită să vină aici, dar a făcut o excepție pentru mine. Îmi povestește despre Ingmar, care are dever mare de când s-a înecat câinele tulburat al lui Pablo.

– Nu-ți face griji, Zoffie, i-ai acordat libertatea de a muri.

– Nu, nu, nu. (Am șoptit în urechea ei.)

– I-ai făcut o favoare. Era deja mort când stătea în lanț. Aia nu era viață.

– Nu era mort. Voia să-și schimbe viața.

– Animalele nu au imaginație, Zoffie.

(Palma ei se odihnește pe abdomenul meu.)

– Poate că nu s-a înecat.

– L-ai văzut pe undeva?

– Nu.

– L-ai auzit recent urlând?

– Nu.

– Să schimb subiectul și să-ți mai povestesc despre Ingmar?

– Da.

Stă pe o parte, întoarsă spre mine în costumul ei de baie bleu cu franjuri. Din când în când își mișcă strasul piercingului din buric.

– Ești gata, Zoffie?

– Da.

– Cât ai fost tu în Atena, pe plajă a venit paza de coastă cu o barcă specială cu motor. Au testat apa și au ajuns la concluzia că s-a produs o scurgere de benzină, așa că le-au cerut tuturor să iasă din apă. Ingmar s-a supărat fiindcă tot zgomotul acela îi deranja clienții. A dat buzna afară din cortul lui, în pantaloni scurți, și le-a spus celor de la paza de coastă că greșeau, că aparatele lor nu măsurau corect, că apa mării era limpede și că era curată. Ei s-au enervat și i-au cerut să guste apa de mare. Așa că Ingmar a intrat în mare cu o sticlă goală, pe care a umplut-o și a băut tot din ea, după care s-a declarat de acord că, da, fusese o scurgere de benzină.

Acum îi e rău și nu poate lucra, și vrea să dea în judecată paza de coastă fiindcă l-a forțat să guste apa de mare.

- Poate că de vină e cadavrul câinelui lui Pablo.
 - Haide, Zoffie! Exact asta e! Câinele înecat al lui Pablo a contaminat apa.
- Soarele se revarsă pe trupul ei prelung și auriu.
- Deci, ai fugit de mine și te-ai dus să-ți vizitezi tatăl?
 - N-am fugit de tine.
 - Povestește-mi despre sora ta mai mică.

Îi descriu părul negru și moale, pielea măslinie și urechile găurite ale Evangelinei.

- Seamănă cu tine?
 - Da, avem aceiași ochi. Dar ea va vorbi trei limbi. Greaca, italiana și engleza.
- Ingrid se întinde cu fața în sus și se uită la cer.
- Să-ți spun de ce sunt eu sora cea mare și rea?
 - Da.

Își pune pălăria de paie pe față și începe să vorbească de dedesubt, așa că trebuie să mă întorc pe o parte și să mă sprijin în cot ca s-o aud. Glasul îi e plat și tern, și trebuie să fac eforturi ca să disting ce spune.

Avusese loc un accident. Când ea avea cinci ani, iar sora ei, trei, o dădea în leagăn în grădină și, neevaluându-și bine forța, o împinsese prea tare. Sora ei căzuse din leagăn. Fusesse un accident urât. Își fracturase un braț și își fisurase trei coaste.

Ingrid se oprește din vorbit.

- Aveai doar cinci ani. Erai un copil, spun eu.
- Dar o împingeam prea tare. Ea țipa. Voia să se dea jos, dar eu o tot împingeam.

Iau de pe pietre o pană albă și-mi trec degetul peste marginea ei.

- S-a mai întâmplat și altceva, reia Ingrid.

Simt cum îmi crește panica în piept ca întotdeauna când sunt cu Ingrid.

– Sora mea a căzut în cap. Când i-au făcut radiografii, au descoperit că avea craniul spart și că îi fusese afectat creierul.

În timp ce vorbește, îmi dau seama că-mi țin răsuflarea. Degetele mele sfâșie pana.

Ingrid se ridică și pălăria îi cade pe jos. Ia plasa de pescuit pe care a adus-o cu ea și pășește peste pietre, spre golfulețul ascuns după un cot al plajei principale. Îmi dau seama că vrea să fie singură, așa că îi iau pălăria și o pun pe perna de alge.

Cineva mă strigă.

Julieta Gómez îmi face semne cu mâna din umbra uneia dintre grote. Are părul ud, deci evident a fost să înoate. Bea dintr-o sticlă de apă, înclinând-o și luând înghițituri mici. Când flutură sticla spre mine, parcă mă invită să merg la ea.

Trec peste pietre, prinzându-mi rochia albă de satin în bikini ca să-mi eliberez picioarele, și mă așez alături de ea.

– E ziua mea liberă, îmi spune.

Mă uit spre Ingrid, care stă rezemată jalnic de o piatră în apa puțin adâncă. Din când în când, culege câte o meduză cu plasa de pescuit.

Dinții Julietei sunt și mai albi în lumina soarelui, iar genele îi sunt lungi și mătăsoase.

Îmi întinde sticla, dar clatin din cap. Apoi, mă răzgândesc. Apa e rece și liniștitoare. Panica pe care am simțit-o când mi-a povestit Ingrid despre sora ei e încă vie în corpul meu, ca insectele invizibile care zumzăie noaptea în copaci.

– Arăți ca o vedetă pop, Sofia, îmi spune Julieta. Tot ce-ți mai trebuie este o chitară și o formație. Tata va cânta la tobe.

Râde atât de tare, încât izbutesc să schițez un fel de zâmbet, dar atenția îmi e îndreptată spre Ingrid în golfulețul cu apă mică. Stă cu spatele spre mine. Pare singură și oropsită.

Julieta îmi spune că unul dintre paramedicii de la clinică a adus-o aici cu motocicleta și că vine s-o ia diseară. Tatăl ei era exagerat de protector și își instruisese personalul să verifice dacă purta cască pe motocicletă. O enervase teribil.

Schițează un gest spre sticla de apă.

– Prefer să beau votcă, fiindcă asta îl înfurie pe tata. El detestă toate drogurile. Încă o plânge pe mama, așa că se simte insultat de ideea că medicamentele pot dispersa durerea amintirilor lui.

Ingrid încă mai pescuiește meduze cu plasa galbenă și le pune pe nisip.

– Meduze, spun, ca și când ar fi ceva important.

– Da, răspunde Julieta. E un mit faptul că, dacă urinezi pe urzicătură, îți calmează durerea.

Sar din grota Julietei și îmi croiesc înapoi drum spre pernele cu alge. În dimineața aceea, devreme, mă dusesem la un supermarket din afara orașului ca să-i iau lui Ingrid salamul german care-i place ei, salată verde, portocale și struguri. Când se cațără înapoi pe piatră, îmi spune că e prea cald pentru ea pe plaja asta urâtă și neadăpostită. Se uită spre grota în care Julieta stă la plajă și spune că vrea să se ducă acasă.

– Nu pleca, Ingrid!

Vocea mea are un ton implorator oribil.

Sunt încă șocată de povestea surorii ei cu creierul vătămat și vreau să-i spun încă o dată că n-a fost vina ei. Era copil și făcuse o greșală, dar cuvântul Decapitată îmi tot stă în cale.

Ingrid trece pe lângă mine și începe să-și strângă lucrurile.

– Vreau să lucrez, Zoffie. Am nevoie să cos. Tot ce vreau să fac acum e să găsesc firul potrivit și să încep.

Lângă noi, un băiețel de șase ani mușcă dintr-o roșie uriașă, de parcă ar fi o piersică. Sucul i se scurge pe piept. Mai mușcă o dată și mă privește cum o ajut pe Ingrid să-și lege pe gambe șireturile sandalelor romane argintii.

– Ești atât de frumoasă, Ingrid!

Râde. Chiar râde de mine.

– Eu nu pot să lenevesc toată ziua ca tine. Am treburi de făcut.

Începe să-i sune mobilul. Știu că e Matthew care o controlează, verifică unde e, și știe că e cu mine.

– Sunt pe plajă, Matty. Auzi marea?

Mă întind spre ea și-i iau telefonul din mână.

Ingrid strigă să i-l dau înapoi, dar o iau la fugă cu el spre mare, iar ea aleargă după mine, împiedicându-se în șireturile sandalelor argintii, așa că și le scoate și le azvârle pe nisip. Mă ajunge din urmă și trage de tivul rochiei mele de satin. Îl aud rupându-se și în aceeași clipă arunc telefonul în mare.

Ne uităm amândouă cum plutește timp de trei secunde printre meduzele care, calme și pulsânde, îi dau roată, și apoi se duce la fund.

Marea palpită pe lângă tivul rochiei mele din satin rupte.

Ingrid își scutură nisipul din ochi.

– Ești obsedată de mine, îmi spune.

Sunt în mod cert obsedată de capacitatea ei de a mă bulversa. De a mă scoate din toate certitudinile mele, deși știu că nu mă respectă. Mă intrigă felul în care e servită de bărbații care îi venerează frumusețea la fel ca mine, și cel în care repară cu acul țesături rupte sau sfâșiate, de parcă ar face un soi de chirurgie pe sine însăși.

Ingrid intră în mare și mă apucă de păr cu toată forța.

– Du-te și adu-mi telefonul, animal uriaș ce ești!

Mă împinge cu capul în apa caldă și întunecoasă. Când mă zbat, mă împinge iar, mai jos, de data asta punându-și genunchiul pe umărul meu. Continuă să mă împingă, așa cum a împins-o pe sora ei în leagăn. De parcă ar face din nou exact același lucru, repetând accidentul din copilărie, numai că de data asta cu mine. Mai e cineva în apă acum. Simt un braț și apoi două înconjurându-mi talia, încercând să mă ridice în timp ce Ingrid mă apasă în jos. Un val trece peste capul meu și mă doboară. Când îmi regăsesc echilibrul și ies la suprafață, Julieta Gómez e în apă lângă mine, storcându-și părul lung, și ud. Auzim amândouă o femeie țipând. Strigătele ei ascuțite vin dinspre golfulețul de lângă pietre. Ingrid topăie pe nisip, ținându-se de piciorul drept. Călcase pe grămada de meduze pe care le pescuise cu plasa și le pusese pe plajă.

Asta îmi micșorează furia, ca și când aș fi transferat toxina mâniei în piciorul ei. Julieta se uită la mine și râde.

– Limitele tale sunt făcute din nisip, Sofia.

– Da, replic eu. Știu asta.

Un pescăruș plutește odată cu noi în valuri.

Mă întorc la pietre și încep să-mi strâng prosopul. Nu vreau ca Ingrid să plece de pe plajă fără mine. La drept vorbind, mi se pare mai fascinantă. Memoria e subiectul meu. Ingrid repeta o amintire traumatizantă din trecut și o re trăia cu mine fiindcă știe că limitele mele sunt făcute din nisip.

– Zoffie, ești nesupusă și haotică, ai datorii și casa ta de pe plajă e neîngrijită. Acum mi-ai aruncat telefonul în mare. Nu știu ce să mai fac. O să pierd contracte de lucru.

– Clienții tăi vor trebui să vorbească cu peștii.

Îmi scot rochia udă din satin și încep să-mi șterg coapsele. Băiețelul încă mai mănâncă din roșia uriașă. Se uită la mine preț de câteva secunde, apoi fuge.

– L-ai speriat, Zoffie, fiindcă ești albastră la față. Fardul de pleoape ți s-a scurs pe obraji și arăți ca un monstru marin.

A găsit salamul și îl decojește.

– Nu vreau să stau aici cu tăunii și meduzele, spune apoi și, după ce își îndeasă salamul în gură și ridică ochii spre grote, adaugă: Și, oricum, nu-mi plac prietenii tăi.

Julietta îmi face semn cu mâna și eu îi răspund la fel.

Ingrid se uită la urzicăturile umflate de pe talpă. Sandalele ei argintii plutesc în apa joasă din golfuleț, dar ea e prea ocupată cu urzicăturile, ca să le observe.

– Dacă vii la mine acasă, poți să plantezi măslinii în timp ce eu lucrez, după care putem ieși la plimbare, când se mai răcorește.

Este o invitație. Pare genul de plan pe care și-l fac îndrăgostiții împreună.

Ingrid se ghemuiește pe pietre și se uită la piciorul urzicat.

– Țsta e un mit, spun eu.

– Ce anume e un mit?

Uite o întrebare dificilă. N-aș minți dacă aș spune că sunt probabil obsedată de ea.

Primul lucru pe care l-a făcut Ingrid când am ajuns la casa ei de vară a fost să caute papiotele de ață, pe urmă a răsturnat coșul cu haine de la magazinul vintage pe podea. Acul dintre degetele ei era ca o armă, cosea ca și când ar fi atacat pânza.

– Ești atât de indolentă, Zoffie! Ai venit aici ca să plantezi măslinii. Mai întâi trebuie să sapi gropile.

Nu știu cum să plantez un copac. Sunt atâtea lucruri pe care nu știu cum să le fac, însă știu să păstrez un secret. Mă gândeam la Matthew și Julieta când priveam la casa pe care Matthew și Ingrid o făcuseră împreună în Spania. Unul dintre lucrurile pe care le făcuseră era o exhibare a structurii lor de rudenie. Prinseseră fotografii pe un panou de plută, ca să-și etaleze fiecare familia. Mama și tatăl lui Matthew, tatăl lui Ingrid și, probabil, cei doi frați ai lui Matthew și fratele ori vărul lui Ingrid. Fotografii ale surorii ei nu existau. M-a văzut uitându-mă după cineva care nu era acolo în timp ce străpungea pânza cu acul.

– Poate fi ea fericită, Zoffie, dacă n-are minte?

– Cine?

– Știi tu cine.

– Te referi la Hannah?

Ingrid a părut surprinsă, ca și când ar fi uitat că-mi spusese cum o chema pe sora ei în seara în care îmi dăduse bluza de mătase cu Decapitata brodat cu fir albastru. Voia să uite, dar acul își amintea pentru ea. Nu sunt leneșă. Și nu sunt un cercetător imparțial fiindcă am o relație cu informatorul meu.

– E mintea ei nemișcată ca o frunză, Zoffie?

– O frunză nu e niciodată nemișcată.

– Își amintește oare?

– O minte nu e niciodată nemișcată.

– Uneori vreau pur și simplu să mă arunc în aer, șopti Ingrid.

Am îngenuncheat la picioarele ei și i-am cuprins talia cu brațele. Ea a întins mâna spre părul meu și și-a pus un fir de ață în gură.

– Încă mă mai placi, Zoffie?

Cineva bătea la fereastră.

– Totul e întunecat până când nu spui tu da.

N-am spus nimic. Absolut nimic.

– Este încă întunecat, Zoffie. Întreaga lume e întunecată, a spus și s-a uitat peste capul meu, în direcția sunetului. E Leonardo! a adăugat apoi, ca și când lumina ar fi revenit brusc.

Niciodată n-aș fi crezut că mă voi bucura să-l văd din nou pe Leonardo, însă sosirea lui mă scutise să-i răspund la întrebare. Ingrid a șchiopătat ușor când a trecut pe lângă mine, spre ușă. Piciorul stâng încă o ustura de la urzicături, dar nu le dădea nici o atenție. Urzicăturile i se păreau fascinante doar dacă erau pe corpul meu. A părut să se lumineze la sosirea lui Leonardo și a strigat „Bravo!” când a văzut că strângea la piept o pereche de cizme de călărie din piele maro. El m-a salutat scurt cu o mișcare din cap. „Da, știu că ești aici. Din păcate. Întotdeauna ești aici când sunt și eu aici.”

Vântul a zdrăgănit fereastra în timp ce Ingrid și-a strecurat picioarele în cizme. Și-a băgat degetele mari în interiorul lor, a mișcat dintr-o parte în alta și a tras, în vreme ce noi o urmăream. Cizmele îi veneau chiar până sub genunchi. Și-a îndreptat spatele împingându-și sânii înainte, cu capul sus, cât timp a scotocit Leonardo în sacul său din piele și a scos o cască. Ingrid părea crudă și victorioasă, o războinică luptându-se cu bărbații. Cine sunt dușmanii ei? Oare sunt și eu pe listă? Și pentru ce luptă ea?

Leonardo a făcut un pas înainte ca un sclav pofticios.

– Vei avea nevoie de casca asta când vei călări pe calul meu.

I-a așezat-o încet pe cap, peste cele două cozi lungi, degetele lui chinându-se cu închizătoarea de sub bărbie, în timp ce ea stătea nemișcată și tăcută. Apoi l-a sărutat cast pe obraz.

– În schimb, aș vrea să-ți ofer un măslin.

S-a dus în grădină cu noile ei cizme și cu casca și s-a întors cu un puiet mic.

– Am plantat deja patru, Zoffie o să planteze doi, iar al șaptelea e pentru tine.

Evident, Leonardo a simțit că se cuvenea să aprecieze ideea.

– E sănătos, a spus el mohorât.

Ingrid a deschis frigiderul și a luat două sticle de bere. Mi-a dat mie una, apoi și-a dus mâinile la buzunarul de la spate, a scos un deschizător, a desfăcut cealaltă sticlă și i-a întins-o lui Leonardo. El a ridicat-o la buze și a luat o înghițitură în timp ce eu stăteam nebăgată în seamă, ca măslinul, cu berea nedesfăcută. Era evident că Ingrid trecuse prin plafonul de sticlă al asentimentului lui Leonardo. I-am cerut deschizătorul. Ea mi-a luat sticla din mână și a scos dopul dintr-o singură mișcare fluidă. Începeam s-o înțeleg pe Ingrid Bauer. De fiecare dată mă împingea până la limită, într-un fel sau altul. Limitele mele erau făcute din nisip, deci ea considera că le poate împinge, iar eu o lăsam. I-am dat consimțământul tăcut fiindcă voiam să știu ce avea să se întâmple mai departe, chiar dacă nu e în avantajul meu să știu. Sunt oare autodistructivă sau lamentabil de pasivă, nesăbuită sau doar experimentalistă, sunt un antropolog cultural riguros sau sunt îndrăgostită?

Era la Ingrid Bauer ceva ce mă afecta foarte profund. Avea legătură cu cizmele și casca. Ele îi ofereau șansa de a galopa afară din povestea pe care și-o depănase singură, despre cum era o soră mare și rea, însă bănuiam că era captivă în ea. Poate că încă n-o sfârșise. I-am dat ei sticla mea de bere. Ea a luat-o, înnebunită de putere, iubindu-și cizmele și casca, și privită de netotul Leonardo, a dus-o la gură și a golit-o dintr-o răsuflare. El a strigat „Hoooo“, de parcă îmblânzea un cal sălbatic, a dus sticla la gură și nu s-a oprit nici el înainte s-o golească. Ingrid s-a întors spre mine, cu ochii ei verzi și oblici în flăcări, ochi despre care îmi spusese că puteau vedea mai bine pe întuneric decât pe lumină.

– Leonardo o să mă învețe să-l călăresc pe andaluzianul lui.

Un lucru știam. Eu eram cea mai importantă persoană din încăpere. Flirtul simulat al lui Ingrid cu Leonardo era menit să mascheze dorința pe care o simțea pentru mine.

Era o voyeuristă.

A propriei dorințe.

Înțelesesem acum că Ingrid Bauer nu voia să mă decapiteze în mod literal. Voia să-și decapiteze dorința pe care o simțea pentru mine. Propria dorință i se părea

monstruoasă.

Mă transformase pe mine în monstrul care se credea ea a fi.

Pândise în apropierea mea îndelung, urmărind, observând în secret, așteptându-mă, înfricoșător de tăcută, de nemișcată. Toată vara îi auzisem glasul în minte, o văzusem ascunzându-se și o auzisem respirând.

Respirând focul propriei dorințe.

– Zoffie, eu și Leonardo vrem să ne programăm lecțiile de echitație.

Mi-am luat geanta și mi-am atârnat-o pe umăr. Fire argintii de alge au plutit în aer.

SEPARAREA

– Scoate-i doamnei Papastergiadis pantofii, te rog!

Gómez ședea în cabinetul de consultații, uitându-se la ceas. Era șapte dimineața, iar el părea iritat de faptul că trebuia s-o primească pe mama la o oră atât de matinală. Julieta Gómez scoase pantofii din picioarele lui Rose și mi-i dădu mie.

Mama se strâmbă, colțurile gurii coborându-i și bărbia proeminentă ridicându-se în aer când vorbi:

– V-am spus, domnule Gómez, că nu este necesară o altă examinare.

Gómez îngenunche la picioarele ei și începu să-i miște degetele într-o parte și-n alta. Încheieturile mâinilor îi erau acoperite cu fire de păr negre și moi.

– Simțiți asta?

– Ce să simt?

– Apăsarea mâinii mele pe degetele de la picioarele dumneavoastră.

– Eu nu am degete la picioare.

– Asta înseamnă că nu?

– Nu mai vreau picioarele astea.

– Mulțumesc.

Făcu un semn cu capul spre Julieta Gómez, care lua notițe acum. Sprâncenele lui argintii erau firoase. Astăzi purta un halat alb apretat care se asorta cu șuvița lui albă. Stetoscopul atârnat la gât îi dădea un aer mai de doctor decât de obicei.

– Cred că la un moment dat îmi veți asculta inima cu șmecheria aceea, spuse Rose.

– Dumneavoastră mi-ați spus că n-are nici un rost, și vă cred.

Gómez se întoarse spre mine și își încrucișă brațele peste halatul alb.

– Mama dumneavoastră a înaintat o reclamație cu privire la activitatea mea clinică. În consecință, peste două zile vom primi vizita unui director din Los Angeles și a unui oficial din domeniul sănătății de la Barcelona. O să vă cer să

participați amândouă. Cred că domnul din Los Angeles este un client al domnului Matthew Broadbent. Domnul Broadbent i-a fost coacher și l-a învățat să comunice eficient cu investitorii.

Când am privit spre Julieta, am văzut că era absorbită de notițele ei.

Am întrebat-o pe Rose de ce făcuse plângere.

Ședea cu spatele foarte drept și era evident că-și aranjase părul încă de la ora cinci a dimineții. Era perfect prins în coc.

– Fiindcă am reclamații de făcut. Mă simt mult mai bine acum, că am medicația sub control.

– Este foarte greu de crezut, replică Gómez, că noua dumneavoastră medicație va reuși să vă însănătoșească. Vă rog să rețineți că așteptăm în prezent rezultatele endoscopiei.

Eu nu știam ce e aceea o endoscopie, iar el mi-a explicat.

– E o procedură prin care interiorul corpului – în acest caz, gâtul – este examinat cu un aparat numit endoscop. Acesta e un tub lung și flexibil, cu o cameră video atașată la un capăt.

– Da, spuse Rose. A fost inconfortabil, dar nu dureros.

Gómez a schițat un semn cu bărbia spre Julieta, care era și ea într-o dispoziție bizară, fiindcă ne-a anunțat că de acum înainte, toate consultațiile viitoare vor fi consemnate de ea. Când a împins scaunul lui Rose spre ușă, nu a privit spre mine.

– Sofia Irina, mai rămâi puțin, te rog!

Gómez mi-a făcut semn să mă așez pe scaunul din fața biroului.

M-am așezat și am așteptat până ce o altă asistentă și-a făcut apariția cu o tavă în mână, pe care a pus-o pe birou. Pe tavă erau doi croasanți și un pahar cu suc de portocale.

Gómez i-a mulțumit pentru micul dejun și i-a cerut să-i spună următorului pacient că va întârzia.

– Vreau să-ți vorbesc despre două chestiuni, mi-a zis. În primul rând, trebuie să discutăm despre domnul de la compania farmaceutică. Cred că vei fi interesată.

A dus la gură paharul cu suc de portocale, s-a răzgândit și l-a pus jos din nou, neatins.

– Vizitatorul nostru, Señor James din LA, trebuie să găsească strategii eficiente de extindere a pieței sale. Mă tot bate la cap de câțiva ani. Ceea ce face el e cu adevărat fascinant. Mai întâi creează o boală și apoi oferă tratamentul pentru ea.

Și-a apăsât șuvița de păr alb cu degetul mare.

– Cum anume creează o boală?

– Dă-mi voie să-ți explic.

Continua să schițeze cercuri mici cu degetul pe cap, de parcă ar fi încercat să scoată dinăuntru ceva neplăcut. După o vreme, și-a luat stetoscopul de la gât și l-a pus pe birou.

– Imaginează-ți că tu, Sofia Irina, ești puțin introvertită. Să zicem că ești timidă și trebuie să devii mai îndrăzneată și să înveți cum să te protejezi în viața ta de zi cu zi. El ar vrea ca eu să numesc asta „tulburare de anxietate socială”. În felul acesta, îți pot vinde ție medicamente împotriva tulburării pe care a inventat-o el.

Buzele i se depărtară una de alta și, dintr-odată, zâmbetul îi deveni atât de larg, încât îmi puteam vedea reflexia în dinții lui de aur.

– Dar tu, Sofia Irina, fiind un antropolog cu sânge cald, și eu, un om de știință cu sânge cald, trebuie să ne lăsăm mintea să zburde liberă prin Alpujarra⁷. Nu trebuie să fim de fiecare dată sclavii companiilor farmaceutice. Te rog, servește-te! adăugă apoi Gómez, împingând spre mine tava cu croașanți.

Am simțit-o ca pe o mită. Vorbise pe un ton blând, dar era încordat, fără îndoială. S-a uitat spre computerul de pe birou.

– Ți-ai văzut tatăl în Atena?

– Da.

– Și?

– Tata m-a casat.

– Oh! Ca pe o mașină lovită, imposibil de reparat.

– Nu.

– Dar cum ai fost casată?

- Se străduiește să uite că exist.
- Și reușește?
- Încearcă să existe uitând.
- Uitarea e opusul memoriei?
- Nu.
- Deci, n-ai fost casată.
- Nu.

Era mai amabil cu mine decât fusese propriul tată. În singura conversație telefonică pe care o avuseserăm cât stătusem în Atena, insistase că eu eram Leonardo da Vinci. Se pare că și da Vinci își dorise să zboare înapoi la tatăl care-l părăsise și de aceea devenise obsedat de zbor. Din câte știu eu, mașinăriile de zbor încropite acasă, pe care și le legase de corp, se desprinseseră și pe el îl aruncaseră la pământ.

Am lovit cu cotul paharul cu suc de portocale și l-am răsturnat. Apropiata vizită a directorului de la compania farmaceutică mă tulburase și pe mine.

Gómez nu a părut să observe că sucul se scurgea pe podea. A făcut din nou semn spre croasanții neatinși. Părea agitat, dar aveam încredere în el. Simțeam că are pentru mine sentimente paterne.

Am mușcat din croasant.

- Tu ai un *je ne sais quoi*⁸, Sofia Irina.
- Serios?

A încuviințat din cap.

Devoram acum unul dintre croasanți. Aveam o poftă de mâncare ce-mi depășea și statutul, și dimensiunile. Când am terminat, Gómez m-a întrebat dacă-l voiam și pe celălalt.

Mi-am scuturat buclele.

- Nu, mulțumesc. Ar fi nesănătos.

El s-a uitat la computer și apoi din nou la mine.

- Nu am vești bune, îmi spuse. Nu pot s-o tratez pe mama ta. Mă îndoiesc că va mai merge vreodată. Simptomele ei sunt spectrale ca o fantomă, vin și pleacă. Nu

au substanță fiziologică. Cât timp ai fost în Atena, mi-a vorbit despre amputare. De fapt, asta își dorește. A cerut să-i fie făcută operația.

Am început să râd.

– Glumește! Dumneavoastră nu-i înțelegeți umorul de Yorkshire. Întotdeauna zice „Să terminăm cu picioarele astea!“ Dar e doar o expresie.

El a ridicat din umeri.

– Poate că e o glumă, o amenințare în mod cert. Însă i-am spus deja că nu pot face nimic pentru ea. E înfrântă.

A continuat spunându-mi că nu era de competența lui să-i pună la îndoială cuvintele sau să-i conteste dorința de a-și reteza unele părți din corp. Dar intenționa să-i restituie o parte mare a onorariului său. De fapt, făcuse aranjamentele pentru ca suma să fie transferată în contul ei bancar a doua zi.

Când eu pe scară am urcat

De-un om ce nu era acolo am dat.

Nici azi acolo nu era,

Să nu mai vină, ah, ce-aș vrea!

Cum putuse Gómez să înțeleagă greșit umorul negru al mamei și apoi s-o abandoneze, de parcă ea ar fi vorbit serios?

E mama mea. Picioarele ei sunt picioarele mele. Durerile ei sunt durerile mele. Eu sunt singura ei și ea e singura mea. „Ce-aș vrea, ce-aș vrea, ce-aș vrea!“

– Nu pot face nimic pentru ea, repetă Gómez.

– Dar v-a păcălit! am strigat. Nu e adevărat, nu e real.

El și-a atins bărbia cu vârfurile degetelor.

– Ai câteva firimituri pe bărbie, îmi spuse.

– *Nu e real!* am strigat din nou.

– Da, e greu de acceptat. Oricum, are de gând să-și împlinească dorința de amputare cu ajutorul unui specialist din Londra. De fapt, chiar a făcut o programare.

Mi-a spus că discuția noastră se încheiase. Ar trebui să înțeleg că doamna Papastergiadis nu era singura lui pacientă.

Eram atât de șocată, încât n-am reușit să mă ridic de pe scaun. M-am uitat în schimb la maimuța vervet ghemuită în cușca ei de sticlă. Furia privirii mele va sfărâma ultimul ei cămin din cabinetul de consultații al lui Gómez. O voi elibera ca să se repeadă în mare și să se înece.

Dinții de aur ai lui Gómez erau complet etalați.

– Cred că ți-ar plăcea să-l eliberezi pe micul nostru primat ca să poată țopăi prin cabinet și să-mi citească edițiile vechi din Baudelaire. Dar mai întâi trebuie să te eliberezi pe tine însăși de scaunul acela și să te duci spre ușă, spuse el, acum pe un ton dur. Du-te să faci o drumeție pe munte. Trebuie să ai grijă să nu împrumuți șchiopătatul mamei tale și să nu încalți pantofii ei.

A făcut un semn spre mâinile mele. Încă țineam pantofii mamei, care nu mai erau prinși de picioarele ei.

Ieri, frumoasa grecoaică a văzut trei găini legate de câte un picior de același copac din curtea Señorei Bedello. A început să plângă. E suferință. Îngrijorare. Patru dintre găini au murit în arșiță. Las-o să creadă că nimeni nu vede cum suferă sau cum își târâie picioarele de tristețe. Dragostea explodează lângă ea ca un război, dar ea nu recunoaște niciodată că singură l-a iscat. Pretinde că nu are arme, dar îi place fumul. Dragostea nu e tot ce-i trebuie ei, deși nu are pe nimeni care s-o țină de mână sub stele și să zică Doamne ce lună. Vrea o slujbă. Iar eu am alte lucruri de făcut.

Alpujarra este o regiune istorică din Andaluzia, Spania, la poalele munților Sierra Nevada.
Un nu știu ce (în limba franceză în original)

PARADIS

Stau goală pe Plaja Morților. Playa de los Muertos. Un mic ciob de sticlă mi-e încastrat deasupra sprâncenei stângi. Nu știu cum a ajuns acolo. Playa de los Muertos e plajă de nudiști. Nu există nici un adăpost pentru cei care vor să stea dezbrăcați. Două fete zvelte, poate de șaptesprezece ani, înoată goale în apa limpede, turcoaz, a mării. Un câine urât, lășos înoată între ele. Când ies din apă, fetele caută bețe aduse de mare pe plajă și le înfig ca pe niște țărui pentru cort în pietrișul de un alb strălucitor. După ce întind peste țărui un sarong verde ca să facă un umbrar, câinele se adăpostește dedesubt, iar ele stau în bătaia soarelui. Una din fete scoate o sticlă de apă și toarnă într-un bol, pentru animal. Când îi mângâie blana zburlită, câinele urlă.

Câinele urlă.

E mângâiat, și totuși urlă.

Urlă degeaba.

Viața n-ar putea fi mai bună decât atât, și el tot urlă.

E câinele lui Pablo. Alsacianul. Ciobănescul german. Câinele de la școala de scufundări. I-aș recunoaște urletul oriunde. Câinele lui Pablo e viu și urlă pe Plaja Morților.

Una din fete scoate un pieptăn și și-l trece prin părul lung și ud. Mișcarea ritmată a pieptănului pare să calmeze animalul agitat, care lipăie apă din bol. Ea își piaptăna părul, iar el lipăie apă.

Fetele își întorc privirile de la animalul obidit și se sprijină cu spatele de corpul lui ud, care respiră. Stau cu fața spre orizont. Un bărbat gol de aproape patruzeci de ani aruncă pietricele în mare împreună cu fiul lui. Când simte că fetele goale îl privesc, își întoarce fața de la frumusețea lor și aruncă brusc o piatră în apă. Își etalează puterea în fața fetelor, iar ele se prefac că nu observă, dar l-au observat. Bărbatul este tată. Stă împreună cu fiul său și e menit altcuiva. Poate că a ademenit o femeie la fel de încântătoare ca aceste fete care se simt în largul lor în

trupurile lor, descâlcindu-și părul ud. A fost prins deja, dar vrea să fie prins din nou. E o vânătoare. Unicul gen de vânătoare în care prada vrea să fie înhățată și maltratată de prădătorii ei.

Pietrele fierbinți. Marea transparentă.

Meduzele stau în expectativă. Au dispărut astăzi din ocean. Unde s-au dus? Fața mea e lipită de prundișul alb. Sunt goală, cu excepția ciobului de sticlă de lângă sprânceană. Nu mai vreau să știu ce înseamnă nimic.

Căldura pietricelelor albe îmi încălzește burta, marea sărată lasă dăre albe pe pielea mea măslinie. Este paradisul, dar eu nu sunt fericită. Sunt aidoma câinelui care fusese al lui Pablo. Istoria e vrăjitoarea malefică dinlăuntrul nostru, sfârtecându-ne ficatul.

Am o zi întreagă de omorât la Plaja Morților.

Dan din Denver a sunat ca să-mi spună că dăduse cu un nou strat de vopsea albă pe pereții camerei de depozitare de la Coffee House. E ca și cum mărunta lui renovare a făcut ca acum camera mea să fie a lui. A menționat că îmi lăsasem sub pat câteva manuale de antropologie. Ce voiam să facă cu pantofii și paltonul meu, atârdate de un cârlig în spatele ușii? Era o catastrofă. Camera de depozitare era locuința mea. Mi-am lăsat însemnele pe pereți când am scris citatul din Margaret Mead folosind de cinci ori la rând punctul și virgula (;;;;), care sunt folosite în mesajele-text pentru a arăta că faci cu ochiul.

Obişnuiam să le spun studenților mei care sunt modalitățile prin care pot înțelege lucrurile: să studieze sugarii; să studieze animalele; să-i studieze pe oamenii primitivi; să facă ei înșiși psihanaliză; să accepte o convertire religioasă și pe urmă să le treacă; să aibă un episod psihotic și să le treacă.

În seara aceea m-am întâlnit cu Matthew, care căra o cutie cu haine de la magazinul vintage. Mi-a spus că erau pentru Ingrid, care le lua să le lucreze acasă, la Berlin, și m-a întrebat dacă aveam vreun mesaj pe care să i-l transmită. Parcă îmi fusese interzis să vorbesc cu ea și nu puteam comunica decât prin intermediul lui.

Stăteam acolo în soarele arzător de sfârșit de august, transpirând speriată.

Ce fel de mesaj voiam să-i transmit lui Ingrid?

L-am lăsat să aștepte.

– Apropo, Sophie, sticla aceea de vin pe care tu și Inge ați furat-o din pivnița mea... E un vin de calitate medie, în valoare de circa trei sute de lire. Deci, zic că ar trebui să plătești jumătate.

Avea mâinile ocupate din cauza cutiei cu haine, așa că își legănă spre mine una dintre espadrilele albe, pentru a-și sublinia spusele.

Când am râs, hohotul a sunat monstruos în propriile-mi urechi.

– Spune-i că alsacianul lui Pablo e viu și liber. Știe să înoate, fiindcă are un trecut marin.

– Cum adică un trecut marin?

– Cineva trebuie să-l fi învățat să înoate când era pui.

– Ești tare smintită, Sophie!

Matthew a pășit spre mine chinându-se cu cutia și m-a sărutat pe obraz. Mi-am dat seama că trupul lui era mai isteț decât el fiindcă mi-a plăcut senzația apropierei lui de mine. Mi-am oferit celălalt obraz smintit buzelor lui smintite.

E ora unsprezece noaptea și sunt din nou goală, dar de data asta cu Juan.

Trupurile noastre tremură. Suntem întinși pe covorul turcesc de pe podeaua camerei pe care a închiriat-o pe durata slujbei lui de vară la punctul sanitar.

– Sofia, spune el, îți știu vârsta și îți știu țara de origine. Dar nu știu nimic despre ocupația ta.

Îmi place că nu e îndrăgostit de mine.

Îmi place că nu sunt îndrăgostită de el.

Îmi place pulpa galbenă a celor doi ananași sălbatici mici pe care i-a cumpărat din piață.

Îmi sărută umărul. Știe că citesc un e-mail de la Alexandra.

Îmi cere să-l citesc cu glas tare.

E scris în greacă, așa că trebuie să traduc în engleză.

Dragă Sofia,

Surorii tale îi e dor de tine. O prietenă mi-a spus că am două fiice. Am corectat-o, ba nu, am una, iar ea a zis ba nu, ai două. Se referea la tine. Eu te privesc ca pe o soră, dar pe urmă mi-am amintit că fiica mea e sora ta. Papa al tău mi-a spus că, atunci când va muri, va lăsa toți banii noștri bisericii. Îți spun asta ca unei surori. Cu toate că și eu sunt credincioasă, trebuie să am grijă de fiica mea, care este și sora ta. Ar trebui să știi că mi-am pierdut slujba de la banca din Bruxelles. Îmi fac griji că cele două fiice ale mele, da, una din ele ești tu, și soția lui, asta-s eu, vom fi sacrificate dumnezeului său, că ne vom pierde investițiile și casa. Îți scriu totodată ca să-ți spun că sper că sănătatea mamei tale se îmbunătățește și că picioarele ei sunt mai bine.

Urări de bine, Sofia,

Alexandra

Îmi cere să i-o citesc în grecește.

– E limba potrivită pentru a citi genul acesta de e-mail.

Știe că mă atinge într-un loc care mă face să tremur.

Discutăm despre America. Țara care i-a dat un cămin lui Claude Lévi-Strauss, antropologul, și lui Levi Strauss & Co., fabricantul de blugi, și care ar putea să-mi fie și mie cămin temporar, pentru ca să-mi termin doctoratul. Dacă subiectul lui e memoria, Juan se întreabă de unde voi începe și unde voi sfârși. Cât timp el îmi scoate ciobul minuscul de sticlă din pielea de deasupra sprâncenei, îi mărturisesc că mă pierd deseori în toate dimensiunile timpului, că trecutul se simte uneori mai aproape decât prezentul și că mă tem adesea că viitorul s-a întâmplat deja.

RESTAURARE

Vaza grecească antică falsă pe care am spart-o înainte de a pleca spre Atena zace încă în cioburi pe masa din apartamentul de pe plajă. Mă întreb dacă ar trebui să încerc s-o refac. Cele șapte sclave care iau apă la fântână sunt sfărâmate. Trupurile lor de sclave sunt frânte, capetele lor sunt crăpate. Mă uit la ele vreme îndelungată și hotărâsc să nu le refac cu chit și cu o pensulă. În loc de asta, deschid o sticlă de vin și o beau pe terasă.

– Adu-mi apă, Sofia! Apă care să nu fie rece.

Sunt o sclavă și o băutoare de vin.

Îi duc mamei apă care a fost fiartă în ibric, dar nu a fost răcită în frigider. Este tot felul greșit de apă. Învăț că există nuanțe de greșit mai acceptabile. Nu mai vorbesc cu ea. Vestea despre dorința ei de amputare m-a șocat profund. Și-a anulat dreptul la orice conversație cu mine fiindcă a înlocuit cuvintele cu bisturiul chirurgului. Nu pot trăi cu violența intenției sau a imaginației ei. De fapt, nu știu sigur în ce fel de realitate trăiesc acum. Nu știu ce anume e real. În acest sens, picioarele mele nu mai ating ferm pământul. Nu mai sunt ancorată. Mama a abdicat, a demisionat, a renunțat, a refuzat, a anulat, s-a dezis de tot și m-a tras în jos odată cu ea. Dragostea mea pentru ea e ca un topor. Iar ea mi l-a smuls din mână și amenință să-și reteze picioarele.

La fel de adevărat este că această amenințare a ei, de a-și tăia membrele, m-a galvanizat. Descopăr faptul că somnul e pentru cei fericiți. Stau trează toată noaptea scriindu-mi cererea pentru a fi acceptată la doctorat în America. Vreau să fiu pe cât de departe de Rose se poate. Noaptea trecută am bătut tastele și frazele și-au găsit forma pe ecranul spart, sub stelele deșertului. Am privit soarele răsărind. El pendulează înainte și-napoi pe cer, dar Pământul e cel care se rotește în jurul soarelui, răsucindu-se, înclinându-se.

Mă răsucesc și eu cu el și apăs Trimite.

Am visat-o iar pe grecoaică. Stăm pe plajă, iar eu îmi pun mâna pe sânul ei. Adormim. Când se trezește, strigă UITE! Și arată spre urma mâinii mele. A lăsat un tatuaj alb pe pielea ei, pe care totul e măsliniu. Și spune voi purta pe trupul meu urma ghearelor tale de monstru ca să-mi înspăimânt dușmanii.

GÓMEZ JUDECAT

Directorul companiei farmaceutice și oficialul din Barcelona stăteau pe scaune tari din lemn sub maimuța vervet cocoțată în cabinetul de consultații al lui Gómez. Unul dintre ei era slab, cu părul argintiu tuns scurt. Colegul lui era mai plin, cu obraji bucălați, păr negru și rar lipit de cap și buze mici, umede.

Directorul slab învârtea o minge de golf în mâna dreaptă, lovind-o cu degetul mare, aruncând-o din când în când câțiva centimetri în aer și prinzând-o la loc. Gómez stătea în fața biroului, iar Julieta ședea pe colțul lui, cu picioarele încrucișate sub ceea ce părea să fie un halat alb nou-nouț. Mama ședea regește în scaunul ei cu rotile, iar eu stăteam în picioare alături de ea.

Gómez a schițat un gest spre cei doi bărbați.

– Vă rog să-mi permiteți să vi-l prezint pe domnul James din Los Angeles, spuse arătând spre bărbatul slab cu păr argintiu. Și pe Señor Covarrubias din Barcelona. Și-a fluturat apoi mâna în direcția mamei. Pacienta mea, doamna Papastergiadis, și fiica ei, Sofia Irina.

Oficialul plinuț a zâmbit frivol spre mama.

– Sper că vă simțiți bine azi, spuse el.

– E plăcut să mai ieși în lume, replică ea.

Domnul James a aruncat mingea de golf în aer și a prins-o iar.

– Deci, vă rog, cu ce vă pot fi de ajutor?

Gómez vorbise pe un ton políticos, dar brusc.

Domnul James din Los Angeles s-a aplecat în față încercând să prindă privirea mamei. Prima dificultate pe care trebuia s-o depășească era rostirea numelui ei de familie. Și i-a reușit ceva ce nu era, strict vorbind, numele persoanei cu care vorbea.

– Mi se pare că ați fost internată în clinică timp de două nopți. Ne puteți spune mai multe despre acest lucru?

– Eram deshidratată, răspunse Rose pe un ton solemn.

– Într-adevăr, confirmă Gómez, încrucișându-și brațele. Și a fost rehidratată intravenos cu soluție salină. Aceasta este una dintre procedurile de bază pe care le aplicăm noi aici, la Clinica Gómez. Îngrijorarea pentru hidratare este firească. Pacienta mea nu poate înghiți apa cu ușurință, ceea ce înseamnă că nu-și poate înghiți cu ușurință medicamentele.

Domnul James a încuviințat și s-a întors spre Rose.

– Dar am înțeles că vi s-a sistat orice medicație.

– Acum am revenit la normal. Și medicul de la spitalul din Almería era îngrijorat.

Julieta a făcut un pas în față.

– Bună dimineața, domnilor.

A aruncat o privire spre tatăl ei.

El a înclinat scurt din cap, ca și când un mesaj secret circulase între ei. Amândoi păreau preocupați și nervoși.

– Tratamentul continuă. Este în curs. Avem de lucru. Dorim să încheiem această întrevedere cât mai curând posibil și să discutăm doar cu doamna Papastergiadis.

– Tratamentul s-a încheiat, spuse mama. Nu mai continuă. Am făcut deja alte aranjamente medicale pentru când mă voi întoarce la Londra.

Señor Covarrubias și-a îndreptat cravata. Vorbea o engleză perfectă și a pronunțat numele de familie al mamei cu ușurință. I-a cerut să-i precizeze medicația actuală, lucru pe care ea l-a făcut în detaliu, în vreme ce domnul James bifa în chestionarul din mapa sa.

Când Rose l-a întrebat despre una dintre noile ei pastile, tonul cu care el i-a răspuns era liniștitor, poate chiar însuflețit. I-a spus în șoaptă că medicul din Almería era un coleg și că rețeta pe care i-o dăduse avea rostul de a contribui la ștergerea conversațiilor interne, care pot dăuna pacientului.

– Ce fel de conversații?

Rose s-a aplecat în scaun ca să audă mai bine.

– De autoculpabilizare sau care dovedesc mania persecuției.

Domnul James părea să sugereze că mai erau și alte exemple, dar că cele două pe care le menționase erau suficiente pentru această discuție.

- Și șterge acest gen de conversații?
- Le atenuează.
- Le atenuează, repetă Rose.
- Cred că în engleză spuneți că le „reduce la tăcere“.

Señor Covarrubias părea nerăbdător să revină la discuția cu mama. Telefonul îi vibra în buzunar.

– În primul rând, începu el, aș vrea să vă întreb dacă la un moment dat consultantul dumneavoastră v-a prezentat un raport de evaluare cu privire la felul în care progresează tratamentul dumneavoastră și la rezultatele obținute.

- Nu am văzut un astfel de raport, răspunse Rose.
- Îmi cer scuze fiindcă vă răpesc din timp, doamnă Papastergiadis, dar cred că obiectivele noastre sunt comune. Dorim să aflăm dacă tratamentul primit până acum v-a ajutat să deveniți mai eficientă în viața de zi cu zi.

Rose a cumpănit întrebarea în minte. Părea s-o fi destabilizat. Se făcuse palidă și umerii îi tremurau. Stătea nemișcată, tăcută și gânditoare. A ridicat o mână și și-a fluturat degetele spre mine. Nu știu ce încerca să transmită, dar îmi amintea de copilul din casa dărăpănată de lângă aeroport, care își fluturase lingura spre mașină. Poate că însemna „Pleacă!“

Sau „Salut!“ Sau „Ajutor!“

- Puteți repeta întrebarea?

Julieta Gómez a intervenit:

- Nu ești obligată să răspunzi, Rose. E alegerea ta.

Rose s-a holbat în ochii blânzi și limpezi ai Julietei.

- Păi, mă scol dimineața. Mă îmbrac. Mă pieptăn.

Bărbații îmbrăcați în costume au bifat ceva în chestionarele lor.

– În copilărie alergam kilometri întregi în fiecare zi. Săream peste șanțuri și tufișuri. Puteam împleti firele de iarbă ca să fac un fluier. Dar acum sunt un biet cal vârstnic.

Señor Covarrubias și-a ridicat privirea din mapă.

– Vârstnic?

– E un cuvânt mai vechi pentru „bătrân“, explică ea.

Domnul James a preluat frâiele discuției.

– Am convocat această întrevvedere astăzi fiindcă nu suntem convinși că vă aflați pe mâini bune.

Gómez și-a dres glasul.

– Vă rog să rețineți, domnilor, că până acum pacienta mea a fost testată pentru simptome de accident vascular, leziune a măduvei spinării, compresie a unui nerv, scleroză multiplă, distrofie musculară, boală neuro-motorie și artrită a coloanei vertebrale. Urmează să analizăm rezultatele unei endoscopii recente.

În vreme ce asculta spusele lui Gómez, domnul James se juca agitat cu mingea de golf. Se încrunta, de parcă celălalt ar fi vorbit într-o limbă străină – ceea ce făcea de fapt, fiindcă vorbea engleza în Spania, cu toate că domnul James, originar din California de Sud, știa bine spaniolă.

A aruncat în sus mingea de golf, care s-a lovit de raftul de deasupra.

S-a auzit sunetul abia sesizabil de ceva care se sparge, nu atât un zornăit, cât un pocnet sec și ascuțit. Cei doi directori au tresărit. S-au întors să se uite la maimuță, cu blana ei albă în jurul capului, cu fruntea încruntată și alarmată, cu coada lungă ridicată, de parcă s-ar fi pregătit să chițâie și să cârâie, *kek kek kek kek*.

– Îmi cer scuze, spuse domnul James. Nu știam că e acolo.

De unde stăteam eu, părea că maimuța electrocutată levita peste capetele lor. Ochii ei strălucitori și morți îi priveau pe consultanții din Europa și America de Nord. Ei erau noii Mari Vânători Albi, cu echipele lor de hamali, șerpași și paznici înarmați, înrobind oamenii și ucigând pentru fildeș. Fildeșul era mama. Domnul James nu putea nici măcar să-i pronunțe numele, și totuși ea negociase cu el și-și dăduse la schimb picioarele pentru stimulentele lui. El cucerise terenul.

Señor Covarrubias s-a aplecat înainte.

– Sofia, ai cumva întrebări pe care ai dori să ni le împărtășești?

Unicul sunet din încăpere era ticăitul ceasului de gangster al lui Rose, al cărui cerc de diamante false scânteia la încheietura ei subțire.

– Nu știu dacă mama e vie sau moartă, am replicat.

Julieta și-a îndreptat privirea spre perete, ca și cum s-ar fi lepădat de mine.

– Te rog să continui, Sofia. Nu te simți obligată să folosești jargonul profesional.

Domnul James mi-a zâmbit încurajator.

Rose a bătut cu palma în laterală scaunului cu rotile.

– Jargonul nu e o problemă pentru fica mea. Ea are un masterat.

S-a răsucit spre mine și mi-a vorbit în greacă. Trecuse mult timp de când nu mai făcuse asta. Mama mă învățase grecește de pe la vârsta de trei ani. O vorbeam rar acasă, probabil pentru a-l pedepsi pe tata. Mă străduisem din greu să șterg o limbă întreagă, care însă nu voia să tacă. Dorisem să-i tai limba, dar ea continua în fiecare zi să ducă o conversație cu mine, încă de când plecase tata de acasă. Ciudat era că vorbea grecește ca să facă o glumă despre un stereotip referitor la cei născuți în Yorkshire. Singura frază pe care o rostise în engleză fusese: „Și nici nu am un whippet²“.

Am zâmbit, iar ea a râs. Când s-a uitat spre noi, Julieta părea suferindă. Poate că rara complicitate pe care o remarcase între mamă și fiică o ridicase pe propria ei mamă din sicriu, așezând-o undeva în încăpere, printre noi. Eu și Rose păream mai fericite decât eram de fapt. Vorbisem liber, dar mama îmi oprise cuvintele cu o glumă. Bătuse cu pumnul, insistând că nu aveam o problemă, și rostise totul de parcă ar fi fost un compliment.

Dar domnul James părea confuz și descurajat. Ne abătuserăm bine de la drum. Fusese un ocol, o diversiune, o tergiversare. Era Rose, într-adevăr, în scaun cu rotile, dar cutreierase prin alfabet, zăbovind în spațiile singuratice dintre alfa și omega, și apăruse cu cuvinte precum „vârstnic“ și „whippet“. Cuvinte care nu se potriveau cu povestea pe care o schița el cu ajutorul chestionarului care îi ședea ca Adevărul pe genunchi.

A ridicat mâna și a ținut-o în dreptul gurii în timp ce i-a șoptit ceva lui Señor Covarrubias, care a încuviințat și s-a pipăit în buzunar, după telefon. Am văzut că

primise șaptezeci și trei de e-mailuri în vreme ce bifase și încercuise cu pixul.

– Clinica Gómez mi-a dat o speranță.

Vocea îmi tremurase, dar cred că vorbisem serios.

Gómez m-a întrerupt repede și li s-a adresat directorilor în spaniolă. A urmat o conversație lungă. Când și când, intervenea și Julieta. Avea un ton eficient, chiar dur, dar am remarcat că emoțiile îi erau intense. Cu mâna stângă își atingeă gâtul. Când a ridicat glasul, tatăl ei a clătinat spre ea un deget muștrător.

Vervetul electrocutat ne privea pe toți.

Domnul James s-a ridicat.

– A fost o plăcere să vă întâlnesc, spuse el plecându-și capul argintiu spre picioarele neputincioase ale lui Rose.

Señor Covarrubias i-a sărutat mâna mamei. Avea nasul ușor aplatizat, de parcă s-ar fi bătut.

– *Profunda tristeza*, a rostit el cu un glas profund și obosit.

Și-a dus degetele grășune la buzunar și și-a scos cheile mașinii cu o nouă energie, de parcă n-ar fi vrut nimic altceva decât să fugă la limuzina lui albă parcată în curtea clinicii și să încalce limita de viteză spre Barcelona.

După plecarea lor, Gómez m-a rugat să ies din încăpere.

– Vreau să vorbesc cu pacienta mea între patru ochi, a precizat el.

Rose și-a clătinat degetul strâmb, artritic, spre medicul solemn, nezâmbitor.

– Domnule Gómez, cușca de sticlă a primătei dumneavoastră împăiate s-a spart foarte aproape de capul ficei mele. Are un mic ciob înfipt lângă sprânceană. Vă rog ca pe viitor să așterneți o pânză peste cușcă.

În timp ce mă îndreptam spre ușă, mi s-a părut că văd lumina părăsind-o pe mama. Concomitent, i-am văzut frumusețea apărând. Pomeții, pielea delicată – era dintr-odată vie, de parcă devenise ea însăși.

Rasă de ogar pitic englez

ÎNVINGEREA SOFIEI

Totul e liniștit. Totul e tăcut.

Soarele răsare.

O coloană de fum negru se înalță unduitor spre cer. Undeva, departe, s-a produs o explozie.

Plecasem într-o drumeție în munți, așa cum îmi recomandase Gómez, lăsându-mă pradă peisajului accidentat, descoperindu-i detaliile, forma perfectă a plantelor succulente care creșteau printre roci, luciul lor, geometria și consistența lor carnoasă. Aveam o sticlă cu apă în rucsac și căștile pe urechi, ascultând o operă de Philip Glass, *Akhnaten*. Voiam o muzică grandioasă, ca focul, să facă scrum teroarea aleatorie care îmi fojgăia pe sub piele. Șopârle îmi fulgerau sub tălpile pantofilor sport în vreme ce mă îndepărtam de fumul negru de pe cer și intram în valea aridă, mergând spre ceea ce păreau a fi ruinele unui străvechi castel arab. După circa o oră m-am oprit să mă odihnesc la umbra lor și să caut urmele potecii care mă putea duce înapoi la plajă.

Ea mă aștepta în depărtare.

Ingrid era călare pe armăsarul andaluz, cu cizme și cu cască. Sus, pe cerul amețitor, un vultur cu aripile desfăcute dădea roată calului. Delirul muzicii îmi bubuia în căști în timp ce ea galopa spre mine. Brațele ei erau musculoase, părul lung îi era împletit, coapsele strânse pe spinarea calului, iar marea scânteia la poalele munților.

La început o privisem pasivă, așa cum te holbezi în tren la peisajul care se derulează dincolo de fereastră, dar pe măsură ce se apropia, mi-am dat seama cât de repede venea. Știam că Ingrid își exploatează forța până la extreme. Își asuma riscuri și făcea calcule, dar uneori nu funcționau. O decapitase pe sora ei și acum venea după mine.

M-am prăbușit de parcă aș fi fost împușcată, zăcând cu fața în jos, cu mâinile deasupra capului, cu sângele din corp pulsând și curgând ca un fluviu întunecat în

vreme ce tropotul potcoavelor îmi bubuia în urechi. Soarele a lăsat locul umbrei când calul a sărit peste mine. Dogoarea trupului său era sălbatică și cumplită, iar bătaile inimii mele loveau în pământul cald de sub mine.

În șaua calului ei regesc, Ingrid se confunda cu cerul. Căștile și iPod-ul meu zăceau alandala printre smocurile de ciulini și pietrele arse de soare, dar muzica răsună încă. Acordurile ei puternice deveniseră acum un susur firav care se contopea cu sunetele ample ale nechezatului acut al andaluzianului și cu cele mai mărunte ale animalelor invizibile ale deșertului.

– Zoffie, de ce stai pe jos ca un cowboy?

Trăgea de frâu. Mi-am dat seama că se oprișe la distanță de mine. Intrasem în panică și mă aruncasem în praf, printre ciulini, însă mâinile mele fuseseră cele care îmi smulseseră căștile de pe urechi.

– Chiar credeai că o să trec peste tine cu calul?

Am privit în ochii negri sticloși și bătrâni ai andaluzianului, în timp ce Ingrid striga deasupra mea:

– Crezi că sunt o ucigașă, Zoffie?

Este adevărat, am crezut că îmi va frânge oasele cu calul lui Leonardo.

Probabil că-mi julisem genunchii când căzusem, fiindcă am văzut, când m-am ridicat în sfârșit, că blugii îmi erau rupți.

Am șchiopătat peste ciulini și pietre, spre cal.

– M-ai casat, Zoffie?

– Nu.

– Atunci, dă-mi bluza de pe tine!

Stând pe vârfurile picioarelor, mi-am tras peste cap bluza leoarcă de transpirație și am pus-o în mâna întinsă a lui Ingrid.

Soarele îmi încingea umerii.

– De ce vrei să-ți dau bluza?

M-a prins de mână și m-a tras mai aproape.

– Ți-am oferit un dar, însă tu nu mi-ai dat nimic în schimb. E greu să brodezi mătasea. Nu e ușor. Îți alunecă din mână. Ți-am cusut numele cu un fir numit

„albastru de august“.

Încă mă ținea de braț în timp ce strângea frâul, de parcă i-ar fi fost teamă că și eu îi voi aluneca din mână.

Încălcase regulile schimbului. Ea dăduse, iar eu luasem, însă nu mă revanșasem la fel.

Un dar ca dragostea nu e niciodată gratis.

Albastru de august.

Albastră e frica mea de eșec, de a cădea și de a simți, albastru e cerul de august de deasupra noastră, în Almería. Casca îi alunecase pe ochi. Albastre sunt lacrimile ei și zbaterea de a trăi în toate dimensiunile dintre uitare și reamintire.

Mi-a dat drumul la mână și și-a îmboldit calul cu genunchii.

Am privit-o aranjându-și casca și dispărând într-un nor de praf, cu bluza mea îndesată sub șa. Pe urmă am descurcat căștile dintre ciulini și mi le-am pus la urechi, mi-am scos sticla de apă care era fierbinte acum și am golit-o pe toată.

Am început lungul drum spre casă sub soarele amiezii, în sutien, cu blugii rupți și pantofii sport transpirați, cu iPod-ul ițindu-mi-se din buzunarul de la spate, cu căștile din nou la urechi. Mă simțeam vie și furtunoasă privind la marea de sub mine, cu meduzele ei plutind în cel mai straniu mod.

Păsările deșertului țipau deasupra capului meu, iar eu nu eram sigură că dorința interzisă pe care o simțea Ingrid pentru mine era o datorie pe care aș putea-o plăti vreodată cu un dar. Nici chiar cu hainele de pe mine.

Sunt îndrăgostită de Ingrid Bauer, iar ea e îndrăgostită de mine.

Nu e o persoană pe care e prudent s-o iubești, dar sunt pregătită să-mi asum riscul.

Da, unele lucruri devin mai mari, altele devin mai mici. Dragostea devine mai mare și mai periculoasă. Tehnologia devine mai mică, trupul omenesc devine mai mare, blugii mei cu talia joasă mă strâng pe șoldurile rotunde și brune și tonifiate după o lună de înot zilnic, dar carnea mi se revarsă peste betelia blugilor ăstora care nu sunt făcuți pentru șolduri. Dau pe afară precum cafeaua care se scurge

dintr-un pahar de hârtie. Să mă fac mai mică? mă întreb. Am suficient spațiu pe Pământ ca să mă fac mai puțină decât sunt?

Fuiorul de fum negru s-a dizolvat pe cer.

Până când am coborât poteca de munte ce ducea la plajă, călătorisem atât de departe de mine însămi pe cât fusesem vreodată, departe, foarte departe de orice jaloane pe care le puteam recunoaște.

Eram carne sete praf sânge buze crăpate picioare bășicate genunchi juliți șolduri lovite, dar eram teribil de fericită să moșăi pe o canapea sub o pătură cu un bărbat mai vârstnic alături și un bebeluș în poală.

MERGÂND PE JOS

Apropiindu-mă de plajă, am văzut o barcă cu vâsle înapoindu-se la țărm. Era *Angelita*, care fusese amarată în grădina casei cu arcada de iasomie de deșert înflorită. Fiul musculos al pescarului își legase un șnur de piele în jurul bicepsului drept și își aducea la țărm încărcătura de doi pești-spadă lucioși. Zăceau în barcă aidoma unor războinici, lungi de aproape un metru și cu „săbiile“ cam de încă unul. Doi dintre frații lui au intrat în apă ca să-l ajute să tragă barca pe plajă, dar tot era prea grea, așa că au strigat după ajutor. Mi-am aruncat rucsacul pe nisip și, în blugi și sutien, am dat fuga în mare lângă ei, înhățând parâma și trăgând barca la mal. Fiul pescarului a scos un cuțit greu și a început să taie o sabie. Când a desprins-o de peștele argintiu cu ochi albaștri, a aruncat-o spre mine, așa cum aruncă un matador urechea taurului în mulțime. Mi-a căzut la picioare și în momentul acela mi-am amintit de dorința mamei de a-și reteza picioarele cu bisturiul chirurgului.

Am intrat în mare până la buric, care e cea mai veche cicatrice umană, și am constatat că plângeam. Mama reușise în sfârșit să mă frângă. Am îngenuncheat în mare, acoperindu-mi ochii cu mâinile așa cum făceam în copilărie când plângeam și-mi închipuiam că nimeni nu poate să mă vadă. Absolut nimeni. Dorisem să fiu invizibilă și neînțeleasă. Dacă ar fi întrebat cineva, n-aș fi știut de unde să încep și unde să sfârșesc. După o vreme, m-am răsucit ca să mă uit la spațiul dintre o stâncă și alta, și atunci am văzut-o.

Am văzut-o pe Ea.

O femeie de șaizeci și patru de ani într-o rochie cu model de floarea-soarelui imprimat pe fustă mergea pe mal. În mâna stângă ținea o pălărie. Da, era ea și mergea. La început am crezut că e un miraj fiindcă stătusem toată ziua în soarele deșertului, o halucinație, o viziune sau o dorință de demult. Era indiferentă la toți cei din jur și nu mă văzuse. Mă pregăteam să fug la ea, să fug la mama și s-o iau în brațe, dar părea mulțumită să fie singură în timp ce se plimba de-a lungul plajei.

Avea hotărârea cuiva care ducea o luptă cu ceva imposibil din gândurile ei, întinzându-se după ceva ce nu putea atinge. Unica modalitate de a nu fi văzută de ea era să intru înapoi în apă. M-am întors și de data asta am înotat departe în larg, cu spatele la picioarele ei sprintene. Când m-am răsucit în sfârșit cu fața spre țărm, Rose Papastergiadis încă mai mergea. O femeie la începutul vârstei a treia, cu o rochie drăguță și o pălărie, plimbându-se desculță pe nisip.

S-a îndreptat spre dușul de pe rampa din lemn, unde își spală turiștii nisipul de pe tălpi. Asta făcea și ea. Își spăla picioarele prinse încă de corp. Am rămas în apă până când a apus soarele, iar când am înotat spre mal, meduzele erau puzderie. Am continuat să înot cu blugii pe mine și de data asta am văzut o mulțime, o congregație de meduze, și am tăiat-o printre ele cu mișcări de brațe, cu capul sub apă, croindu-mi drum prin Mediterana cu lovituri de picior. Am fost urzică pe burtă și pe sâni, dar nu era asta cel mai rău lucru care mi se întâmplase vreodată. Când am ieșit din apă, am căutat urmele mamei în nisip. Aici și acolo. Am luat un băț și am desenat un dreptunghi în jurul primelor două urme lăsate și conservate în Almería, în sudul Spaniei. Era un șir de urme ale lui Rose Papastergiadis.

Degetele ei sunt răsfirate, tălpile sunt lungi, fiindcă e înaltă, poate peste un metru șaptezeci și cinci, este bipedă și există dovezi că a mers agale. Aceste urme erau o consemnare a tot ce este ea; prima fiică din familia ei care a mers la universitate; prima care s-a măritat cu un străin și a traversat Canalul rece și cenușiu spre apele calde și luminoase ale Egeei; prima care s-a chinuit cu un alfabet nou; prima care a renunțat la zeul căruia i se rugase mama ei și născuse o fiică pe atât de măslinie pe cât era ea de blondă, pe atât de scundă pe cât era ea de înaltă; prima care a crescut un copil de una singură. Iat-o, la șaizeci și patru de ani, spălându-și nisipul de pe tălpi. Fluxul va șterge aceste urme înscrise în nisipul ud și tare, înainte ca un chirurg să le poată lua în primire.

Mi-e teamă de ea și mi-e teamă pentru ea.

Dacă n-a glumit în privința amputării? Dacă chiar o va face, dacă își va tăia picioarele, cum am s-o mai pot ține eu întreagă și vie? Cum s-o protejez și cum să

mă protejez pe mine de ea? Nu mi-am luat ochii de la Rose Papastergiadis din ziua în care m-am născut, având grijă să par mai puțin atentă decât sunt.

Întotdeauna ești atât de departe, Sofia!

Nu. Sunt întotdeauna prea aproape.

Niciodată nu trebuie să-i privesc înfrângerea cu tot ce știu, fiindcă i-o voi transforma în piatră cu disprețul și cu regretul meu.

Fluxul se apropia. Mergând pe plajă, am văzut-o pe fata care ședea întotdeauna pe nisip în timp ce surorile ei îi îngropau picioarele, ca să-i facă o coadă de sirenă. Îi înlocuiau picioarele cu un ciot. M-am dus spre fată, mi-am înfipt mâinile în nisip până când i-am găsit încheieturile și, cu toată puterea mea, am scos-o din mormântul ei de nisip. Surorile ei au țipat și au dat fuga la mama lor, care ședea câteva șezlonguri mai departe, fumând o țigară. A aruncat-o în nisip și s-a repezit la mine, lanțul greu de aur de la gât legănându-i-se de la dreapta la stânga în timp ce mă înjura. Am fugit repede, repede, mai repede decât o șopârlă zbughind-o printre pietre, până când am ajuns la punctul sanitar.

Steagul galben pentru meduze era ridicat. Juan mi-a spus că autoritățile districtuale erau îngrijorate că turiștii nu vor mai veni pe plajă. Și alcătuiau de zor o strategie intitulată „Planul Meduza“, sfătuindu-i pe cei care intrau în mare să „se ferească de amenințarea urzicătoare din apele joase“. Juan a râs și apoi a mușcat dintr-un măr roșu zemos.

– Știi, mi-a spus depărtându-se de mine, infestarea cu meduze e cauzată de declinul prădătorilor naturali ca țestoasele și tonul, de schimbarea temperaturii globale și de precipitații.

Se plimba de colo colo în sandale. Era subțire și bronzat și își savura mărul proaspăt, crocant. S-a apropiat de mine și mi-a dat la o parte câteva fire de păr care-mi intrau în ochi. Avea degetele ude de suc de măr. Îmi spunea ceva în spaniolă.

– Eu par a fi mai moale decât tine și tu pari a fi mai dură decât mine. Crezi că este adevărat, Sofia?

MATRICID

Mama ședea în scaun, cu fața la perete, în rochia cu floarea-soarelui. Avea papucii din nou în picioare și pălăria de paie zăcea pe podea, ca și cum ar fi aruncat-o ea acolo, mânioasă.

– Tu ești?

– Da, eu sunt.

Am așteptat să-mi spună vestea cea bună.

Privirea ei era ferm ațintită asupra peretelui.

Parcă picioarele ei sunt doi conspiratori, șușotind mereu împreună și complotând. Își pusese papucii ca să-și ascundă de mine labele sprintene ale picioarelor.

– Adu-mi niște apă, Sofia!

Agua con gas, agua sin gas. Pe care s-o aleg?

Am deschis frigiderul și mi-am lipit obrazul de ușă. Mă trădase. În toți anii ăștia nu-mi pierdusem niciodată speranța că-și va reveni, dar ea nu voia să-mi dea speranță. I-am umplut un pahar cu apa greșită și m-am întrebat dacă avea poftă de mâncare după plimbare. Am găsit o banană moale și am pasat-o cu lapte, ca să-i dea energie să meargă din nou. Și din nou. Și din nou. A luat farfuria așa cum ar fi luat-o o martiră perfect formată, suferind pentru o cauză insondabilă. Cu ochii plecați. Cu buzele strânse. Cu mâinile moleșite.

Îi era foame.

– Ești arsă de soare și plină de nisip, îmi spuse.

– Da, a fost o zi grozavă. A fost splendid. Tu ce-ai făcut?

– Nimic. Nimic, ca de obicei. Ce e de făcut?

– Păi, dacă te plictisești, poți să-ți tai picioarele, am răspuns scuturându-mi nisipul și algele din părul ud și încălțit. Am auzit despre planul tău de amputare. Îmi amintești de un cerșetor care își rupe un picior pentru ca lumea să-i dea bani.

După asta s-a întors asupra mea. Era un imn al violenței, iar ea mi-l cânta ca o privighetoare malefică și gureșă.

Părul meu nepieptănat îi repugna. Îmi irosisem inteligența. Sufeream de un exces emoțional, în vreme ce ea era reținută și stoică.

Ochii ei albaștri erau triști și răniți.

I-am luat mâna, ca s-o alin. Era uscată ca hârtia și amorțită.

Mi-a spus că-i era frică să doarmă.

Și-a tras mâna dintr-a mea și a început să strige. De parcă un chibrit fusese scăpat într-o baltă de petrol. Era insațiabilă, continuând să insulte pe toată lumea și tot ce-i venea în minte. Respirația i se accelerase, obrajii îi erau roșii, vocea îi era ascuțită și tremurată. Cum arată furia? Arată ca picioarele neputincioase ale mamei.

Când m-am furișat la baie, încă auzeam vorbele pline de ură revărsându-se din ea. Mă electrocuta cu vorbele ei. Era un stâlp de electricitate, iar eu eram maimuța vervet prăbușită pe sol, palpitan, dar respirând încă. Mi-am făcut duș și am simțit urzicăturile de meduză pulsând sub apa caldă. Mă incitau să fac ceva monstruos, dar nu eram încă sigură ce anume ar putea fi asta. Bătută de soare, plină de bășici și lovită, mă pregăteam pentru acel ceva. Mi-am pieptănat părul și mi-am fardat pleoapele, cu câte o codiță în lateral. Nu eram foarte sigură pentru ce mă găteam, dar știam că era pentru ceva mare. Ingrid și calul ei îmi zăboveau încă în minte. Ea îmi dăduse o idee care însă pândise probabil în mine dintotdeauna. O auzeam pe Rose strigând să-i fie pus mai mult lapte în banană.

– Desigur.

Am intrat în camera de zi, i-am luat cu blândețe farfuria din mâna mincinoasă și trădătoare (dar nu la fel de războinică precum buzele) și i-am turnat mai mult lapte în piureul de banană. De data asta, am adăugat și miere.

– Lasă-mă cel puțin să te scot la o plimbare cu mașina, i-am spus.

Spre surprinderea mea, a fost de acord.

– Unde să mergem?

– Pe drumul spre Rodalquilar.

– Foarte bine. Toată ziua n-am ieșit din casă.

Era flămândă după plimbare și înfuleca amestecul de banană printre buzele subțiri cu o poftă renăscută.

A fost greu să-i împing scaunul cu roțile până la mașină. Era sâmbătă seara și satul era plin de familii cu copii. Cred că eu și ea suntem o familie. Toată ridicarea aia de greutate mi se părea o nimica toată. Aș fi putut să-i ridic scaunul până deasupra capului cu noua mea furie de monstru. Mama alesese să-și țină fiica în locul convenit ei, suspendată pentru totdeauna între speranță și disperare.

Când am așezat-o în sfârșit în Berlingo și încercam să mă dumiresc cum s-o scot din viteză, mi-a spus că nu se mai sinchisește să-și pună centura de siguranță.

- O să iau asta ca pe un vot de încredere.
- Te aștepți ca în Rodalquilar să apară cineva, Sofia?
- Nu, din câte știu.

Am luat-o pe drumul accidentat care traversează munții și apoi pe autostradă. Seara era călduță. Rose a coborât geamul ca să se uite la cerul care se întuneca. Se vedeau ruine și pancarte cu DE VÂNZARE prinse pe stâlpi ruginiți înfipți în sol. În apropierea ruinelor, cineva plantase o grădină. Un cactus înalt, înflorit se răsturnase de la greutatea fructelor – o abundență de pere țepoase galbene. Drumul era un pericol, plin de hârtoape, pietricele și praf improșcat pe parbriz.

Conduceam repede și orbește când am virat la stânga pe noua autostradă.

- Apă, Sofia, am nevoie de apă.

Am oprit la o benzinărie și am dat fuga la magazin ca să cumpăr o sticlă de apă pentru Rose. Mai multe filme porno zăceau pe tejghea, alături de câteva brelocuri, o sticlă solitară de vin aspru de țară și o pușculiță din argilă în formă de purcel.

Când am pornit din nou la drum, ceasul mașinii închiriate arăta 8.05, termometrul se stabilizase la 25°C, iar vitezometrul la 120 kilometri pe oră. O roată hărtănită dintr-un parc de distracții se înălța părăsită în deșert, ca o gură căscată, ca un ultim răs ieftin.

Am oprit mașina pe acostament.

- Hai să privim apusul, am spus.

Nu era nici un apus pe care să-l privești, însă Rose n-a părut să observe asta.

Am scos scaunul cu rotile și a urmat un sfert de oră de opinteli. Rose s-a așezat în scaun sprijinindu-se de brațul și apoi de umărul meu.

– Ce mai aștepți, Sofia?

– Să-mi trag sufletul.

Un camion alb venea spre noi, din depărtare. Era încărcat cu roșii crescute sub plastic la fermele cu sclavi din deșert.

Am împins-o pe mama până în mijlocul drumului și am lăsat-o acolo.

CUPOLA

Noaptea, cupola din marmură a Clinicii Gómez semăna cu un sân solitar, spectral, luminat de becurile ascunse între plantele succulente din jur. Un far matern cocoțat pe munte, marmura sa lăptoasă, vârstată de vinișoare, înălțându-se din liliachiul mării. Un sân nocturn, pașnic, dar sinistru sub stelele strălucitoare ale nopții. Dacă era un far, ce anume îmi transmitea mie, pradă panicii în deșert, cu tot trupul tremurând? Un far ar trebui să ne ajute să navigăm departe de pericole, să ne îndrepte spre siguranța porturilor. Și totuși, mi se părea că în mai toată viața mea, mama era cea care fusese pericolul.

Ușile de sticlă ale cupolei s-au deschis fără zgomot când am intrat în acel mormânt de marmură, fără să înțeleg de ce mă aflam acolo sau ce anume speram să găsesc. Un medic tânăr stătea sprijinit de o coloană, cu spatele spre mine, și își făcea de lucru la telefon. Lumina era palidă, ca a crepusculului. M-am îndreptat spre cabinetul lui Gómez fără să știu dacă îl voi găsi acolo și ce-o să fac dacă îl voi găsi, dar nu aveam un alt loc în care să mă duc. Am bătut în tăblia de stejar a ușii. Răpăitul încheieturilor mele pe lemn a scos un sunet adânc, rezonant, în contrast cu cel al marmurei, pe care orice lucru scăpat s-ar fi spart. Nu a răspuns nimeni, așa că am împins ușa grea cu umărul și s-a deschis. Era întuneric în încăpere. Computerul era închis, jaluzelele erau coborâte, iar scaunul lui Gómez era gol. Și totuși, simțeam că era cineva acolo. În cabinet mirosea ciudat, a ficat sau a sânge, un iz obscur, visceral. Am privit spre podea. Gómez era întins pe burtă, în colțul îndepărtat al camerei, uitându-se într-o cutie de carton. Îi vedeam tălpile pantofilor și ochelarii, ridicați în creștet, pe părul lui argintiu. A întors capul să vadă cine era și a părut surprins să dea cu ochii de mine. Și-a dus un deget la buze și mi-a făcut semn să mă apropii. Am înaintat pe vârfuri spre cutie și m-am lăsat în genunchi lângă el. Jodo își adusese picioarele pe lume. Trei mogâldețe mici, ude și zbârcite sugau de la mama lor. Ea ședea întinsă pe o parte, lingând din când în când sângele uscat de pe blana lor.

Gómez s-a apropiat de urechea mea.

– Vezi cum au ochii închiși? Simt mirosul ei, dar încă n-o pot vedea. Fiecare are mamelonul lui preferat. Cel mai puternic, cel alb de aici, își masează mama cu lăbuțele, ca să-i stimuleze lactația.

Jodo s-a uitat neliniștită la Gómez, iar el i-a mângâiat ușor blana dintre urechi cu un deget.

– Îl linge pe cel de aici ca să-i țină cald. Vezi că e cel mai slab dintre toți? Când îl linge pe cel mai plăpând, își lasă mirosul asupra lui.

I-am spus că trebuie să vorbesc urgent cu el. Chiar acum.

El a clătinat din cap.

– Nu e momentul potrivit. Trebuie să faci o programare, Sofia. Și vorbești prea tare, îmi sperii animalele.

Am început să plâng.

– Cred că am omorât-o pe mama.

El o mângâia pe Jodo, dar acum degetul i s-a oprit în aer.

– Și cum ai făcut asta?

– Am lăsat-o în drum. Și nu poate să meargă.

– De unde știi că nu poate să meargă?

– Poate. Dar nu poate.

– Ce înseamnă asta?

– Nu poate să meargă repede.

– De unde știi că nu poate să meargă repede? Nu e bătrână!

– Nu suficient de repede.

– Dar poate să meargă?

– Nu știu. Nu știu.

– Dacă ai lăsat-o în drum, înseamnă că știi că poate să meargă.

Șopteam deasupra pisoilor, care sugeau și dădeau din lăbuțe, lingeau și împingeau.

– Mama ta se va ridica și va merge spre marginea drumului.

– Și dacă totuși camionul nu va opri?

- Care camion?
- Se vedea un camion în depărtare.
- În depărtare?
- Da. Și se apropia.
- Dar era în depărtare?
- Da.

– Atunci, ea se va da la o parte din calea camionului.

Lacrimile îmi picurau peste pisoii. Gómez m-a îndepărtat de cutie.

M-am așezat pe podea, cu brațele în jurul genunchilor.

- Ce nu e în regulă cu mama?
- O tulburi pe Jodo.

M-a ajutat să mă ridic și m-a condus cu pași repezi afară din cabinet.

– V-am rambursat onorariul. Acum trebuie să-mi ud grădina și să-mi îngrijesc animalele. S-a uitat la ceas. Dar am și eu o întrebare. Ce e în neregulă cu tine?

– Nu știu dacă mama e vie sau moartă.

– Da. Asta e temerea tuturor copiilor ale căror mame jelesc. Își pun întrebarea asta zi de zi. De ce e moartă când e în viață? Tu ți-ai lăsat mama în mijlocul drumului. Poate că-ți va accepta provocarea de a-și salva viața. E viața ei. Sunt picioarele ei. Dacă vrea să trăiască, se va da la o parte din calea pericolului. Dar tu va trebui să-i accepți decizia.

Nu-mi trecuse niciodată prin minte că poate nu vrea să mai trăiască.

– Confuzia ta e deliberată, a zis el. Îți găsești un cămin în ignoranță. Ți-am spus că problemele ei de mers nu mă mai interesează. Fii atentă, te rog!

El era șamanul satului. El îmi va arăta calea.

– Urcă pe jos șase etaje înainte să te întorci acasă, mi-a spus.

Gómez e inutil. Nu știe nimic. Să urc pe jos șase etaje! Cam așa ceva îmi spunea bunica atunci când voia să scape de mine.

– Trebuie să ne plângem morții, dar nu-i putem lăsa să ne controleze viața.

Acestea au fost ultimele lui cuvinte. S-a întors în cabinetul de consultații și a închis ușa. Părea un adio final. De parcă ar fi spus „Mi-am făcut treaba“. Gómez intrase în pas de dans șamanic în mintea suferindă și, cu ajutorul ficei lui, pusese

în funcțiune un anume tratament, însă nu știam sigur dacă mintea mamei era cea suferindă sau a mea.

DIAGNOSTICUL

Rose stătea în picioare în fața ferestrei de la apartamentul nostru de pe plajă, privind marea argintie. Plaja era mai mult sau mai puțin pustie. Câțiva adolescenți ședeau desculți pe nisip, râzând sub stelele nopții.

Mama e foarte înaltă.

– Bună seara, Fia.

Vocea ei era calmă și periculoasă.

M-am așezat și am privit-o cum stătea în picioare. Mă domina. Era interesant s-o văd pe mama la verticală. Precum ceva descolăcit. În starea mea de spirit bizară, mi-am zis că poate era o fantomă. Că murise și se întorsese ca un alt fel de femeie. O femeie înaltă, cu energie și concentrare, o femeie a cărei atenție nu se focaliza pe extragerea unei pastile din flacon. Ea mi-a spus cu ani în urmă că trebuie să scriu Calea Lactee așa – *γαλαξίας κύκλος* – și că Aristotel privea cercul lăptos de pe cer din Halkidiki, la vreo cincizeci și cinci de kilometri de actualul Salonic, orașul în care s-a născut tata. Și totuși, nu-mi vorbise niciodată despre stelele pe care le privise ea pe când avusese șapte ani, în satul Warter din East Yorkshire, la șase kilometri de Pocklington. Oare stătuse cu fața în sus pe dealurile din Yorkshire printre ghiociei și își făcuse planuri de viață mărețe?

Cred că da. Unde e cartografiată ea pe cerul bântuit?

– Jodo și-a fătat puii, i-am spus.

– Câți?

– Trei.

– Ah! Să înțeleg că mama e bine după naștere?

Am remarcat că de pui nu întrebese.

– Aș vrea un pahar cu apă, am zis.

S-a gândit la asta.

– Spune „Te rog“.

– Te rog.

Am privit-o intrând în bucătărie, am auzit frigiderul deschizându-se și apoi zgomotul unui lichid turnat într-un pahar. A venit spre mine cu apa.

Toată viața o servisem. Eu fusesem chelnerița. O servisem și o așteptasem. O așteptasem să pășească în propriu-i sine sau să pășească afară din sinele ei invalid. O așteptasem să facă drumul afară din mâhnirea ei, să cumpere un bilet spre o viață vie. Și un bilet în plus pentru mine. Da, așteptasem toată viața să-mi rezerve și mie un loc.

– Noroc! am spus și am ridicat paharul.

Ușa care dădea spre terasa betonată de pe plajă s-a deschis cu de la sine putere parcă. Briza a umplut încăperea. O briză caldă de deșert care aducea cu ea mirosul intens, sărat, de alge și nisip încins. Valurile se spărgeau pe plajă, pe masa de pe terasă se odihnea laptopul meu, stelele nopții fabricate în China erau deschise sub stelele nopții adevărate din Spania. Toată vara umblasem prin Calea Lactee digitală. E liniște acolo. Dar eu nu sunt liniștită. Mintea mea e ca o margine de drum, unde bufnițele sunt mâncate de vulpi noaptea. Pe bolta înstelată, cu traseele ei vag luminoase împânzind ecranul, lăsasem urme de pași în praful și sclipiciul universului virtual. Niciodată nu mi-a trecut prin minte că, aidoma Meduzei, tehnologia ne privește în față și că uitătura ei m-ar fi putut împietri, că din cauza ei îmi fusese frică să cobor, să vin jos, pe Pământ, unde se întâmplă toate chestiile serioase, jos, până la casele de marcat și la codurile de bare și la prea numeroasele cuvinte pentru profit și la insuficientele cuvinte pentru durere.

– Am ieșit la o plimbare azi, a spus mama. Am fost prea copleșită ca să-ți împărtășesc vestea cea bună.

– Da. Niciodată n-ai împărtășit cu mine veștile bune.

– N-am vrut să-ți dau speranțe.

– Niciodată n-ai vrut să-mi dai speranțe.

– Vrei să-ți spun despre șoferul de camion care m-a adus până acasă?

– Nu. Nu vreau să știu nimic despre el.

– Era o ea. Șoferul era o ea.

Rose și-a pus jos paharul cu apă și s-a apropiat de mine.

– Să nu mai conduci fără permis, Sofia. Era noapte, iar tu nu aveai farurile aprinse. Mi-a fost teamă pentru viața ta. Nu mi te imaginez ca șofer.

– Da, am răspuns, dar tu ești șofer. Tu ești capul familiei tale. Trebuie să începi să faci lucruri în avantajul tău.

– Voi încerca.

Se așază lângă mine pe canapeaua verde și tare din apartamentul nostru închiriat, fără nici un efort.

– Voi încerca să fac lucruri în avantajul meu, dar între timp mi te pot imagina încheindu-ți doctoratul în America.

Dar eu ce-mi imaginam pentru ea?

Îmi imaginez că poartă pantofi eleganți cu barete pe gleznă. Face semn spre ceasul ei cu diamante false, invitându-mă să merg mai repede, ca să nu întârziem la cinema. Rezervase deja biletele. Da, ea ne alesese locurile. Mergi mai repede, Sofia, mai repede (și arată spre ceas), nu vreau să pierdem reclamele.

– Mai e încă ceva, Sofia.

– Gómez mi-a spus deja.

– Ce ți-a spus?

– Că ne rambursează banii.

– Oh! E un doctor foarte bun. Nu trebuie să faci așa ceva.

Și a continuat să vorbească. La început am crezut că spune Sofocle. A repetat Sofocle de vreo trei ori. Și mi-am dat seama că zicea de fapt „esofagian“. Esofagian.

Pe urmă mi-a spus rezultatele endoscopiei.

A trecut un timp îndelungat. Ceasul ei de gangster ticăia. Valurile se spărgeau pe nisip.

Mi-am lăsat capul pe umărul ei.

– Nu poate fi adevărat, mamă.

E mai ușor să te supui morții decât vieții?

M-am întors și m-am uitat la ea.

Mi-a susținut mult timp privirea. Ochii îi erau uscați.

– Ai o privire atât de ostentativă, mi-a spus. Dar te-am urmărit la fel de îndeaproape cum m-ai urmărit și tu pe mine. Asta facem noi, mamele. Ne urmărim copiii. Dar știm că privirea noastră e puternică, așa că ne prefacem că nu ne uităm.

Fluxul se apropia cu toate meduzele plutind în turbulența lui. Tentaculele meduzei în purgatoriu, ca un fragment desprins, o placentă, o parașută, un refugiat rupt de locul lui de baștină.

